LUMI PARALELE

SYLVIE SIMON

APOCALIPSA ANUNȚATĂ

2012

Fața nevăzută a secolului XXI: previziuni științifice, adevăruri incomode

II 405.555

PARALELA 45

BIBL. CENTR. UNIV.
M. EMINESCU" IAŞI
II 405.555

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

LUMI PARALELE

Colecție coordonată de Nicolae Constantinescu

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactare: Gabriela Chircea
Coperta colecției: Irina Bogdan
Prepress: ART CREATIV

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMON, SYLVIE
2012 - Apocalipsa anunțată - Fața nevăzută a secolului XXI : previziuni științifice, adevăruri incomode / Sylvie Simon. - Pitești : Paralela 45, 2009
ISBN 978-973-47-0675-4

133.5

Titlul original:
2012 – LE RENDEZ-VOUS. De la Crise à l'avènement d'un Nouveau monde

Copyright© Éditions Alphée • Jean-Paul Bertrand, 2009
Copyright© Editura Paralela 45, 2009, pentru prezenta ediție

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Sylvie Simon

550544

2012 – APOCALIPSA ANUNȚATĂ

Fața nevăzută a secolului XXI: previziuni științifice, adevăruri incomode

Traducere de
Nicolae Constantinescu

ALE

457904
B.C.U. IAȘI

PARALELA 45

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Pentru Claire,
care lucrează neobosit
în umbră ca să aducă lumină.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Suntem cancerul Pământului. Fojgăiala speciei umane este vinovată de o poluare imposibil de gestionat de natură. Lucrul acesta este atât de evident, încât te întrebi de ce orbire sunt loviți conducătorii noștri. Natura, în marea ei înțelepciune, încearcă să ne ajute; cazurile de sterilitate fără motiv aparent sporesc – după cum crește și numărul orfanilor și al copiilor abandonați sau maltratați! Dar „știința" veghează, încearcă să găsească rezolvarea, ca întotdeauna de altfel, pentru a le permite oamenilor să continue să trăiască în cea mai totală inconștiență și iresponsabilitate!

Comandantul Jacques-Yves Cousteau

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

INTRODUCERE

Ori vom salva împreună planeta,
ori vom pieri împreună în flăcările ei.
John F. Kennedy

Unii dintre noi sunt conștienți de importanța vremurilor pe care le vom trăi, dar, referindu-se la Apocalipsă, alții profită de incertitudinea epocii noastre și de amenințările care apasă asupra omenirii ca să prevadă catastrofe cumplite, ba chiar sfârșitul lumii.

Chiar dacă s-ar putea să asistăm, foarte curând, la sfârșitul „unei" lumi, Pământul se va roti totuși mai departe și trebuie să păstrăm în memorie că termenul „apocalipsă" este transcrierea cuvântului grecesc *apocalypsis*, care înseamnă „revelație". Nimic mai mult, dar este deja un program formidabil pe care unii îl situează foarte exact la solstițiul de iarnă al anului 2012, bazându-se pe calendarele maya, care constituie în acest moment obiectul de mare interes a milioane de persoane, deoarece se focalizează pe faimoasa dată de 21 decembrie 2012*.

Fie că este sau nu conștient, omul face parte din cosmos și trebuie să evolueze odată cu el, de voie sau forțat, caz în care această mutație ar putea să fie dureroasă. Există limite pe care nu ar putea să le depășească fără să fie chemat cu asprime la ordine și să riște să dispară cu Pământul pe care îl va fi distrus, asemenea unui cancer care moare cu organismul pe care l-a parazitat. Asta ne așteaptă dacă nu înfrânăm delirul actual.

Prin urmare, am scris această carte ca să încerc să-i liniștesc pe cei îngrijorați și resemnați, să le arăt că nu e

* Semnalăm, ca o curiozitate, faptul că, în serialul *Dosarele X*, data de 22 decembrie 2012 corespunde colonizării Pământului de către extratereștri! (n. tr.).

niciodată prea târziu să facă bine lucrurile și să ridice ștacheta, dar și să deschid ochii celor care – prea mulți încă – valsează pe punte în timp ce *Titanicul* se îndreaptă spre prăpastie, după cum arăta atât de bine Nicolas Hulot.

Astfel, această lucrare este formată din două părți. Prima se ocupă de numeroasele predicții care circulă în toată lumea; a doua prezintă adevăratele pericole ce ne amenință, pe care guvernanții noștri ni le ascund și de care doar omul este vinovat. Deși aparent independente, aceste două părți nu pot fi disociate deoarece – dat fiind că „hazardul este sinonim cu Dumnezeu când nu vrea să semneze" (cum spunea Voltaire) sau a fost fabricat de reducționiști în laboratoare (cum spune Arthur Colin*) – nu este un „hazard" faptul că profețiile evocate aici se referă la epoca noastră și la situația în care se află actualmente Pământul.

Prefer să conchid, așa cum arată recentele descoperiri ale fizicii cuantice, care au distrus imaginea unei lumi formate din elemente neînsuflețite, că totul fiind legat de tot – fiecare acțiune determinând o reacție –, este cât se poate de normal să fim confruntați cu efectul bumerang, din cauza comportamentului nostru.

În secolul al XVIII-lea, când nu se cunoștea nimic despre fizica cuantică, poetul scoțian James Thomas a spus foarte frumos: „Nu putem atinge o floare fără să deranjăm o stea". Noi am masacrat nu numai o mulțime de flori, ci natura întreagă, așa că e normal ca stelele să ne facă reproșuri, iar cei care au păstrat o viziune clară a realității să ne prevină despre ceea ce ne așteaptă.

Totuși, nimic nu e imuabil în univers și fizica însăși este guvernată de faimosul principiu al incertitudinii.

Ca să reușim, trebuie să contestăm propria cultură, impregnată de o educație esențialmente individualistă, care face abstracție de orice principiu de ordine superioară, și să ne deschidem spiritul spre căutarea ultimei naturi a realității.

* *L'Enfant indigo*, Le Rocher, 2003 (n.a.).

Cu riscul de a distruge hegemonia științifică instaurată, trebuie să ne obligăm gândirea să facă un efort personal ca să ajungă la **adevărul** pe care ni-l ascunde „rațiunea" noastră rațională și, îndeosebi, antropomorfismul nostru.

Trebuie să nu mai avem încredere în „experți recunoscuți", deoarece cunoaștem acum frecventa lor incompetență și modul criminal în care s-au folosit de drepturile pe care li le-am conferit cu prea mare ușurință; trebuie să deosebim informația adevărată de spălarea creierului la care suntem supuși zilnic; trebuie să ne redobândim bunul-simț și liberul-arbitru deoarece, dacă nu gândim noi înșine, gândește omenirea pentru noi și constatăm acum pagubele provocate de toleranța noastră excesivă.

Să încercăm să cooperăm cu **natura** și cu ceilalți, oricât ar fi de diferiți, nu să continuăm, în stupida noastră logică războinică, să luptăm „contra" a tot ceea ce nu putem înțelege.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

I. REVELAȚIA

Viitoarea etapă pe care va trebui s-o depășească fizica va fi să arate influența conștiinței asupra legilor naturii.
John Wheeler, profesor de fizică la Princeton

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PROFEȚIILE

Într-o zi, unele stele vor veni împreună, pe un singur rând,
după cum s-a mai întâmplat deja în urmă cu mii de ani,
și va fi timpul purificării Pământului.
Predicție a indienilor hopi

Foarte numeroase profeții, provenind din tradiții diferite, anunță, într-un viitor foarte apropiat, sfârșitul valorilor noastre, prăbușirea religiilor, precum și bulversări care vor afecta percepțiile actuale, felul de a vedea, de a gândi și de a reacționa.

În 1595, Arnold de Wyon a publicat o lucrare voluminoasă, *Lignum vitae, Ornamentum et decus Ecclesiae*, unde unul dintre pasaje conține faimoasa „Profeție a papilor", atribuită greșit sau nu Sfântului Malachie din Armagh, episcop de Irlanda, născut în anul 1094 și mort în anul 1148 la Clairvaux. Această profeție este formată din o sută unsprezece sentențe latinești care ar trebui să se aplice, în ordine, fiecăruia dintre papii care i-au urmat lui Celestin al II-lea, succesorul lui Inocențiu, pontiful care l-a primit pe Sfântul Malachie cu ocazia călătoriei sale la Roma și i-a conferit titlul de legat papal.

Sentențele, laconice, se termină cu o formulă care evocă ultimul pontificat, sfârșitul Romei și Judecata de Apoi. Această scriere a făcut să curgă multă cerneală de la apariția sa, detractorii ei pretinzând că nu putea să aparțină Sfântului Malachie, deoarece nu s-a găsit nicio urmă a acestei profeții după moartea lui. Dar important e că a fost publicată acum mai bine de patru sute de ani.

Ultima sentență, a o sută unsprezecea, *De gloria olivae* („Despre gloria măslinului"), s-ar aplica noului papă, ales în ziua de 19 aprilie 2005, care a luat numele de Benedict al

XVI-lea. Ramurile de măslin ar fi simbolul ordinului Sfântului Benedict, cu referire la Sfântul Benedict, fondatorul Ordinului benedictinilor. Unii o pun în paralel cu un alt text profetic, *Apocalipsa după Ioan*, care menționează „predica celor doi martori". Or, acești doi martori sunt desemnați sub numele de „măslini".

Concluzia profeției menționează un anume Petru Romanul. „În ultima persecuție a sfintei Biserici romane, pe tron va fi Petru Romanul, care își va păstori mioarele în mijlocul a numeroase încercări. După trecerea acestora, orașul de pe șapte coline va fi distrus și Judecătorul cumplit va judeca poporul."* Nu știm dacă această concluzie apocaliptică este legată de ultimul papă sau dacă trebuie să fie interpretată în mod distinct. Cu alte cuvinte, Benedict al XVI-lea este Petru Romanul sau îi va succeda alt papă? Totuși, niciun papă nu a îndrăznit vreodată să ia numele de Petru, considerat fondatorul papalității, deoarece Vaticanul a fost construit chiar pe locul unde a murit el.

„Numeroasele încercări" și afirmația că „cetatea de pe șapte coline va fi distrusă" – nu poate fi vorba decât de Roma – „confirmă" *Apocalipsa după Ioan* în ceea ce privește previziunea „sfârșitului unei lumi".

De-a lungul celor cinci naosuri ale bazilicii San Paolo Fuori le Mura din Roma, sunt reprezentați toți papii, de la Sfântul Petru la Benedict al XVI-lea, iar tradiția spune că, atunci când nu va mai fi loc pentru noul papă, va fi sfârșitul lumii. Or, nu a mai rămas decât un singur medalion neocupat, precedentul fiind destinat lui Ioan Paul al II-lea. Totuși, sfârșitul papalității, care putea fi considerat pe vremuri sfârșitul lumii, nu ar fi decât sfârșitul unei lumi esențialmente creștine.

* *In persecutione extrema sacrae Romanae Ecclesiae, sedebit Petrus Romanus qui pascet oves in multis tribulationibus; quibus transactis, civitas septicollis diruetur, et Judex tremendus judicabit populum* (n.a.).

Făcând propriile profeții, care preziceau despre creștinătate că va dispărea în 2033, papa Ioan al XXIII-lea cita „Profeția papilor" făcută de Malachie.

Pe o stelă aflată în cimitirul din Kirby, Anglia, se găsește gravată această inscripție care datează din secolul al XV-lea:

„Când imaginile vor părea vii cu mișcări libere,
Când corăbiile, ca și peștii, vor înota sub apă,
Când oamenii, mai repezi decât păsările, vor despica aerul,
Atunci jumătate din lume va fi cufundată în sânge."

Aceste previziuni seamănă mult cu cele ale lui Mother Shipton, care datează din aceeași perioadă, fiind scrise sub forma unor bocete ritmate, ce se mai cântă și acum în țările de limbă engleză. Ele vorbesc despre trăsuri care vor merge fără cai, despre gânduri care vor zbura în jurul Terrei cât ai clipi, precum și despre oameni care vor călători sub apă, sub pământ sau în aer, deși, în acea perioadă, automobilul, telecomunicațiile, tunelurile, submarinele, avioanele făceau parte dintre prezicerile care ar fi putut fi calificate drept absurde. Iar jumătate din lume nu e oare deja „cufundată în sânge"?

Scripturile descriu foarte precis ceea ce se petrece actualmente pe planeta jefuită de oameni. Mânia Domnului se răspândește pe Pământ în această perioadă. *Apocalipsa* (cap. VI, VIII, IX, XI) evocă bătălia Armaggedon, care nu ar fi un conflict ce privește materia, precum cele care devastează Pământul, ci o înfruntare între forțele Binelui și cele ale Răului, discipolii lui Hristos și Antihristul luptând pentru dominarea lumii. Va avea loc o ultimă luptă între adevăr și greșeală care va implica și locuitorii Pământului și pe care Biblia o descrie ca fiind „marea zi a Domnului Atotputernic". În această înfruntare spirituală, fiecare va trebui să decidă dacă îl va urma pe Dumnezeu și viața veșnică sau pe Satana și distrugerea omenirii.

În *Apocalipsa* (cap. VIII, IX, X, XI, XII), șapte îngeri stau în fața lui Dumnezeu, cu șapte trâmbițe. Când primul a sunat din trâmbiță, „a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; și a treia parte a pământului a fost arsă, și a treia parte din copaci a fost arsă, și toată iarba verde a fost arsă". Când al doilea înger a sunat din trâmbiță, „ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s-a făcut sânge; și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață au murit; și a treia parte din corăbii a pierit". Iar când al treilea înger a suflat și el în trâmbiță, „a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte dintre râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema Pelin; și a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul. Și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare". Trebuie să știm că pelinul, plantă foarte amară, este o varietate de peliniță. Or, în ucraineană, peliniță se spune *cernobîl*.

Ne mai gândim, evident, și la ciocnirea unui meteorit cu Pământul. Astfel de corpuri cerești cad pe planeta noastră în număr mare în fiecare zi, chiar dacă sunt atât de mici, încât trec neobservate. Dar, uneori, unul dintre ele poate fi de mărime considerabilă, după cum s-a mai întâmplat în trecut.

În sfârșit, când al patrulea înger a sunat din trâmbiță, „a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să piardă a treia parte din lumina ei și noaptea de asemenea".

Vechiul Testament precizează că vor fi 1 290 de zile de încercări cumplite pentru întreaga omenire, așadar, trei ani și jumătate, urmați de 45 de zile de bulversări planetare, adică o lună și jumătate înainte de sfârșitul zilelor, sau, numărând din 25 martie 2009, dacă luăm în considerare data de 21 decembrie 2012. Partea profeției care se referă la

„vremea sfârșitului" începe cu versetul 40 din capitolul XI al *Cărții lui Daniel* și se termină la sfârșitul ultimului capitol (XII, 11-13). „De la vremea când va înceta jertfa necurmată și de când se va așeza urâciunea pustiitorului vor mai fi 1 290 de zile. Ferice de cine va aștepta și va ajunge până la 1 335 de zile! Iar tu, du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, dacă ajungi la sfârșitul zilelor."

Padre Pio

La rândul lui, Padre Pio a profetizat și el în numele lui Hristos: „Vă voi da un semn ca să vă indic începutul marii judecăți: într-o noapte rece de iarnă, voi face să răsune tunetul care va zgudui munții. Atunci, închideți-vă ferestrele și priviți afară. Va fi prima judecată care va purifica Pământul ca totul să fie reînnoit. Această pedeapsă a lui Dumnezeu va nimici pe toți necredincioșii. Vor supraviețui doar cei drepți care se vor ruga în locuințele lor închise. Nu se va putea aprinde nicio lumină. Doar lumânările binecuvântate vor lumina casele celor drepți. În dimineața următoare, ziua va lumina Pământul, care va fi devenit asemenea unui deșert".

El ne cere să nu ne înspăimântăm: „Nu vă fie teamă de aceste *trei zile de mormânt* pe care vi le anunț, dinaintea întoarcerii mele în slavă în inimi. Această vreme va fi cumplit de neînțeleasă pentru necredincioși și dureroasă pentru cei care mă iubesc, dar vor trăi cu bucuria speranței venirii mele. Dureroasă, deoarece fiii luminii vor suferi din cauza victoriei aparente a întunecimii".

El anunță că Pământul va deveni un imens cimitir și că trei pătrimi din oameni vor pieri. „Când tunetul va bubui atât de puternic încât munții vor fremăta, ascundeți-vă de lumea de afară și nu vă lăsați tentați de priviri curioase, uitându-vă la acele evenimente cumplite. Un foc nemaivăzut va pogorî peste Pământ și o mare parte din omenire va fi nimicită. Urgia cumplită va dura 72 de zile."

Prin vocea lui Padre Pio, Dumnezeu ne avertizează că acel cataclism care se va abate asupra omenirii va fi atât de teribil, încât va schimba topografia Pământului, care va ieși de pe orbita lui timp de trei zile. „Aceste trei zile vor fi atât de întunecoase, încât nimeni nu-și va putea vedea propriile mâini. Cei ce nu vor fi în stare de grație vor muri de spaimă, provocată de vederea unor demoni oribili, sau vor muri de demență."

Astfel, bubuiturile tunetului vor zgudui Pământul, fulgerele vor brăzda cerul într-o perioadă în care nu se produc niciodată; marea va înălța valuri muginde care se vor răspândi pe uscat. Dar după aceste calamități, „va fi ca primăvara, totul va fi verde și curat. Cel mai frumos lucru dintre toate va fi modul de viață al oamenilor. Nu vor mai munci ca să supraviețuiască, ci ca să dăruiască, fiecare ajutându-l pe celălalt".

Faustina Kowalska

Am putea compara acest mesaj cu cel pe care l-a primit sora Faustina Kowalska, care a trăit între anii 1905 și 1938. Și ea vorbește despre o pedeapsă mai grea decât potopul, despre un foc care va cădea din cer și va nimici o mare parte din omenire.

Născută în 1731, Jeanne le Royer, călugăriță, este cunoscută pentru predicțiile ei, îndeosebi cea a Revoluției și a morții lui Ludovic al XVI-lea. Ea a prevăzut și perioada „Judecății de Apoi". „Domnul nostru mi-a adus la cunoștință că, dacă judecata va fi în secolul lui 1900, se va întâmpla doar spre sfârșitul lui, iar dacă lumea va trece de

acest timp, primele două decade ale secolului din 2000 nu vor trece fără să aibă loc judecata."

Jeanne le Royer

Numeroase profeții, de la La Salette la cele ale lui Marie-Julie Jehenny și multe altele, ne vorbesc despre întuneric, despre cutremure de pământ, despre fulgere orbitoare, și întotdeauna ca pedeapsă pentru faptele noastre. Astfel, în ziua de 12 mai 1982, maica Lucia, ultima dintre micile clarvăzătoare de la Fatima, i-a scris Sfântului Părinte: „Și să nu spunem că Dumnezeu ne pedepsește astfel; ci că oamenii își pregătesc singuri propria pedeapsă. În bunăvoința Lui, Dumnezeu ne avertizează și ne îndeamnă să apucăm pe drumul cel bun, respectând libertatea pe care ne-a dat-o; de aceea oamenii sunt răspunzători".

Maica Lucia

Și rămânem cu veșnicul mister care învăluie conținutul celei de a treia părți a mesajului de la Fatima, care ar fi trebuit dezvăluit lumii în anul 1960, dar nu a fost făcut public de autoritățile religioase!

Edgar Cayce, a cărui reputație a trecut de mult granițele Statelor Unite, avertiza și el că vom suferi mari schimbări la începutul acestui secol.

Edgar citea în copilărie Scripturile și, la treisprezece ani, a fost marcat pentru totdeauna de apariția unei ființe angelice care l-a întrebat ce dorea cel mai mult. Edgar i-a răspuns că dorea să-i ajute pe semenii lui, îndeosebi pe copiii

Edgar Cayce

bolnavi. Deși nu avea nicio pregătire medicală, el a devenit mai târziu un vindecător foarte cunoscut, apoi a făcut „lecturi", nu doar referitoare la corpul omenesc, ci și la spirit și la suflet. În ceea ce el numea *lecturi de viață*, Cayce a descris viețile anterioare ale celor veniți să-l consulte și repercusiunile lor în încarnarea actuală.

De-a lungul timpului și pe măsură ce reputația lui se răspândea, scepticii erau convinși de sinceritatea sa și de autenticitatea operei sale și mulți i-au solicitat „lecturi". Cayce intra în contact cu ceea ce el numea „cartea memoriei Domnului" sau „analele akașice". În anul 1929, el a dezvăluit: „Peste aproximativ o sută de ani, după o serie de cutremure de pământ, vor ieși insule din ocean, în regiunea Azorelor, iar ruinele Atlantidei vor fi descoperite și explorate". Această predicție confirmă profețiile anului 2012, care anunță apariția unor pământuri însoțită de perturbații naturale.

Să părăsim lumea creștină și să trecem la civilizațiile zise „păgâne". Profețiile lor sunt mult mai puțin dramatice decât predicțiile precedente. E normal, deoarece Biserica a făcut deseori să domnească teama în rândul supușilor ei, teamă de păcatul originar, de iad, de Judecata de Apoi, de mânia Domnului. Dar a uitat să ne spună că facem parte dintr-un Tot care reprezintă ansamblul Creației, atât Pământul, cât și locuitorii lui, oameni și animale, vegetale și minerale, precum și cosmosul întreg și, contrar lui Hristos, a cerut mult prea des credincioșilor să ucidă în numele Domnului.

Indienii hopi prevestesc instaurarea unei noi omeniri în care omul va fi legat de forțele universului, după cum au

prevăzut de mult timp inuiții din Alaska, maorii din Noua Zeelandă, dogonii din Africa, populația kahuna din insulele Hawaii, mayașii din Mexic și din Guatemala, precum și alți amerindieni. După părerea exegeților, calendarul maya ar preciza că vom ajunge dincolo de tehnologii și că vom reveni apoi la ciclurile naturale ale naturii și universului în jurul anului 2012. Dar despre populația maya vom vorbi pe larg în capitolul următor.

În ceea ce îi privește pe kogui, populație din Columbia, care se consideră „paznicii Pământului", aceștia sunt foarte preciși și afirmă că „ultimul ciclu" a început în ziua de 19 februarie 2000 și se va încheia pe 18-19 februarie 2013, ceea ce nu e departe de decembrie 2012 din profeția mayașilor.

Aflați în centrul teritoriului confederației irocheze a celor Cinci Națiuni, unde sunt „paznicii focului", onondaga („poporul colinelor") sunt moderatori la reuniunile consiliilor și depozitarii arhivelor confederației. Leon Shenandoah, care a părăsit pământul nostru în 1996, era șeful națiunii și mare preot. El a fost un apostol al nonviolenței și al păcii, nu numai față de oameni, ci și față de natură, și un membru important al mișcării internaționale a mediului, foarte îngrijorat de degradarea stării Pământului.

Leon Shenandoah

În ultimii ani de viață, a fost preocupat de profețiile poporului său despre sfârșitul lumii. După spusele lui, oamenii vor fi surprinși de o schimbare foarte rapidă: „Foarte curând, toți cei care cred că dețin o putere mare vor descoperi ceea ce înseamnă o putere mare: puterea Creatorului.

Nu vor mai avea cărbune, petrol, gaz, putere nucleară. Noi, ființe omenești, suntem doar în trecere pe acest Pământ, suntem invitații Creatorului. Ne-a permis să viețuim aici și uite ce-am făcut cu creația Lui. Am otrăvit-o, am ruinat-o. Are toate motivele să fie mânios și chiar este".

Potrivit irochezilor, sfârșitul lumii noastre va fi aproape când copacii vor fi distruși, când nimic nu va crește în grădini și apele vor fi improprii consumului. Nu suntem prea departe!

În 1799, Ganyahdiyok, unul dintre profeții lor, al cărui nume înseamnă „lac plăcut", a avut o viziune a viitorului cu dezastrele și poluarea aerului și apei, ceea ce era atunci de neconceput pentru majoritatea muritorilor. A văzut patru personaje, ca patru îngeri venind din direcții diferite, care ne amintesc de cei patru cavaleri ai Apocalipsei. Aceste personaje i-au anunțat maladii așa cum n-am mai cunoscut niciodată până acum. Apărea atunci un monstru mare ivindu-se din oceane și distrugând ființa omenească, și multe lacrimi se vor vărsa atunci. Unul dintre numele acestui monstru va fi „maladia care te macină din interior". Nimic nu seamănă mai mult cu cancerul, care, după părerea medicilor, va afecta curând o persoană din două. „Va sufla un vânt mare, atât de puternic, încât un uragan pe lângă el va semăna cu o briză. Acest vânt va mătura Pământul și îl va curăța ca să-l aducă în starea lui originară. Aceasta va fi pedeapsa pentru ceea ce facem Creației."

Oren Lyons este un *faithkeeper*, un paznic al legii, răspunzător de transmiterea și interpretarea tradițiilor, legendelor și profețiilor poporului său. El spune: „Mediul nu este în jurul nostru, noi suntem mediul", atrăgând atenția că în limba lui cuvântul „sălbatic" nu există și este înlocuit cu cuvântul „liber". Poporul lui folosește „viață liberă" în loc de „viață sălbatică".

Profețiile populației hopi seamănă cu prezicerile mayașilor pentru anul 2012. Una dintre ele spune: „Într-o zi, unele stele se vor alinia pe un singur rând, după cum s-a mai întâmplat în urmă cu mii de ani, va fi un timp de purificare pentru Pământ. Se pot produce schimbări de climat și numeroase catastrofe când vom ajunge în acest stadiu, dar nimeni nu poate ști cu adevărat".

„Un singur rând" amintește evident de alinierea tuturor planetelor, prevăzută să aibă loc pe 21 decembrie 2012. Acest popor susține că vom intra atunci într-o nouă eră. Prima lume ar fi fost distrusă de un foc devastator venit din cer și din pământ; a doua lume ar fi luat sfârșit când globul terestru a deviat de la axa lui și gheața a acoperit pământul, a treia lume ar fi fost nimicită de un potop universal, iar lumea noastră actuală, care e a patra, ar trebui să fie distrusă de flăcări. Se crede că ar putea fi vorba despre seisme foarte violente ce vor devasta suprafața globului.

Hopi spun că în lumile precedente tehnologia a fost foarte avansată, mai mult decât acum, astfel că a provocat multe dezechilibre care au dus la războaie, la inechități sociale, apoi la catastrofe naturale. Când fiecare lume a atins punctul de dezagregare, o foarte mică minoritate care trăia în acord cu natura a reușit să supraviețuiască.

Totuși, aceste profeții pot sau nu să se concretizeze în funcție de voința Creatorului sau comportamentul oamenilor, dar cele care s-au realizat sunt impresionante, astfel încât cartea de profeții a populației hopi (*Hotevilla*) a fost tradusă în franceză de UNESCO.

Hopi cred că echilibrul naturii este menținut de tot ceea ce ne înconjoară, apa, mineralele, Soarele, atmosfera, cât și de gânduri, deoarece „toți facem parte dintr-o formă de energie globală". Or, în pofida avertismentelor, civilizația noastră inconștientă și ignorantă distruge toate sursele de viață ale planetei, precum și echilibrul bioelectric. „Învățătura și profețiile noastre ne informează că trebuie să fim

vigilenți la semnalele și la predicțiile care vor apărea, ca să avem curajul și forța să rămânem fideli credințelor noastre."

Thomas Banyacya

Thomas Banyacya, decedat în 1999, a fost purtătorul de cuvânt al indienilor hopi. „Ni s-a spus că oamenii vor încerca să meargă pe Lună, că vor aduce de acolo ceva și că apoi natura va da semne de pierdere a echilibrului [...] Astăzi ne aflăm la răspântia drumurilor și trebuie să alegem între cel care ne va duce la viața eternă și cel care ne va duce la distrugerea totală. [...] Liderii hopi i-au prevenit pe liderii de la Casa Albă și de la Casa de Sticlă [Națiunile Unite], dar nu i-au ascultat."

Thomas Banyacya avea și simțul umorului. În 1990, el a atras atenția că cei care tipăriseră bancnotele în Statele Unite făcuseră o mare greșeală imprimând *In God We Trust* (*Credem în Dumnezeu*). Ar fi trebuit să adauge un *l* la *God* și să scrie astfel pe bancnote: *In Gold We Trust* (*Credem în aur*).

În decembrie 1992, el a anunțat că vom asista la maree uriașe, la furtuni din ce în ce mai puternice, la vijelii cu grindină imensă, la schimbări climatice și la numeroase cutremure. După spusele lui, animalele însele ne previn prin schimbarea comportamentului lor, precum balenele care eșuează pe plaje.

Hindușii au și ei profețiile lor, deși nicio tradiție nu a încurajat vreodată cercetările omului ca să ajungă să cunoască viitorul, deoarece considerau că această cunoaștere are mai multe inconveniente decât avantaje. Totuși, ei așteaptă ve-

nirea lui Kalki Avatar, promis de scrierile sacre, la sfârșitul Timpului Tenebrelor și la începutul Timpului Luminii.

Pentru ei, când sfârșitul timpului lui Kali va fi apropiat, Brahma, care e începutul și sfârșitul și cuprinde toate lucrurile, va coborî pe Pământ. Se va naște drept Kalki în familia unui eminent brahman din satul Shambala, înzestrat cu cele opt capacități ale supraomului. El îi va distruge pe barbari și hoți, va restabili armonia pe Pământ și va trezi spiritul oamenilor care vor da atunci naștere unei rase ce va trăi după legile timpului Krita, Timpul Purității, și vor deveni la fel de transparenți precum cristalul*.

Mahabharata ne spune că acest timp va veni când guvernanții își vor pierde judecata, vor pune impozite nejustificate, nu-și vor mai proteja supușii și vor deveni un pericol pentru lume. Oamenii vor dori să omoare fără motiv; zgârcenia, invidia și desfrâul vor fi acceptate de societate în disprețul legilor lui Dharma; cei slabi vor fi furați și exploatați de cei puternici. Popoarele vor fi atunci înclinate să urmeze sfaturile falselor științe, lașii vor avea o reputație de bravură, iar curajoșii vor fi prost văzuți, nimeni nu va mai avea încredere în nimeni, nici în propria familie. Mulți bărbați și femei vor deveni sclavi ai unor băuturi excitante, ai drogurilor și sexului. Oamenii vor încerca să fugă din țara lor, iar foamea va domni peste tot; oamenii vor distruge copacii și grădinile și nu vor mai respecta animalele**.

Se pare că acest timp a sosit deja în întreaga lui accepțiune, cel puțin în lumea noastră zisă „civilizată". În această privință, René Guenon vorbea și el despre „sfârșitul unei lumi" și despre promisiunea unui nou ciclu complet, a unei noi omeniri.

Este indubitabil că ne aflăm la capătul unui ciclu – *Kali Yuga* –, care s-ar caracteriza ca fiind „un timp în care cunoașterea spirituală a devenit ascunsă și unde doar câțiva o

* *Vishnu Purana* 4:24 (n.a.).

** *Vana Parva*, secțiunea CLXXXIX (n.a.).

mai pot atinge, dacă se plasează în condițiile cerute pentru obținerea ei".

Într-o mănăstire din Tibet, Andrew Thomas, autorul cărții *Shamballa, oază de lumină*, ar fi primit același gen de profeție de la cel pe care teosofii îl numesc „maestrul tibetan" sau Djwal Khul. Acesta i-ar fi anunțat apariția, în epoca noastră, a unei ere mai bune, numite „Ciclul Tara", un timp în care întreaga omenire va trebui să se adune în jurul ideii de fraternitate.

După ce a îndemnat pe fiecare să se pregătească pentru mari perturbații, să-și aleagă clar tabăra între lumină și întuneric, fraternitate și egoism și să se angajeze în luptă în vederea acestui eveniment, ar fi adăugat: „Peste aproximativ o sută de ani de acum, după o serie de cutremure de pământ, insule se vor ridica afară din ocean, în regiunea Azorelor, iar ruinele Atlantidei vor fi descoperite și explorate", ceea ce confirmă, cuvânt cu cuvânt, profețiile lui Edgar Cayce.

Deși autenticitatea sa e contestată și lucrarea originală e de negăsit, nu pot să închei acest capitol fără să amintesc de *Protocolul secret* sau *Cartea profețiilor*, care ar fi fost scrisă în urmă cu nouă secole de un călugăr franc, Jean de Vézelay, numit și Jean din Ierusalim, cu puțin după sosirea în Orașul Sfânt împreună cu cruciații.

Manuscrisul original ar fi fost descoperit în 1942, când naziștii au distrus o sinagogă din Varșovia, apoi ar fi dispărut, ca să fie redescoperit în 1992 în arhivele mănăstirii din Zagorsk, de lângă Moscova, de un anume profesor Galvieski, care pare a fi un personaj imposibil de găsit. Totuși, nimic nu dovedește că nu a existat, nici că această operă este un fals. Chiar dacă e un fals, *Protocolul secret* este interesant deoarece zugrăvește un portret uimitor de corect al societății noastre actuale și al planetei.

Prima parte e formată din treizeci de versete care trec în revistă timpul nostru, iar partea a doua este compusă din

alte zece versete, care ne previn despre ceea ce se va întâmpla în „Anul O Mie care vine după Anul O Mie" și reiau toate profețiile citate mai sus.

Jean de Vézelay, care ar fi fost cules de călugări pe drumul spre Compostella, ar fi participat la eliberarea Ierusalimului în 1099, cucerit douăzeci de ani mai târziu de turci. În cursul șederii sale în Orașul Sfânt, ar fi scris culegerea sa de profeții, în care anunță creșterea violenței, înmulțirea bolilor și venirea unei lumi noi.

Majoritatea versetelor încep cu „Văd și știu", iar textul este destul de poetic, în pofida gravității evenimentelor pe care le evocă.

El anunță că Ierusalimul nu va mai fi orașul cruciaților, deoarece nisipul va acoperi zidurile castelelor sale, armurile și oasele, iar creștinii, veniți de departe ca pelerini, nu vor îndrăzni să se apropie de Mormânt și de relicve decât însoțiți de cavaleri evrei care vor avea acolo regatul și templul lor, căci necredincioșii vor fi mulțimi nenumărate care se vor răspândi peste tot și credința lor va răsuna precum toba de la un capăt la altul al Pământului.

„Vor trece o mie de ani de la timpul pe care îl trăim și fiefurile se vor aduna peste tot în mari regate și vaste imperii.

O mie de ani vor trece și omul va ajunge în adâncul mărilor și al cerurilor și va fi precum o stea pe firmament. Va dobândi puterea soarelui și se va considera Dumnezeu, clădind pe pământul imens mii de turnuri Babel.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, se vor ridica în toate punctele Pământului turnuri Babel. [...] Câmpurile se vor goli.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul o Mie, fiecare va căuta să se bucure de tot ce poate, bărbatul își va izgoni soția de tot atâtea ori de câte se va căsători și femeia va merge pe drumuri pierdute luându-l pe cel care îi va plăcea, născând copii fără să le dea numele tatălui."

Toate aceste predicții se confirmă zilnic, dar profetul, oricare ar fi el, descrie mai ales societatea de consum și

mizeria pe care o pricinuiește, și putem compara aceste descrieri cu fotografiile făcute de Amnesty International și multe altele în unele țări africane.

„Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, se va vedea copilul ale cărui oase îi ies prin piele, și cel ai cărui ochi sunt plini de muște, și cel care e vânat ca un șobolan, dar omul care va vedea va întoarce capul în altă parte, pentru că îi va păsa doar de el. Acesta va da o mână de grăunțe drept pomană, deși doarme pe saci plini, iar ceea ce va da cu o mână va lua înapoi cu cealaltă.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, omul va face marfă din toate, fiecare lucru va avea prețul lui, copacul, apa și animalul. Nimic nu va mai fi cu adevărat dăruit și totul va fi de vânzare.

Dar omul atunci nu va mai fi decât o grămadă de carne. Trupul lui va fi vândut ca o ciozvârtă de carne, i se vor lua ochiul și inima, nimic nu va fi sfânt, nici viața, nici sufletul lui, se vor certa pe cadavrul și pe sângele lui ca pe un stârv numai bun de făcut bucăți.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, omul va fi schimbat fața Pământului. Se va dori Stăpânul și Suveranul pădurilor și turmelor. Va fi scormonit pământul și cerul și va fi trasat o brazdă în fluvii și mări.

Dar pământul va fi gol și sterp, aerul va deveni fierbinte și apa va fi fetidă, viața se va veșteji, căci omul va epuiza bogăția lumii. Și omul va fi singur ca un lup, în ura față de el.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, copilul va fi și el vândut. Unii se vor folosi de el ca de un manechin ca să se bucure de trupul lui tânăr. Alții îl vor trata ca pe un animal servil.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, oamenii vor fi mulți pe pământurile pe care le vor aduna la un loc ca un furnicar în care înfigi un băț. Marile mișcări îi vor împinge dintr-un ținut în altul. Pielea oacheșă se va amesteca cu pielea albă.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, bolile apei, cerului și pământului vor lovi omul și îl vor amenința. Va voi să facă să renască ceea ce a distrus și să protejeze ceea ce a rămas. Îi va fi teamă de zilele ce vor să vină. Dar va fi prea târziu. Deșertul va roade pământul și apa va fi din ce în ce mai adâncă. Va șiroi în unele zile luând cu ea totul ca un potop și va lipsi a doua zi pământului. Iar aerul va măcina corpul celor mai slabi."

Această constatare reflectă exact ceea ce se întâmplă deja pe pământul nostru, după cum știu actualmente toți oamenii conștienți. Dar predicțiile următoare sunt mai puțin de actualitate imediată, deși mulți cred că aceste calamități ne pândesc deja.

„Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, pământul se va cutremura în mai multe locuri și orașele se vor prăbuși. Tot ceea ce se va fi construit fără ascultarea celor înțelepți va fi amenințat și distrus. Noroiul va acoperi satele și solul se va despica sub palate.

Omul se va încăpățâna, deoarece orgoliul e nebunia lui. Nu va auzi avertismentele repetate ale pământului, și incendiul va distruge noile Rome, iar în mormanele de ruine acumulate, săracii și barbarii vor jefui, în pofida legiunilor, bogățiile abandonate.

Când va începe Anul O Mie care vine după Anul O Mie, soarele va arde pământul, aerul nu va mai fi voalul care protejează de foc, va fi doar o perdea găurită, iar lumina fierbinte va roade pielea și ochii.

Marea se va ridica precum o apă care clocotește. Orașele și țărmurile va fi acoperite și continente întregi vor dispărea. Oamenii se vor refugia pe înălțimi și vor reconstrui, uitând deja ce s-a întâmplat."

Profetul ne previne că omul va refuza să asculte vocea Casandrei care va fi totuși puternică: „Nu o va auzi, căci va dori să aibă tot mai mult, iar capul lui va fi pierdut în miraje.

Cei care vor fi stăpânii lui îl vor înșela și va avea doar păstori răi".

Din fericire, urmarea profețiilor este mult mai optimistă și, începând de la versetul 31, tonul se schimbă:

„Când va fi deplinul Anului O Mie care vine după Anul O Mie, oamenii vor fi deschis în sfârșit ochii. Nu vor mai fi închiși în capul și în cetățile lor. Se vor vedea și se vor auzi de la un capăt la altul al pământului. Vor ști că ceea ce îl lovește pe unul îl rănește pe celălalt.

Oamenii vor forma un fel de mare corp unic, din care fiecare va fi o parte infimă. [...] Vor comunica între ei, căci mintea lor va fi atât de larg deschisă, încât vor primi toate mesajele, iar visele le vor avea împreună. Și vor trăi la fel de mult ca cel mai bătrân dintre oameni, cel despre care pomenesc Cărțile Sfinte.

Când va fi deplinul Anului O Mie care vine după Anul O Mie, omul va ști care este spiritul tuturor lucrurilor. Va fi cunoscut secretele pe care zeii din vechime le dețineau și va deschide ușă după ușă în labirintul vieții noi.

Atunci se va trata boala mai înainte ca ea să apară și fiecare va fi vindecătorul lui și al celorlalți", ceea ce va fi o schimbare nesperată și totuși susținută de adepții medicinei alternative și ai prevenirii bolilor printr-o viață sănătoasă.

„Când va fi deplinul Anului O Mie care vine după Anul O Mie, omul va ști că toate ființele vii sunt purtătoare de lumină și că sunt creaturi ce trebuie respectate. [...] Va avea memoria a ceea ce a fost și va ști ce va fi. Nu-i va mai fi teamă de propria moarte, deoarece va avea în viața lui trăită mai multe vieți și va ști că Lumina nu va fi niciodată stinsă."

Indiferent cine e adevăratul autor al profețiilor, ele anunță evenimente actuale sau viitoare care nu erau prevăzute când manuscrisul a fost găsit, nici când lucrarea a fost publicată pentru prima dată în Franța, la Editura Lattès, în 1994.

CALENDARELE MAYA

Știm: pământul nu aparține omului, ci omul aparține pământului. Toate lucrurile sunt legate. Tot ce se întâmplă pământului se întâmplă fiilor pământului.
Căpetenia indiană Suquamish

Abia pe la mijlocul secolului al XIX-lea și la sfârșitul dominației spaniole în America Centrală a reușit lumea occidentală să descopere în sfârșit lumea maya, piramidele și cetățile ei pierdute în junglă. Descoperirile arheologice au fost atunci numeroase, în pofida distrugerii spaniole, iar analiza puținelor codexuri postclasice nearse în autodafeul din 1562 ne-a permis să înțelegem în mare parte scrierea maya, deși au mai rămas încă și astăzi zone de umbră în cunoașterea acestei scrieri silabice amestecate cu desene*.

Societatea maya era împărțită în caste și condusă ereditar de regi, prinți sau șefi locali, sfătuiți de preoți, care jucau un rol major. Economia se baza îndeosebi pe agricultură,

* Mayașii au aparținut celei mai avansate civilizații din America precolumbiană. Între anii 600 î.Hr. și 900 d.Hr., ei au populat sudul Mexicului și America Centrală. Aveau un sistem sofisticat de scriere hieroglifică, cunoștințe avansate în matematică și astronomie. Cele câteva codexuri regăsite făceau referire la astrologie și numerologie, iar toate, cu excepția a patru dintre ele, au fost distruse de conchistadorii spanioli, la sosirea lor în anul 1500. Deși statul mayaș s-a destrămat cu 600 de ani înaintea sosirii spaniolilor, rămășițele culturii maya încă mai existau la sosirea conchistadorilor în Lumea Nouă. În anul 1500, indigenii au fost obligați să elimine rămășițele acestei civilizații trecute (templele, limba). Li s-a interzis portul costumului tradițional, dar și folosirea limbii natale. Popoarele și culturile care s-au succedat în Mexic, îndeosebi aztecii și mayașii, credeau că timpul era împărțit în cinci mari cicluri (sau sori). Preoții spuneau că, de la crearea rasei umane, trecuseră deja patru cicluri. În vremea cuceririi spaniole, omenirea intrase deja în al Cincilea Soare, adică epoca noastră. Aceste cicluri erau marcate de creații și distrugeri succesive. Ultimul ciclu ar fi început la 4 Ahau 8 Lumku, adică 13 august 3114 î.Hr. (n. tr.).

Calendar maya

cuvântul „maya" desemnându-l pe cel care cultiva porumbul. Mayașii întrețineau relații comerciale cu cetăți îndepărtate și, asemenea obiectelor din cupru, boabele de cacao serveau drept monedă de schimb.

Mayașii foloseau mai multe calendare, fiecare reprezentând o abordare diferită a măsurării timpului, combinație care le permitea să atingă o precizie astronomică remarcabilă. Pentru ei, anul solar număra 365,2420 de zile, cifră foarte apropiată de 365,2422 de zile, cea a anului tropic. Așadar, calendarul lor era și mai precis decât cel gregorian pe care îl folosim din 1582 și care numără 365,2425 de zile. El este la fel de precis în ceea ce privește lunația, estimată în medie la 29,53086 de zile.

Constatăm cu surprindere aceste cunoștințe ale mayașilor în materie de astronomie, deși cultura lor era destul de primitivă și nu cunoșteau nici măcar principiul roții. De asemenea, aveau o idee foarte corectă a mișcărilor Soarelui, Pământului și ale celorlalte planete. Ba chiar erau în stare să prezică eclipsele și, cu mult înainte de existența telescoapelor, cunoșteau planeta Uranus, descoperită în 1789 de William Herschel, dar și planeta Neptun, descoperită în 1846 de Adams și Le Verrier.

Orașele lor erau construite după o cartografie a cerului și clădirile erau aliniate Soarelui, ceea ce confirmă cunoașterea astronomiei. Mayașii atribuiau originea acestei cunoașteri strămoșilor lor, olmecii, iar aceștia o primiseră de la primii oameni. Cei mai mulți cercetători consideră că mayașii aveau calendarul de la o altă civilizație. Dar care?

Ca și celelalte popoare din America Centrală precolumbiană, mayașii foloseau o numerotare având la bază

cifra 20 (sistem duozecimal), nu 10, ca noi. Se presupune că acești multipli de 20 reprezentau cele zece degete de la mâini plus cele zece degete de la picioare. Aceste numere erau scrise vertical. Mayașii cunoșteau cifra 0, în timp ce Occidentul a trebuit să aștepte Evul Mediu ca să afle de ea de la arabi, care o preluaseră și ei de la învățații din India. Numărau de la 0 la 19 și știau să scrie numerele foarte mari cu ajutorul diferitelor puteri ale lui 20.

Calendarul Tzolkin, cu o durată de 260 de zile, cuprinde 13 perioade de 20 de zile. Bazat pe ciclul Pleiadelor, el este considerat sacru, determinând importante cotituri în istoria omenirii. El era folosit în scopuri divinatorii și religioase. Unii îl numesc „calendarul de 13 luni". Această cifră, 260, corespunde numărului de zile în care planeta Venus este vizibilă, fie la est, fie la vest de Soare.

Calendarul Haab de 365 de zile avea un caracter civil și agricol. Cât privește „calculul lung" sau numărarea zilelor pe o perioadă de aproximativ 5 125 de ani, acesta era destinat datării evenimentelor istorice și permitea o lectură liniară a timpului pornind de la o anumită dată. Ar dura prea mult să intrăm în amănunte despre multiplele calendare care sunt perfect sincronizate, dar există un punct asupra căruia

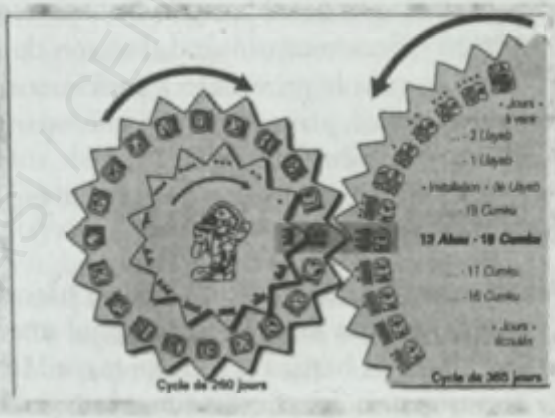

Roata zimțată (calendarul Haab)

toți cercetătorii sunt de acord: datele de început ale calendarului, adică 13 august 3114 î.Hr., și sfârșitul lui, adică 21 decembrie 2012.

Mayașii țineau cont de infimele variații de decalaj între planul de rotație a lui Venus și axa de rotație a Pământului, iar ciclurile lui Venus le permiteau să prezică ce se va întâmpla la fiecare „moarte" a lui Venus. Or, în prezent, calculele astronomice pe computer semnalează că pe 21 decembrie 2012, exact înainte de apusul soarelui, Venus va dispărea sub orizontul occidental, în timp ce, la est, Pleiadele se vor ridica deasupra orizontului. În mod simbolic, vom asista la moartea lui Venus și la nașterea Pleiadelor.

Felul în care mayașii au înțeles timpul și ciclurile anotimpurilor este foarte complex, iar previziunile calendarelor, bazate pe o unitate de timp care corespunde la miime unei zile de 24 de ore, sunt atât de precise, încât au permis să se prevadă un zbor al unor fluturi, în duminica Paștelui din 21 aprilie 1519. Or, în ziua aceea, venind dinspre vechiul continent și semănând cu zborul unor fluturi deplasându-se la suprafața oceanului, Hernan Cortès și flota lui de unsprezece galioane spaniole au debarcat în Mexic lângă actualul sit Vera Cruz. Din nefericire, acești „fluturi" nu au adus nici pace, nici armonie. Mayașii au numit această eră „cele nouă iaduri", fiecare cuprinzând cincizeci de ani, care s-au derulat exact cum le prevăzuseră anticii: confiscarea pământurilor indienilor, privarea de libertate, apariția bolilor, sărăcie și ură în rândul populațiilor.

Nimeni nu a reușit până în ziua de astăzi să explice dispariția bruscă a acestei civilizații.

Carlos Barrios, istoric și antropolog, s-a născut în Altiplano, pe înălțimile din Guatemala, în sânul unei familii spaniole, lângă locul de baștină al tribului maya Mam, considerat la mayași patria „paznicilor timpului" și adevărate autorități în domeniul vechilor calendare.

El a studiat faimoasele calendare timp de douăzeci și cinci de ani alături de bătrânii din tribul Mam și a publicat în spaniolă *Kam Wuj: Cartea destinului*, care trece în revistă învățătura maya. Acum a devenit un *„ajq'ij maya"*, adică un preot abilitat să oficieze în cursul ceremoniilor și un ghid spiritual al Clanului Vulturului.

Carlos Barrios

Ajutat de fratele său, Gerardo, Carlos Barrios a chestionat peste 600 de mayași. „Antropologii vizitează siturile templelor, citesc stelele și inscripțiile și inventează istorii legate de mayași, dar nu știu să citească corect semnele. Unii anunță sfârșitul lumii în decembrie 2012. Asta e doar imaginația lor. Mayașii nu sunt mulțumiți de această interpretare. Lumea nu se va termina, ci va fi transformată. Indienii au calendare și știu cum să le interpreteze în mod precis, nu și occidentalii."

El anunță că „omenirea va continua să existe, dar într-un alt mod. Structurile materiale se vor schimba. Din acel moment, vom avea oportunitatea de a fi mai umani!"

După spusele lui Carlos Barrios, din 1987, trăim o perioadă în care lumea materialistă este pe cale de dispariție, lent, dar inexorabil, antrenată de distrugerea mediului înconjurător, de haosul social, de războaie și schimbări climatice. Toate acestea au fost prevăzute de mult timp de vechii mayași. El spune că „paznicii timpului" mayași au considerat data de 21 decembrie 2012 ca fiind data renașterii, începutul Lumii celui de al Cincilea Soare, debutul unei noi ere. Cu siguranță că nu va fi sfârșitul universului, ci al lumii în care trăim, adică al vechii lumi cu vechile sale energii care vor înceta să mai existe și se va rostogoli pe o linie a timpului total diferită, o altă cale cosmică.

Potrivit credințelor maya, lumea noastră ar fi trăit deja sub patru sori, al nostru fiind al cincilea. Murind, fiecare soare ar fi provocat cataclisme datorate celor patru elemente, precum cutremure, erupții vulcanice, inundații.

În chip ciudat, această clasificare a timpului în patru epoci o regăsim nu numai în calendarul aztec, ci și în *Purana* din vechea Indie și în tăblițele caldeene. Mesopotamienii menționează diviziunea ciclică a timpului în patru *shar*, iar *Purana* descriu o succesiune de patru ere, *Satya Yuga* sau Vârsta de Aur, *Treta Yuga* sau Vârsta de Argint, *Dwapara Yuga* sau Vârsta de Cupru și *Kali Yuga* sau Vârsta de Fier, precedând trecerea la o Nouă Vârstă de Aur, care ar corespunde cu al Cincilea Soare al mayașilor.

Pe baza înțelegerii proprii a tradiției și a calendarelor maya, Carlos Barrios a realizat un bilanț al situației actuale a omenirii: nu mai este timpul jocului, ci al acțiunii. Multe suflete puternice au ales să se reîncarneze în cursul acestei perioade și au venit cu mari puteri. Lucrul acesta este valabil de ambele părți, a Luminii și a Umbrei. Marea magie acționează de ambele părți. Lucrurile se vor schimba, dar gradul de dificultate sau de facilitate al lucrurilor ce vor veni va depinde de fiecare dintre noi.

După părerea lui, puterea economiei liberale este o amăgire: „Primii cinci ani ai perioadei de tranziție, din august 1987 în august 1992, au marcat începutul distrugerii lumii materiale. Băncile sunt acum fragile. Trec printr-un moment dificil. Ar putea să se prăbușească în cursul lunilor următoare fără să putem face ceva. Dacă băncile se vor prăbuși, vom fi forțați să ne concentrăm asupra noastră și asupra pământului". Această predicție în privința băncilor, făcută în urmă cu mai bine de cincisprezece ani, e mai actuală ca niciodată, chiar dacă a mai durat ceva timp înainte de a se prăbuși.

Barrios prezice că polii magnetici Nord și Sud se vor inversa, că nivelul apei din oceane va crește. „Dar, în același

moment, pământuri se vor ivi din ocean, îndeosebi lângă Cuba."

Predicțiile sale cu ajutorul calendarului Tzolkin le confirmă, printre altele, pe cele ale lui Edgar Cayce în privința acestui gen de precizări geografice. Și adaugă: „Trăim într-o lume de polaritate: zi și noapte, bărbat și femeie, pozitiv și negativ. Lumina și Umbra au nevoie fiecare de cealaltă; sunt în echilibru. Dar, actualmente, partea Umbrei e foarte puternică și foarte hotărâtă în privința obiectivelor sale. Prioritățile ei sunt clar stabilite și ierarhia sa perfect structurată. Ierarhia Umbrei acționează ca să fim incapabili să ne conectăm cu spirala celei de a Cincea Lumi în 2012".

După spusele lui Carlos Barrios, partea Umbrei ar depune eforturi să împiedice trezirea conștiințelor, să întărească materialismul și să-i distrugă pe cei care lucrează cu Lumina în vederea evoluției Pământului spre un nivel mai înalt. Reprezentanții ei ar refuza schimbarea, unirea tuturor ființelor vii. Temându-se de creșterea generală a nivelului de conștiință, ei ar vrea să rămână la nivelul actual.

Carlos Barrios explică faptul că venirea erei celui de al Cincilea Soare necesită un element cu totul special. În timp ce cele patru elemente tradiționale – pământ, aer, apă și foc – au dominat epocile trecutului, de acum înainte trebuie luat în calcul al cincilea element: eterul. „Dicționarul definește eterul ca un element rarefiat al atmosferei. Eterul este în realitate cel mai activ în universul nostru. El pătrunde în orice spațiu și transmite unde de energie pe o vastă gamă de frecvențe, de la telefonia mobilă până la aura umană. Ceea ce este *eterat* are legătură cu regiuni de dincolo de Pământ. Eterul, elementul celui de al Cincilea Soare*, este celest și

* Primul soare: Matlactil Atl, durată: 4 008 ani. La acea vreme trăiau uriașii. Primul soare a fost distrus de apă. El a fost numit Apachiohualiztli (inundație, potop). Oamenii au fost transformați în pești. Un singur cuplu a supraviețuit și a repopulat Pământul. Alții afirmă că șapte cupluri s-au ascuns într-o grotă, așteptând terminarea potopului. Ei au repopulat Pământul, fiind venerați ca niște zei de popoarele lor...

lipsit de substanță materială, dar e la fel de real precum lemnul, piatra sau carnea."

După spusele lui, poate să aibă loc o fuziune a polarităților în planul eterului. „Nu mai există Umbra și Lumina, ci o fuziune structurată între cele două. Actualmente, Umbra refuză această fuziune. S-a organizat ca s-o blocheze. Încearcă să dezechilibreze Pământul și mediul astfel încât să nu fim pregătiți pentru alinierea din 2012."

Într-o conferință ținută la Santa Fé, Carlos Barrios a spus: „Adevărata cunoaștere e gratuită. Ea se află codificată în ADN-ul vostru. Tot ce aveți nevoie se află în interiorul vostru. Marii Învățători au spus-o de la începutul timpurilor: găsiți-vă inima și vă veți găsi drumul".

El a adăugat că, din 1987, am intrat într-o perioadă de tranziție în care va dispărea, lent, dar sigur, lumea materialistă. Profețiile indică faptul că am ajuns la sfârșitul ultimului ciclu de existență pentru civilizațiile noastre.

Carlos Barrios i-a declarat jurnalistului Steven McFadden, director la Chiron Communications: „Toate acestea au fost prevăzute de mult timp de vechii mayași. E doar o problemă de *spirală matematică*. Vor avea loc mari schimbări, totul se va transforma. Va fi începutul unei noi ere rezultate din realinierea axei polare cu centrul galaxiei noastre. La răsăritul soarelui din 21 decembrie 2012 și pentru prima dată de 26 000 de ani, Soarele se va înălța ca să se alăture alinierii planurilor ecliptice și Căii Lactee. Această cruce cosmică este considerată o încarnare a Copacului Sacru, Copacul Vieții, un copac recunoscut în toate tradițiile spirituale ale lumii".

Al doilea soare: Ehecoatl; durată: 4 010 ani. Acest soare a fost distrus de Ehecoatl (Șarpele Vântului), iar oamenii au fost transformați în maimuțe. Un bărbat și o femeie au supraviețuit distrugerii...

Al treilea soare: Tleyquiyahuillo; durată: 4 081 de ani. Acest soare a fost distrus de foc. Descendenții cuplului supraviețuitor celui de-al doilea soare au mâncat un fruct numit *tzincoacoc*...

Al patrulea soare: Tzontlilic; durată: 5 026 de ani. Oamenii au murit de foame, după un potop de sânge și de foc... (n. tr.).

Carlos Barrios crede că această aliniere cu inima galaxiei din 2012 va deschide un canal, pentru ca energia cosmică să treacă prin Pământ, să-l curețe și să-l ridice astfel spre un nivel mai înalt de vibrație.

Barbara Hand Clow, nepoată de indian cherokee, face parte dintre înțelepții Comunității Internaționale Maya. Ea este editoare și autoarea câtorva cărți și predă multor studenți diferitele aspecte ale științei indienilor din cele două Americi. Asemenea lui Carlos Barrios, ea se străduiește ca semnificația profetică a „codului maya" să devină larg accesibilă tuturor, precum și constantele energiilor spirituale ale timpului.

Barbara Hand Clow

Ea a lucrat cu biologul suedez Carl Johan Calleman, fost expert oncolog pe lângă OMS, dar care, din 1979, s-a consacrat descriptării secretelor calendarului maya în cursul călătoriilor sale în Mexic și America de Sud. După părerea lui, nu vom putea înțelege ce se va întâmpla în 2012 decât dacă vom admite că trăim într-un proces continuu de creație și dacă îi cunoaștem ciclurile. Până acum, doar o mică parte din omenire este conștientă de acest lucru.

El crede că celebrul calendar maya este „teoria totului" sau „teoria completă", care a fost anticipată de Stephen Hawking în lucrarea *Scurtă istorie a timpului*, când scrie: „Dacă totuși vom descoperi o teorie completă, principiile sale generale ar trebui să fie destul de simple ca să fie înțelese nu doar de un mic număr de oameni de știință, ci de toți. Atunci vom fi toți, filosofi, savanți și oameni simpli, în stare să luăm parte la discuția despre rațiunea existenței

universului. Găsirea răspunsului la această întrebare ar fi ultimul triumf al înțelepciunii umane, căci am cunoaște astfel planul lui Dumnezeu".

Pentru Stephen Hawking, fizician teoretician englez, considerat unul dintre cei mai mari cosmologi din epoca noastră, profesor de matematică newtoniană la Universitatea Cambridge, „evoluția universului nu este în mod sigur rodul hazardului. Există infinit de puține șanse ca structura cosmologică să se dezvolte așa cum o cunoaștem. Prin urmare, trebuie să corespundă unui scop din care face parte însăși existența noastră".

Barbara Hand Clow demonstrează că ciclurile evoluției noastre, trasate în calendarul maya, corespund cu importante perioade înscrise în băncile de date ale planetei noastre și galaxiei noastre, Calea Lactee. Aceste stadii de evoluție s-au accelerat și vor culmina în 2012, în ultima perioadă a calendarului maya, un ciclu major care a început în 1999, în momentul alinierii cu centrul galactic. După părerea ei, timpul nu e liniar, lumea nu-i plată și materialistă; ea are niveluri multiple, îmbinate unul în altul, profunde și cognoscibile. Ne aflăm în zorii unui salt critic al evoluției și evenimentele prin care trebuie să trecem în cei câțiva ani care vin scot în evidență o contracție a spiralei timpului pe care o trăim ca pe o ultimă accelerare.

Într-un articol pe care l-a scris pentru *Watkin's Books* în iulie 2007, ea a declarat că, grație lucrărilor lui Carl Johan Calleman, putem acum să ne dăm seama că fiecare ciclu de evoluție a fost ghidat de mai bine de 16,4 miliarde de ani și că acum este posibil să citim în conștiința planetară procesele creative ale Pământului.

Carl Johan Calleman

Este sigur că omul de știință suedez este interesat în mod deosebit de accelerarea

din ce în ce mai mare a timpului. Analiza făcută de el calendarului maya demonstrează că este format din niveluri secvențiale de timp suprapuse unul peste altul și, fapt tulburător pentru el, aceste secvențe se termină toate în 2011, nu în 2012. Fiecare evoluează de douăzeci de ori mai repede decât precedenta, ceea ce provoacă o accelerare progresivă a timpului și a evoluției.

El semnalează – și Barbara Hand Clow reia această teză – că am „început să ne dezvoltăm mai rapid în urmă cu 102 000 de ani, când hominizii au evoluat în oameni; apoi și mai repede când am început să ne dezvoltăm civilizațiile, pe la 3115 î.Hr. (într-un ciclu de 5 125 de ani culminând în 2011); și, tot mai repede, când am început să ne industrializăm în 1755 (într-un ciclu de 256 de ani culminând tot cu 2011)".

În sfârșit, în 1999, un nou ciclu de 12,8 ani s-ar fi deschis și o altă accelerare, de 260 de zile doar, ar debuta începând cu februarie 2011.

Acești doi cercetători consideră că accelerarea timpului ar conduce evoluția în cursul unor perioade de timp din ce în ce mai scurte și cele nouă faze vor culmina astfel în 2011. Cei care cunosc modul în care aceste cicluri influențează realitatea vor fi în stare să navigheze mai ușor în această realitate. În acel moment, planeta noastră ar trebui să înregistreze seisme foarte violente, devastatoare.

Barbara Hand Clow explică: „De exemplu, Orientul Mijlociu se află în plină efervescență religioasă pentru că 5 125 de ani de teme politice și religioase s-au născut pe acest pământ vechi și sunt pe cale de a se repeta în zilele noastre într-o perioadă scurtă de 13 ani, din 1999 în 2011. Temele politice și economice ale industrializării se suprapun în straturi istorice, făcând să ne întrebăm dacă cei mai mulți oameni vor fi sclavi fără nume în Matrice, în timp ce un mic număr de dominatori se va ocupa de funcționarea programelor. Cinci milenii de războaie și de conflicte politice reprezintă cauzele acestor evenimente contemporane pe care le trăim".

Este evident că această teorie a accelerării timpului e foarte controversată. Ipoteza Calleman a provocat numeroase polemici asupra sensului real al calendarului maya și a datei exacte a sfârșitului său. Oricum, fie că data exactă a calendarului este 2011 sau 2012, acest moment este foarte aproape.

„Carantina în care se află Pământul durează de mii de ani din cauza comportamentului nostru și a dezvoltării karmei. Înainte de a fi admiși în viața pașnică a universului, trebuie să ne tratăm distorsiunile, înțelegând că ființe mai evoluate au acționat cu răbdare asupra culturilor noastre ca să ne trateze și să ne ajute să evoluăm. De exemplu, Hristos a fost trimis pe Pământ cu doar două mii de ani în urmă ca să aducă lumina în noaptea clocotitoare a trei mii de ani de istorie a Orientului Mijlociu."

Calendarul aztec*, derivat din cel al mayașilor, avea și el o versiune solară, folosită pentru agricultură, viața zilnică și administrație, și o versiune lunară, religioasă și astrologică.

Anii administrativi erau divizați în 12 luni de câte treizeci de zile, plus cinci zile suplimentare, în timp ce calendarul liturgic avea 12 luni de 28-29 de zile.

La fiecare 52 de ani, noul an al fiecărui calendar cădea în aceeași zi, ceea ce constituia ocazia unor mari festivități. Aztecii, ca și mayașii, își împărțeau istoria în perioade de 52 de ani. Pentru ei, bulversările aveau loc întotdeauna la fiecare 13 000 de ani, adică la jumătatea a 26 000 de ani, ceea ce echivalează cu o revoluție a Soarelui.

Pe scurt, pentru azteci, ca și pentru mayași, după o perioadă de tranziție estimată a se realiza între 1987 și 2012,

* La mult timp după mayași, aztecii au preluat acest calendar, a cărui origine s-a pierdut în negura timpului. Creatori de civilizații, mayașii au lăsat moștenire omenirii secretele și viziunea lor privind *timpul natural*. Această moștenire unică ne oferă posibilitatea întâlnirii într-o dimensiune până în prezent ascunsă și, în consecință, controlul asupra sincronicității (n.t.).

când vor avea loc distrugerea mediului, un mare haos social, războaie, perturbații planetare și cataclisme în serie, 21 decembrie 2012 este data „renașterii", a conștiinței multidimensionalității, provocată de realinierea axei polare cu centrul galaxiei noastre. Această Mare Tranziție ne va duce la o nouă Eră a Luminii și a Înțelepciunii, „Epoca Itza".

În noiembrie 1952, în piramida „Templul inscripțiilor" de la Palenque, a fost descoperită o criptă funerară conținând rămășițele lui Pacal Votan, care a domnit timp de 52 de ani peste Nah Chan, astăzi numită Palenque.

Pacal Votan este considerat stăpânul timpului și al ciclurilor. Să nu uităm că ceasurile noastre nu indică doar timpul, ci și spațiul, deoarece se măsoară timpul după „distanța" parcursă de Pământ învârtindu-se zilnic în jurul lui. Noțiunea noastră a timpului este așadar o noțiune de spațiu.

Pacal Votan

Pacal Votan (631 - 683 d.Hr.) considera, ca și Pitagora cu mai bine de o mie de ani înainte, că „Totul este număr, Dumnezeu este un număr". El a lăsat drept mesaj că toți suntem în legătură constantă cu galaxia. Mesajul lui insistă asupra sfârșitului marelui ciclu galactic de 26 000 de ani, care se încheie pe 21 decembrie 2012 și ne este destinat.

Știa că omenirea va uita apartenența ei la Tot, legăturile ei cu natura și cu universul și că misiunea poporului său era să-i lase uneltele care să-i faciliteze trezirea. Fiecare popor a lăsat un mesaj pentru momente precise, cel al mayașilor fiind destinat epocii noastre. Profeția „convergenței

armonice" a lui Pacal Votan*, numită și profeția celor „treisprezece ceruri și nouă iaduri", ar fi deja în curs de realizare. Perioada materialismului ar fi practic terminată și ne vom întoarce la natură într-un fel sau altul.

Treisprezece secole mai târziu, Geoffrey Chew, fost elev al lui Enrico Fermi și profesor de fizică la Universitatea Berkeley, elabora teoria așa-numitului *„bootstrap* cosmic" – nume care face aluzie la conexiunile șireturilor care se încrucișează pe un bocanc – și confirma „științific" credințele acestor popoare. Pentru el, universul seamănă cu o țesătură dinamică de evenimente în interconexiune. Proprietățile unei părți din această țesătură ar decurge din proprietățile celorlalte părți și interacțiunea lor ar determina structura întregii țesături. Nu mai putem descompune lumea în unități autonome funcționând separat. În consecință, suntem nu numai solidari cu ceilalți oameni, ci și cu animalele, plantele și cu tot ce formează universul.

Aceste conexiuni și inseparabilitatea universului fizicienilor moderni amintesc și de „simpatia tuturor lucrurilor" a lui Hipocrate, ca și de „unitatea care leagă fiecare creatură de celelalte", proclamată în Renaștere de Pico della Mirandola.

S-ar părea că, în diferite perioade, unele ființe, probabil mai evoluate decât altele, s-au apropiat de acest concept. Dar nu au fost deloc urmate de majoritatea contemporanilor. Să sperăm că, până în 2012, luminată de fizica cuantică și poate sub constrângerea evenimentelor, gândirea întregii omeniri va încerca să iasă din limitele universului nostru ca să înțeleagă universul cosmic.

* Pacal Votan a domnit 52 de ani. El a murit în 683. Mormântul lui a fost sigilat nouă ani mai târziu, în 692, fiind redescoperit și deschis abia în 1952. Între 692 și 1952 s-au scurs 1 260 de ani (12:60; timp în care s-a propagat frecvența artificială a timpului). Între 692 și 2012 (sfârșitul ciclului), s-au scurs 1 320 de ani (13:20; frecvență universală a timpului). Din 1492 (cucerirea spaniolă) și 2012 sunt 520 de ani (n. tr.).

GREGG BRADEN ȘI PUNCTUL ZERO

Gregg Braden este om de știință, vizionar și erudit. El știe să ne captiveze spiritul, dar și să ne emoționeze inimile.
Deepak Chopra, doctor în medicină

Gregg Braden, care s-a ocupat cu conceperea de sisteme informaționale în industria aerospațială, a publicat un best-seller mondial, *Trezirea la punctul zero*, care confirmă profețiile mayașilor. Ca și ei, Braden prezice că de acum și până în anul 2012 vom atinge „punctul zero", adică răsturnarea polilor magnetici. Și el consideră că bulversările au loc la fiecare 13 000 de ani, adică jumătatea a 26 000, ceea ce echivalează cu o revoluție completă a Soarelui în jurul Soarelui central al galaxiei noastre. Pentru el, cele mai multe tehnici pe care le cunoaștem vor înceta curând de a mai fi operaționale, cu excepția poate a energiei libere, studiate de Nikola Tesla în urmă cu mai bine de o sută cincizeci de ani, dar ocultată până în prezent.

Gregg Braden

Lucrările lui Braden se sprijină, în parte, pe fenomene de unde electromagnetice numite „rezonanțele Schumann". Aceste unde – cvasistaționare și care nu sunt detectabile în orice moment – există într-o cavitate cuprinsă între suprafața Pământului și ionosferă. Aceste rezonanțe au fost întrezărite de fizicianul Winfried Otto Schumann în 1952, apoi detectate de el însuși și de König în 1954 și, în sfârșit, reprezentate în mod spectral de Balser și Wagner în 1960. În

1962, Biroul American de Radiopropagare a detectat și măsurat această „undă cerebrală planetară", evaluată la aproximativ 7,5 hertzi (sau cicluri pe secundă). Aceste unde par legate de activitatea electrică a atmosferei, îndeosebi în timpul unor condiții de intensă activitate a trăsnetelui, și mai sunt legate de ciclurile de pete solare care se repetă la fiecare unsprezece ani.

După teoria lui Braden, Pământul și-ar crește actualmente și în mod spectaculos frecvența de bază, care ar corespunde cu pulsul lui, și ar rezulta impulsuri electromagnetice între Pământ și ionosferă. În timp ce acest puls al Pământului crește, forța câmpului său magnetic descrește. Profesorul Bannerjee, atașat la Universitatea din New Mexico, a arătat că acest câmp magnetic a pierdut jumătate din intensitatea lui de patru mii de ani. După părerea profesorului, această diminuare ar fi un semn prevestitor al inversărilor magnetice polare. Și datele geologice actuale confirmă că intensitatea câmpului magnetic terestru nu mai reprezintă decât 38% din ceea ce era acum două mii de ani.

O perioadă de haos ar putea fi iminentă în momentul în care busolele nu vor mai indica nordul, păsările migratoare ar zbura în sens greșit și sateliții ar fi arși de radiația solară.

Sunday Times din 12 ianuarie 2003 anunța o apropiată inversare a polilor magnetici. Într-adevăr, spre marea lor surpriză, oamenii de știință au constatat apariția unor goluri importante în câmpul magnetic terestru, care îi face să creadă că polii Nord și Sud s-ar pregăti să se inverseze printr-o răsturnare magnetică. Golurile se află deasupra Atlanticului de Sud și a Arcticii. Aceste modificări au fost dezvăluite după analiza unor date detaliate provenite de la satelitul danez Orsted. Rezultatele au fost comparate cu cele care proveneau de la sateliți lansați cu câțiva ani înainte.

Nils Olsen, de la Centrul danez pentru știința planetară – unul dintre centrele care au analizat datele –, a declarat că nucleul terestru pare că suferă actualmente modificări

enorme. „Aceasta ar putea să corespundă cu starea în care operează geodinamica Pământului, înainte de a se inversa."

În condițiile în care câmpul magnetic terestru persistă să descrească, magnetismul terestru va fi nul în 2012. Trebuie să reținem că polii au început deja să se deplaseze și câmpul electromagnetic al Pământului, a cărui intensitate a fluctuat într-un trecut geologic recent, nu mai corespunde decât în mică parte cu ceea ce a fost. Într-adevăr, busolele au înregistrat importante anomalii magnetice, cu un ecart al nordului magnetic de 15-20 de grade. Mulți cercetători confirmă că polii Pământului ar trebui să se inverseze într-un viitor apropiat, după cum au mai făcut în cursul ultimei perioade glaciare.

În urmă cu aproximativ 780 000 de ani, Polul Nord magnetic s-ar fi deplasat ca să ia locul Polului Sud magnetic. Problema este să știm dacă acest eveniment era excepțional sau dacă astfel de inversări se produc în mod regulat.

Pentru geofizicieni, polii s-au inversat mereu în timpurile geologice. Un istoric detaliat al acestor inversări de polaritate a fost stabilit pentru ultimele șapte milioane de ani și a scos în evidență faptul că inversări importante se produc la aproximativ fiecare 500 000 de ani.

Pentru a răspunde la aceste întrebări, specialiștii în paleomagnetism au studiat în detaliu trecerea între două perioade stabile ale câmpului, iar studiul unor lave vechi de 16 milioane de ani indică faptul că Polul Nord magnetic ar fi parcurs în acea perioadă mai multe grade pe zi, fiecare grad reprezentând 111 kilometri pe Pământ.

În zilele noastre, coralii comportă 365 de cercuri de creștere anuală, în timp ce pereții de corali fosili datând de 360 de milioane de ani conțin 480. Mulți geologi din lumea întreagă s-au bazat pe numărul acestor linii ca să conchidă că Pământul se rotea atunci mult mai repede în jurul lui și că anul dura 480 de zile. Aceste zile erau așadar mai scurte

și, actualmente, Pământul își încetinește rotația după cum a mai făcut-o în trecut.

Cele mai multe cercetări făcute în cursul ultimilor douăzeci de ani au fost conduse de Departamentul Marinei, care studiază comunicația prin frecvențe extrem de joase cu submarinele. Considerată o constantă, această frecvență servește drept bază comunicațiilor militare globale. Deși variază în funcție de regiunea geografică, media constatată de decenii este de 7,8 hertzi, adică 7,8 cicluri pe secundă; dar rapoarte recente, realizate îndeosebi de cercetători norvegieni și ruși, semnalează faptul că procentul a crescut până la 11 cicluri pe secundă și continuă să crească, dar nu sunt în stare să explice motivele.

Timp de milioane de ani, Pământul și-a păstrat frecvența de rezonanță fundamentală, care corespunde, în undele creierului, cu o stare de conștiență de relaxare profundă. S-ar putea spune că atunci Pământul „dormise". Acum, potrivit „șirului lui Fibonacci"*, el pare că se îndreaptă spre o vibrație fundamentală de aproximativ 13 cicluri pe secundă, ceea ce corespunde cu starea de veghe în funcționarea creierului.

Leonardo Fibonacci

După spusele lui Jean-Michel Schiff, această frecvență corespunde exact cu frecvența de micromișcare a

* Leonardo Fibonacci, matematician italian, a publicat în 1202 lucrarea *Liber abbaci* (*Cartea abacei*), unde expune calculul pornind de la numărarea cu nouă cifre plus zero și introduce „șirul lui Fibonacci", în care fiecare termen este egal cu suma termenilor precedenți (n. tr.).

inimii (sistemul inimă-aortă), adică 6,8-7,5 hertzi, și cu frecvența inferioară a undelor cerebrale „alfa", adică 7,5-8 hertzi, care sunt asociate stărilor de meditație.

Știința recunoaște această rezonanță ca fiind un indicator sensibil de vibrații de temperatură, precum și de condiții climatice mondiale, dar în Statele Unite, singura referire oficială la acest subiect se află în Biblioteca din Seattle, unde este clasată printre subiectele meteorologice.

Pe scurt, lucrările lui Gregg Braden ne amintesc că timpul pare să se accelereze în apropierea „punctului zero" și că rezonanțele lui Schumann, pe care le consideră bătaia de inimă a Mamei Terra și care a fost de 7,8 cicluri pe secundă timp de mii de ani, ar fi crescut din 1980. În plus, ar fi de cel puțin 12 cicluri în acest moment și s-ar opri la 13 cicluri pe secundă.

Pentru Braden, „punctul zero" se apropie. El îl situează, ca și mayașii, în jurul anului 2012 și crede că atunci Soarele va răsări cu aproximație la vest și va apune la est, cum s-a mai întâmplat deja în trecut. Tot așa, pe măsură ce ne apropiem de „punctul zero", timpul ar trebui să pară din ce în ce mai accelerat, iar o zi de 24 de ore va părea că durează doar 16 ore și chiar mai puțin. Inversarea „punctului zero" ne-ar proiecta probabil într-o dimensiune unde toate lucrurile la care ne gândim s-ar manifesta imediat, inclusiv iubirea și teama. Controlul intențiilor noastre va fi de o mare importanță.

În ceea ce privește intensitatea acțiunii și a gândurilor noastre, filosofiile orientale spun că în absolut nu există nici timp, nici spațiu. Pentru ele, ideea de scurgere a timpului este iluzorie. Louis de Broglie, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în anul 1929, le dă dreptate când enunță că tot ceea ce constituie trecut, prezent și viitor există în spațiotimp și ne apare ca niște aspecte succesive ale lumii materiale, deși, în realitate, aceste evenimente există anterior momentului în care le descoperim. Așadar, ar părea „normal"

ca, trecând de a patra dimensiune, să putem sări peste aceste bariere ale timpului și ca dorințele noastre să devină instantanee.

După spusele lui Gregg Braden, corpul nostru fizic s-ar transforma pe măsură ce ne apropiem de „punctul zero", precum și ADN-ul nostru, care va avea curând 12 ramuri. Ar fi pe cale să se creeze un nou corp de lumină. Braden călătorește pe planetă ca să informeze populațiile că nu trebuie să se teamă de aceste schimbări, deși cele mai multe dintre tehnologiile noastre vor înceta să mai funcționeze. Poate cu unele excepții: energii bazate pe „punctul zero" sau energia gratuită. „E necesar să ne pregătim pentru schimbările care ne vor duce într-o nouă eră", spune el.

Rezonanțele lui Schumann par să fie în relație cu activitatea electrică a atmosferei, îndeosebi în momentele unor furtuni intense. Ele survin pe unele frecvențe între 6 și 50 de cicluri pe secundă. Atâta timp cât proprietățile cavității electromagnetice a Pământului rămân stabile, aceste frecvențe rămân și ele. După părerea oamenilor de știință, ele constituie un indicator al vibrațiilor de temperatură și al condițiilor meteorologice mondiale, iar pentru Braden, fluctuațiile lor pot explica în parte furtunile, inundațiile și condițiile climatice din ultimii ani.

Doctorul Aleksei N. Dmitriev, responsabil științific de la Institutul de Geologie, Geofizică și Mineralogie al Academiei de Științe din Siberia, a constatat, comparând anii 1963 și 1993, că numărul total de catastrofe naturale (uragane, taifunuri, tsunami) a crescut cu 410%.

Gregg Braden este de acord cu teoria formulată de Barbara Hand Clow și de alți cercetători, conform căreia vom intra într-un spațiu de energie de fotoni – particule elementare care formează o cuantă de câmp electromagnetic și care rezultă dintr-o ciocnire între un pozitron și un electron –, ceea ce ar anihila toate câmpurile noastre magnetice și electrice.

Edmund Halley

În urmă cu aproximativ două sute de ani, astronomul britanic sir Edmund Halley a descoperit că trei dintre stelele care se află în spațiul Pleiadelor, localizate în constelația Taurului, nu ocupau poziția transmisă de greci. Diferența era atât de mare, încât ar fi fost imposibil ca grecii sau Halley să fi comis o greșeală. Acesta a ajuns la concluzia că Pleiadele se mișcau după un sistem organizat, ceea ce a fost confirmat o sută de ani mai târziu de astronomul german Friedrich Wilhelm Bessel.

La rândul lui, astronomul spaniol José Comas y Solá a presupus că Pleiadele, precum și un anumit număr de alte stele, făceau parte dintr-un sistem planetar propriu. El a calculat că amplasamentul unei nebuloase gigantice în apropiere de sistemul Pleiadelor, la aproximativ 400 de ani-lumină de Pământ, s-ar găsi foarte precis situat pe traiectoria orbitei prezumate a sistemului nostru solar în jurul lui Alcyone, adică în jurul stelei principale din Pleiade. După observațiile lui José Comas y Solá, sistemul nostru solar are nevoie de 25 000 de ani ca să realizeze revoluția în jurul lui Alcyone înainte de a reveni la punctul de plecare. Astfel, la aproximativ fiecare 12 500 de ani, el este obligat să traverseze această nebuloasă, care este formată esențialmente din fotoni, adică din particule de energie luminoasă. Centura de fotoni este o regiune gigantică din spațiu care trimite radiații electromagnetice în spectrul vizibil pe un larg sector al galaxiei noastre.

Dacă observațiile lui José Comas y Solá în privința Pleiadelor sunt exacte, Soarele se află pe punctul de a trece prin această barieră electromagnetică încă o dată. Pe măsură ce ne apropiem de centură, planeta Pământ suferă o creștere a

activității seismice și vulcanice, tornade și taifunuri extrem de violente, precum și agravarea găurilor de ozon, în timp ce Soarele își sporește activitatea.

În ziua de 15 februarie 2001, oamenii de știință de la NASA au anunțat că Soarele suferise schimbări importante și câmpul lui magnetic se inversase. Polul Nord magnetic al Soarelui, care se afla în emisfera nordică cu câteva luni înainte, apărea acum în direcția emisferei sudice. Polii magnetici solari vor rămâne astfel până în 2012, când se vor inversa încă o dată. Această tranziție se produce la fiecare 11 ani, ca un ceas, în timp ce ciclurile petelor solare înregistrează un maxim. Deși câmpurile magnetice terestru și solar sunt diferite, amândouă au linii mari închise lângă ecuator și linii de câmp deschise lângă poli. Oamenii de știință numesc acest gen de câmp un „dipol". Câmpul dipolar al Soarelui este la fel de puternic ca un magnet, în timp ce câmpul magnetic al Pământului este de o sută de ori mai slab. Petele solare, sursă a unor intense noduri magnetice, pornesc în spirală spre exterior, în timp ce câmpul dipol dispare. Heliosfera nu dispare total când polii se inversează, deoarece mai multe structuri magnetice complexe umplu atunci golul.

Din 1990, o navă spațială, Ulysses, realizată în urma cooperării între ESA (European Space Agengy) și NASA, a fost lansată pentru observarea polilor și a sistemului solar, pornind de la o altitudine mare situată deasupra orbitelor planetare.

Pentru unii specialiști de la NASA, precum fizicianul David H. Hathaway, ciclul solar care ar trebui să culmineze în 2010 sau 2011 „pare a urma să fie unul dintre ciclurile cele mai intense de când acestea sunt observate, adică de aproape 400 de ani".

Dacă petele au puțină influență asupra emisiilor Soarelui, activitatea magnetică ce le însoțește poate însă să producă modificări importante ale nivelurilor radiațiilor

ultraviolete și ale razelor X puțin penetrante. Aceste schimbări, care se intensifică pe măsură ce ciclul solar se apropie de paroxismul său, produc efecte foarte importante în înalta atmosferă terestră.

Previziunile lui David H. Hathaway și ale confratelui său Robert Wilson se bazează pe menționarea unor furtuni geomagnetice produse de-a lungul istoriei. Potrivit analizelor lor, viitorul ciclu solar ar trebui să culmineze pe la anul 2010 și să fie unul dintre cele mai violente din ultimii cincizeci de ani și chiar din timpurile istorice. Astronomii au numărat petele solare de la Galilei, supraveghind nivelurile activității solare de-a lungul ciclului lor de 11 ani, și și-au prezentat concluziile la Congresul Uniunii Geografice Americane, care a avut loc la San Francisco în 2007.

Mausumi Dikpati, un astronom de la NCAR (National Center for Atmospheric Research), crede și ea că „următorul ciclu solar va fi cu 30-50% mai puternic decât precedentul", dar, după ea, va trebui să așteptăm anul 2012. Oricum, la o diferență de unu-doi ani, ne așteaptă o mare furtună solară.

Un studiu efectuat de doctorul Mike Lockwood de la Laboratoarele Naționale ale Rutherfort Appleton, din Oxfordshire, semnalează faptul că forța câmpului magnetic al Soarelui a crescut cu 230% din 1901.

Doctorul Aleksei N. Dmitriev a semnalat că heliosfera Soarelui avea în mod obișnuit o grosime de 10 unități astronomice (aproximativ 150 de milioane de kilometri) și că astăzi această energie radiantă are o grosime de 100 de unități astronomice, ceea ce reprezintă o creștere de 100%.

Oamenii de știință ruși au mers foarte departe în interpretarea lor. Pentru ei, această modificare a Soarelui poate să transforme funcționarea planetelor și forma de viață pe care o adăpostesc. Ei mai cred că expansiunea heliosferei ne va schimba nivelul de energie, cu o expansiune bruscă a lungimilor de unde armonice de bază pe care Soarele le difuzează

pe măsură ce emite energie, și că această creștere de emisii energetice va schimba natura bazică a oricărei materii din sistemul solar. Chiar spirala ADN-ului ar trebui să se schimbe. Toate acestea ne duc la afirmațiile lui Gregg Braden și la consecințele „punctului zero".

Astfel, am intrat în sfera de influență a acestor fotoni în 1962 și aproximativ în 2011 vom pătrunde în centura sa. Această dată corespunde cu mișcarea unde expansiunea universului își atinge maximul, ceea ce religiile orientale numesc „respirația Brahma". Peretele acestei centuri s-ar fi format dintr-o „zonă nulă", care ar corespunde cu faimosul „punct zero", adică un prag unde particulele de materie și de antimaterie se acumulează și eliberează un flux imens de fotoni. Pentru a-l traversa, sistemul nostru solar va avea nevoie de aproximativ 5-6 zile și este evident că, dacă intrăm într-un spațiu unde câmpul magnetic e nul, tot ceea ce funcționează cu ajutorul câmpului magnetic își va înceta activitatea. Nu vom mai avea electricitate și nici comunicații telefonice. Aceasta ar putea să corespundă cu cele trei zile de întuneric despre care vorbesc numeroase profeții, urmate apoi de o perioadă de lumină extremă, despre care Biblia ne spune că ne va aduce nemurirea cât ai clipi. În ceea ce privește culturile și religiile indigene, acestea anunță că respectivele zile de întuneric vor marca „sfârșitul timpurilor", ceea ce reprezintă doar sfârșitul unui ciclu de care nu trebuie să ne temem.

Câmpurile gravitaționale și cele de energie fotonică, ce sunt legate de câmpurile magnetice ale sistemului nostru solar, vor fi și ele modificate, precum și starea conștiinței noastre, care ne va forța atunci să vedem universul în mod diferit.

După părerea a numeroși cercetători, în acest câmp de energie vom constata apariția unei distorsiuni a spațio-timpului și, când vom pătrunde în acești curenți de fotoni, vom fi în stare să folosim razele fotonice ca energie de propulsie

ca să călătorim în spațiu. Acest timp ar corespunde cu Epoca de Aur menționată în Biblie și celelalte scrieri sfinte.

În plus, omenirea ar trebui atunci să beneficieze de energia fotonică, sursă nelimitată de energie imediat disponibilă, cu un cost cvasinul. Utilizarea acestei energii ar coincide cu Noua Eră și lumea ar putea atunci să abandoneze fără regrete petrolul și energiile care au poluat atât de grav planeta în cursul ultimelor două secole.

Imersia Pământului în banda fotonică ar trebui să accelereze procesul de ascensiune al omenirii, adică trezirea conștiinței multidimensionale, oamenii beneficiind atunci de noi puteri precum telepatia și telekinezia.

Dacă Pământul intră în această zonă, toate moleculele vor părea că se trezesc și totul va deveni luminiscent. Lumina va fi constantă. Iar cum radiația solară va fi redusă, temperatura ar trebui să scadă și calotele polare să coboare până la latitudinea 40 în cele două emisfere.

După toate aparențele, primul lucru pe care îl vom remarca va fi schimbarea în structura celulară a corpului nostru. Această modificare va fi resimțită ca un șoc electric ce va dura în jur de o zecime de secundă. Puțini vor fi incomodați, deoarece efectul se va manifesta în organism înainte ca sistemul nervos să fie în stare să reacționeze. Consecința va fi modificarea stărilor noastre de conștiință în raport cu distorsiunea timpului și a spațiului, ceea ce ne-ar propulsa în mod automat într-o dimensiune mai înaltă.

Potrivit autorilor conceptului, această condiție ar trebui să ne permită să evoluăm rapid, dar cei a căror sarcină va fi prea grea se vor putea confrunta cu boală, depresie și moarte. Cei mai mulți oameni de știință vor simți curând înlăuntrul lor nevoia de a se transforma, dar cei care se vor agăța de realitatea fizică se vor împotmoli în obsesiile lor, în tulburările lor emoționale și în negativitatea lor. E posibil ca o mare parte din omenire să aleagă astfel ea însăși să dispară,

în timp ce posibilitatea de a participa la ascensiune ne este astăzi oferită încă tuturor.

Dacă e să-i dăm crezare lui John White, autorul lucrării *Pole Shift*, alunecarea axelor Pământului nu este ineluctabilă. El spune: „Predicțiile și profețiile precizează că conștiința umană va fi factorul esențial".

Pentru biologul Jacqueline Bousquet*, care e de acord cu afirmațiile lui Braden, „diminuarea drastică a câmpului magnetic și dispariția treptată a câmpurilor responsabile de vechile noastre scheme de gândire, cu distrugerea suporturilor lor moleculare care servesc drept antene, sunt consecințele tuturor derivelor actuale. De aici rezultă creșterea vibrațiilor planetei. Or, noi trăim pe suprafața Terrei, care e mama noastră, și suntem așadar codificați pe aceste frecvențe. Astăzi, diminuarea câmpului magnetic și creșterea procentului vibrațiilor Pământului ne permit să accedem la **cunoaștere** urmând metabolismul cosmic format din catabolism și anabolism. Tradiția ne spune că la început au fost o seară și o dimineață, ceea ce ne indică faptul că orice nouă viață, orice restructurare începe printr-un *haos* și trebuie să murim în noi înșine ca să renaștem, adică să renunțăm la certitudinile noastre ca să acceptăm schimbarea".

Potrivit cercetătoarei, aceste schimbări ne vor obliga inima să se adapteze și ea la o nouă frecvență, ceea ce explică patologii precum aritmiile sau extrasistolele, actualmente în creștere. Acestea ar fi pur și simplu tentative ale organismului de a se adapta la noua frecvență conform „șirului lui Fibonacci", care guvernează tot ce e viu, de unde și pericolul **organismelor modificate genetic** și al altor manipulări genetice care rup această armonie pe care este codificat regnul vegetal.

Noul nostru procent vibrator ar trebui să dea naștere unor noi molecule calificate să capteze noile informații ce

* Doctor în științe, cercetător onorific în cadrul CNRS (n.a.).

ne vor permite să ne ridicăm nivelul de conștiință, să redobândim o libertate de gândire, precum și o noțiune globală de responsabilitate față de Pământ și de toți locuitorii lui.

„Cum să ne pregătim pentru această maree de schimbări? Ar fi de ajuns un demers spiritual și pozitiv? Ar fi de ajuns să învățăm să ne controlăm mintea și gândurile? Cum să ne pregătim pentru fenomene necunoscute și neîntâlnite de noi vreodată, cel puțin în această viață? Corpul și psihicul se pregătesc fără știrea noastră, deoarece aceste faimoase informații pătrund și în noi. Dar cum să acționăm în mod conștient? Din aceste noi frecvențe rezultă o schimbare corespunzând unor acizi aminați, deci ADN-ului. Aceste noi antene ne oferă posibilitatea de a primi informații pe care nu eram în stare până acum să le captăm. Ele comandă modificarea de cunoștiință anunțată, cu condiția să fim deschiși acestei schimbări."

Pare evident că folosirea excesivă a energiilor fosile, precum petrolul, și „spargerea atomilor" în centralele atomice accelerează eliberarea informațiilor codificate în aceste forme și diminuează astfel câmpul magnetic ce se comportă în realitate ca un clei. Totul e mai departe modificat de „informațiile" aer, apă și mediu, fără a uita rolul imens al alimentației. Mulți se așteaptă la o inversare a timpului în 2012, fără să știe bine ce înseamnă aceasta.

În anii '80, Étienne Guillé și echipa lui de la Facultatea Paris-Orsay demonstraseră deja că energiile cosmice își schimbaseră frecvența, obligând omul să-și ridice nivelul de conștiință.

Jacqueline Bousquet continuă: „Această accelerare a timpului explică de ce persoane de șaptezeci de ani par mai tinere decât în trecut. În realitate, nu mai avem același sistem de referință. Realitatea esențială este un ansamblu de câmpuri supuse regulilor relativității restrânse și mecanicii cuantice, restul este doar o consecință a dinamicii acestor câmpuri. Găurile negre sunt forme care s-au prăbușit în ele

însele, după ce au eliberat întreaga informație sub forma unui enorm câmp magnetic, despre care știința ne spune că ar conține fotoni și neutrino. Jean Charron ne demonstrează că la limita acestui câmp se află prima particulă, iar aceasta este asociată cu o undă numită *psi* care, ni se spune, informează particula despre mediul ei energetic, deci informativ. Această proprietate stă la baza holografiei".

Max Planck

În 1944, Max Planck, părintele fizicii cuantice, a revoluționat lumea științifică, afirmând că există un loc de energie pură, o „matrice", care este locul de origine a tot ce există, atât al stelelor, cât și al ADN-ului. Descoperiri recente au confirmat că matricea evocată de Planck, „divina matrice", există cu adevărat și ar fi „recipientul" universului, puntea între imaginație și realitate și oglinda, în lumea noastră, a ceea ce creăm prin credințele noastre.

Majoritatea celor mai celebri fizicieni este convinsă că cele patru dimensiuni convenționale sunt prea reduse ca să poată descrie universul nostru. Dacă adăugăm o a cincea dimensiune, ecuațiile care guvernează lumina și gravitația se îmbină ca două bucăți ale unui puzzle, în timp ce legile lor sunt incompatibile în teoriile noastre cu patru dimensiuni, iar unii dintre fizicieni cred că poate să existe o cantitate infinită de dimensiuni.

În 1974, John A. Wheeler*, specialist în „găuri negre" și unul dintre ultimii colaboratori ai lui Einstein, spunea: „Următoarea etapă pe care va trebui s-o depășească fizica va

* Fizician teoretician american, profesor la Princeton, primul care a pus la punct modelul de fisiune nucleară, în colaborare cu Niels Bohr, în 1919, primind pentru aceasta medalia „Franklin" în 1969 (n.a.).

fi să arate influența conștiinței asupra legilor naturii". El presupunea că scena pe care se mișcă spațiul în univers nu e cu siguranță spațiul însuși. „Nimeni nu poate fi propria scenă. E nevoie de o scenă mai mare unde să te deplasezi. Cea unde spațiul își realizează schimbările nu e nici măcar spațio-timpul lui Einstein [...]. Acolo nu sunt trei sau patru dimensiuni, ci un număr infinit."

John A. Wheeler

John Schwartz, fizician la Universitatea Berkeley, a propus o „teorie a coardelor", care implică 11 dimensiuni, iar unii dintre colegii lui cred că poate exista o cantitate infinită. În schimb, fizicianul pakistanez Abdus Salam, dispărut în 1996, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în 1979, a elaborat o teorie a „supergravitației", pe care a numit-o *teorie de unificare*.

Este evident că aceste teorii și aceste dimensiuni sunt neobservabile, dar asta nu împiedică cu nimic studierea lor. Dimensiunea spațio-timp, acum admisă de întreaga comunitate științifică, este și ea neobservabilă, de aceea i se spune „Imaginara". **De aceea, ne întrebăm cum de încă se mai afirmă că știința nu se poate referi decât la lucruri observabile.**

O parte notorie din comunitatea științifică este pe cale de a se autodepăși cu teorii revoluționare incredibile despre noi posibilități spațio-temporale, câmpuri autoorganizatoare, luând în calcul variabila ascunsă care lipsește în organizarea materiei.

Descoperirea cea mai revoluționară a fizicii moderne rezidă în faptul că, observând lumea noastră, formată din minuscule particule cuantice precum un electron, simplul

proces de a le observa îi schimbă comportamentul în prezența noastră. În 1998, fizicienii de la Institutul de Științe Weizmann, din Israel, au reușit următoarea demonstrație: cu cât examinăm mai mult un fenomen, cu atât se schimbă mai mult. Asta l-a făcut pe John Wheeler să spună că nu numai că jucăm un rol în crearea lumii noastre zilnice, ci că jucăm primul rol în ceea ce el numește universul de participare. Dacă suntem vii și conștienți, afectăm în mod obligatoriu lumea din jurul nostru.

La rândul său, Gregg Braden, care și el crede că propria conștiință este răspunzătoare de existența universului, ne arată că suntem limitați doar prin credințele noastre și că acestea sunt pe punctul de a se schimba.

Mulți oameni de știință sunt convinși că există o relație armonică între Pământ și om. Câmpul izoelectric de joasă frecvență al Pământului, câmpul magnetic terestru și câmpul electrostatic emanând din corpurile noastre sunt strâns îmbinate și interacționează.

Fizicianul finlandez Matti Pitkänen, autorul lucrării *Topological Geometrodynamics*, crede că viața conștientă este influențată nu numai de câmpul magnetic terestru, ci și de câmpurile magnetice interplanetare și interstelare. El sugerează că, într-un anumit fel, sistemul corp-spirit funcționează ca un biocomputer cuantic, dirijând mecanismele de blocare moleculară. I se pare evident că în stare de meditație profundă, când undele ritmurilor alfa și teta străbat întreg creierul, devine posibil ca ființa umană și planeta să intre în rezonanță. Studiile antropologice arată că, de-a lungul istoriei omenirii, locuitorii Pământului s-au sincronizat intuitiv cu rezonanța planetei lor. Regăsim la toate culturile urme de practici rituale destinate să intre în rezonanță cu câmpul planetar.

Undele lui Schumann ar putea participa la regularizarea ceasului nostru intern, acționând asupra somnului și viselor, stărilor de veghe și secrețiilor hormonale. Ritmurile și pulsațiile

creierului uman ar reflecta proprietățile de rezonanță ale cavității terestre care ar funcționa ca un regulator de unde.

David Bohm

David Bohm, unul dintre cei mai eminenți fizicieni teoreticieni ai timpului nostru, protejatul lui Einstein, credea că particulele subatomice sunt capabile să rămână în contact cu altele în pofida distanței care le putea separa, pentru că, la un anumit nivel mai profund al realității, astfel de particule nu sunt entități individuale, ci extensii ale aceleiași baze. Această conexiune de bază, în acord cu vechile tradiții și filosofii, ar dovedi matematic că toate aspectele universului sunt legate energetic.

Karl Pribram, care a fost profesor emerit de psihologie și psihiatrie la Universitatea Stanford, susținea teoriile lui David Bohm, pentru care universul și conștiința ar avea o structură holografică. Extrapolând aceste teorii, Richard Alan Miller, Iona Miller și Burt Webb au conceput „paradigma holografică" în care câmpuri electromagnetice complexe determină organizarea tuturor sistemelor biologice.

Karl Pribram

Ei consideră că suntem mai curând niște ființe electromagnetice decât chimice. De aceea, frecvențele ELF ale rezonanțelor lui Schumann ar fi intim legate de cele ale

undelor cerebrale umane și perturbările de câmpuri din jurul lor ar putea să inducă schimbări în organism.

Este bine cunoscut faptul că există o relație strânsă între dezordinile comportamentului uman și perioadele de perturbări solare și magnetice. Reciproc, studiile au arătat că subiecții care trăiesc destul de mult timp izolați de ritmurile electromagnetice dezvoltă ritmuri fiziologice neregulate, care sunt imediat restabilite prin intervenția unui câmp electric slab de 10 hertzi. Primii astronauți au simțit totul pe pielea lor.

Michael Persinger, profesor de neuroștiințe la Universitatea Laurentină din Sudbury, Canada, consideră că există un echilibru între activitatea profundă a lobului temporal și condiția geomagnetică a globului. Când are loc o diminuare bruscă a activității geomagnetice globale, se pare că se produce o creștere a proceselor care facilitează percepția psi, îndeosebi telepatia și clarviziunea. Iar pentru Stanley Krippner, profesor de psihologie la Centrul de Cercetări din San Francisco, „în absența acestei activități geomagnetice, trezirea la stimulul psi ar fi mai puțin probabilă și *capacitățile de rezerve latente* ale creierului nu ar fi utilizate".

Toate aceste lucrări confirmă teoria „punctului zero" a lui Gregg Braden.

PLANETA X

Uităm deseori că dincolo de titlurile și de pozițiile noastre ierarhice, dincolo chiar de știința și puterea noastră, suntem oameni porniți împreună în aceeași aventură și pe aceeași ambarcațiune.
Profesor Alexandre Minkowski,
Un evreu nu foarte catolic (1980)

În 1978, doi astronomi de la Observatorul Marinei din Statele Unite din Washington, Richard Harrington și Thomas van Flandern, au anunțat că orbitele celor două planete-gigant Neptun și Uranus au suferit în parcursul lor perturbări provenite din atracția gravitațională a unui misterios corp ceresc* neidentificat și descoperit în direcția constelației Orion. După spusele celor doi astronomi, acest corp ceresc, care ar fi de patru ori mai mare decât Pământul, ar fi fost atras de Soare într-o orbită excentrică, foarte înclinată pe ecliptică.

În 1982, NASA a recunoscut existența forțelor ei gravitaționale care provoacă neregularități în traseul lor orbital. Anul următor, satelitul de cercetare în infraroșu IRAS (Infrared Astronomical Satellite) a reperat în spațiul îndepărtat „un corp ceresc, poate la fel de mare ca planeta Jupiter și poate orientat spre Pământ în așa măsură încât să facă parte din sistemul solar". Cercetătorii de la NASA l-au botezat „Planeta X".

Acest corp misterios a fost perceput în două rânduri de IRAS, pe când baleia nordul cerului, când satelitul a epuizat heliul refrigerat care i-a permis telescopului său să vadă corpurile cele mai reci din spațiu. A doua observație a avut loc la șase luni după prima și a sugerat că, în acest timp, corpul

* În 1908, astronomul Percival Lowell anunțase prezența unei noi planete, numită de el „planeta 0" (n. tr.).

Percival Lowell

misterios nu se deplasase din punctul lui de pe cer de lângă constelația Orion.

„Dacă e cu adevărat atât de aproape, ar trebui să facă parte din sistemul solar", a spus James Houck, de la Centrul de Cercetare Spațială al Universității Cornell, care exclude ipoteza unei comete, deoarece „o cometă nu ar fi atât de mare ca ceea ce am observat și probabil că s-ar fi deplasat".

James Houck și Gerry Neugebauer, fost director la Observatorul Mont Palomar, „speră" că obiectul misterios este o galaxie îndepărtată și că este fie atât de tânără, încât stelele sale nu au început să strălucească, fie atât de înconjurată de praf, încât lumina ei stelară nu poate să treacă prin acest văl. „Cred că este una dintre acele galaxii întunecate și tinere pe care nu le-am putut niciodată observa mai înainte", a precizat Neugebauer. Totuși, ar putea fi și o planetă asemănătoare cu Jupiter, dar care nu a devenit niciodată destul de caldă ca să se transforme într-un nou Soare. Totuși, teza planetei este mai acceptată.

Din acel moment, cele mai multe reviste de astronomie au menționat această planetă misterioasă, niciodată detectată de telescoapele optice și, în ziua de 10 septembrie 1984, *US News World Report* a publicat un articol care semnala faptul că oamenii de știință sperau ca expedițiile lui *Pioneer 10* și *11* să furnizeze poziția exactă a obiectului despre care credeau că este o „protostea ce nu era destul de caldă ca să devină o stea". Alți astronomi pretindeau că era vorba de o masă gazoasă enormă care evolua lent ca să devină o planetă.

În cursul următorilor ani, cercetările au precizat că Planeta X avea probabil o orbită înclinată la 30 de grade față de ecliptică – ceea ce însemna că îi trebuiau câteva mii de ani ca să parcurgă o orbită completă –, că probabil se află de trei ori mai departe de Soare decât Pluton și că are de trei-patru ori masa Pământului. Situată la o distanță de treizeci de mii de ori mai mare decât cea dintre Pământ și Soare, ea nu s-ar fi născut în momentul creării sistemului solar, ci această „intrusă" ar fi fost „captată" mai târziu de Soare. Ea s-ar învârti în sens invers față de celelalte planete, cu o înclinație foarte diferită de cea a sistemului solar. În plus, misterioasa planetă le-ar fi ejectat pe Pluton și Charon de pe vechile lor poziții ca sateliți ai lui Neptun.

Astronomii încă nu au ajuns să stabilească dacă e vorba de o planetă, de o cometă-gigant, de o „protostea" vecină care nu a fost niciodată destul de caldă ca să devină stea, de o galaxie îndepărtată atât de tânără încât e în stadiul de a-și forma primele stele sau de o galaxie atât de mult înconjurată de praf încât nicio lumină a stelelor ei nu poate să răzbată. „Știm că se află acolo, că se apropie de noi, dar nu știm ce este", a recunoscut recent Gerry Neugebauer.

Cei mai mulți astronomi cred totuși că este vorba de o planetă gazoasă gigantică, mare cât Jupiter și poate de zece ori mai masivă, că temperatura ei nu depășește 40 de grade peste zero „absolut"*. Este atât de rece, încât nu emite nicio lumină și nu a fost niciodată văzută de telescoapele optice de pe Pământ sau din spațiu.

În 1984, *Nature* a publicat „Teoria Nemesis" de M. Davis, P. Hut și R.A. Muller. Ei explicau dispariția regulată a unor specii, precum dinozaurii, printr-o stea sau planetă „ucigașă" care ar reveni periodic, cu aproximație, la fiecare 26 de milioane de ani, însoțită de un roi de meteoriți și de mici comete, provocând distrugeri în interiorul sistemului nostru solar.

* Zero „absolut" valorează, prin convenție, -273,15 grade Celsius (n.a.).

Lucrările lui Daniel P. Whitmire și cele ale lui Albert A. Jackson, publicate tot în *Nature*, au confirmat această teorie, care corespundea și cu teza lui David Raup și Jack Sepkoski, doi paleontologi care au identificat douăsprezece extincții în cursul a două sute cincizeci de milioane de ani. Acești paleontologi au publicat, în aceeași perioadă, lucrările lor despre dispariția unor specii de vertebrate, nevertebrate și protozoare și, deși nu au putut să determine cauza acestei periodicități, au sugerat o corelație neterestră.

Timp de câțiva ani, mass-media nu au pomenit nimic despre Planeta X, apoi, în ziua de 13 iulie 1987, *Newsweek* l-a citat pe John Anderson, de la NASA, care tocmai anunțase că o a zecea planetă putea sau nu să fie pe orbită în jurul Soarelui, dar departe de celelalte nouă. Revista conchidea că această descoperire răspunde la două probleme majore: neregularitățile orbitelor lui Neptun și Uranus în cursul secolului al XIX-lea și cauza dispariției dinozaurilor, în urmă cu 65 de milioane de ani. Iar în octombrie 1988, *The Astronomical Journal* oferea foarte multe detalii despre acest subiect. Jurnalistul R. Harrington sugera că planeta misterioasă era de trei sau patru ori mai mare decât Pământul și că se găsea la o distanță de trei ori mai mare de Soare decât Pluton. Modelul matematic demonstra și el că orbita Planetei X avea într-adevăr o înclinație de 30 de grade pe ecliptică.

În 2003, astrofizicianul Alessandro Morbidelli, de la Observatorul Coasta de Azur din Nisa, a declarat revistei *Science & Vie*: „Centura lui Kuiper pare a se opri brusc la 50 de unități astronomice, ca și cum ar fi trunchiată. Dacă o planetă de mărimea lui Marte s-a format în această regiune la începutul sistemului solar, ar fi putut *să curețe*, pe măsură ce se mărea, exteriorul centurii lui Kuiper. Apoi, perturbată de interacțiunea cu Neptun, această planetă ar fi putut să fie expulzată pe o orbită foarte îndepărtată, a cărei

* Februarie 2003, pp. 86-87 (n.a.).

perioadă s-ar putea număra în mii de ani. Mă aștept ca, într-o zi, să descoperim o astfel de planetă*".

Doi ani mai târziu, Alessandro Morbidelli și trei dintre colegii lui, Rodney Gomes din Brazilia, Harold Levison din Statele Unite și Kleomenis Tsiganis din Grecia, și-au publicat lucrările în *Nature* din 26 mai 2005. Ei au formulat ipoteza că cele patru planete-gigant – Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun – erau la origine mult mai apropiate de Soare decât astăzi: cea mai depărtată nedepășind 20 UA (unități astronomice), adică de douăzeci de ori distanța Pământ-Soare, în timp ce Neptun se situează actualmente la 30 UA.

Simularea lor, care a necesitat luni de calcule și mijloace informatice sofisticate, arată că la începutul sistemului solar unele „planetezimale", un fel de blocuri de piatră cu diametrul de câțiva kilometri, au fost lent ejectate din discul lor sub efectul perturbațiilor gravitaționale exercitate de planete. Pornind de la un nor de gaze care formează o stea în centru, gaze și praf s-au acumulat în jurul stelei, apoi s-au condensat în particule mici care s-au aglomerat ca să formeze

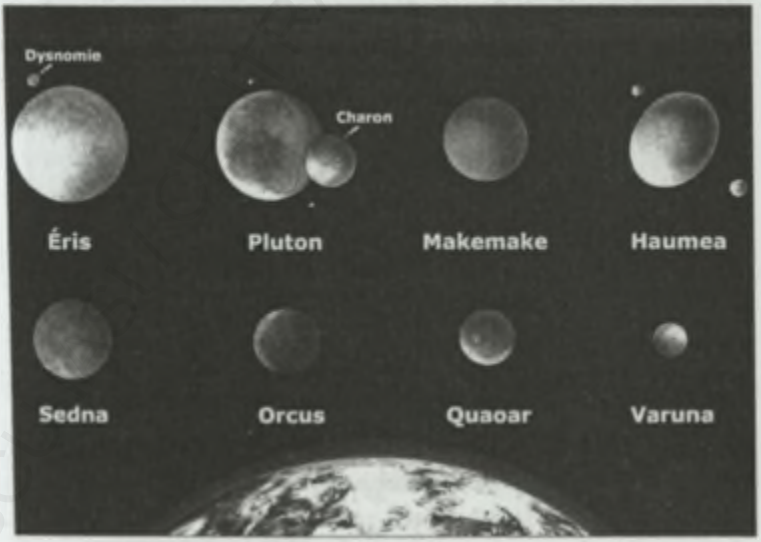

Cele mai mari corpuri transneptuniene cunoscute

pietre, iar pietrele s-au asamblat ca să formeze planetezimalele, unele dintre ele unindu-se ca să dea naștere planetelor. Cele mai mari dintre aceste planete pot fi destul de masive ca să atragă o cantitate de gaze din norul inițial; ele devin atunci planete-gigant gazoase, în timp ce planetele cele mai mici rămân formate în mod esențial din rocă, precum Pământul.

Kleomenis Tsiganis, unul dintre cei patru artizani ai acestei ipoteze, a explicat: „După cum ne-a învățat Isaac Newton, fiecare acțiune provoacă o reacție egală și opusă. Dacă o planetă ejectează o planetezimală în afara sistemului solar, aceasta, în compensație, se deplasează ușor spre Soare. Invers, dacă planeta trimite planetezimala spre interior, atunci se va îndepărta ușor de Soare. Astfel, Jupiter s-a apropiat lent de Soare, în timp ce celelalte gigante s-au îndepărtat".

Cercetătorilor le-a trebuit mult timp ca să înțeleagă de ce asteroizii numiți „troienii", plasați pe orbita lui Jupiter la 60 de grade de o parte și de alta a planetei, nu au fost și ei ejectați. Simulările au confirmat că dacă asteroizii au fost ejectați în afara centurii lor, alții au fost capturați pe orbită. Acest model, care pare să confirme existența Planetei X, trebuie acum să fie validat de observații, iar Alessandro Morbidelli și colegii săi lucrează la ameliorarea lui.

La rândul lor, doctorul Patryk Sofia Lykawka și profesorul Mukai Tadashi, de la Universitatea din Kobe, au coordonat un studiu teoretic despre originea și evoluția dinamică a „obiectelor" transneptuniene (tno), iar rezultatele au sugerat în mod semnificativ prezența unei planete necunoscute și importante în sistemul solar, dincolo de Neptun. Cu noile instrumente de cercetare, ei speră să-i dovedească existența în câțiva ani. Pentru cei doi cercetători, această planetă s-ar găsi la cel puțin 80 UA, cu o înclinație orbitală de 20-40 de grade, și i-ar trebui 1 000-2 300 de ani ca să-și parcurgă complet orbita în jurul Soarelui. Masa ei ar fi

de aproximativ 0,3-0,7 ori mai mare decât cea a Pământului și diametrul de 10 000-16 000 de kilometri, adică aproximativ cel al planetei noastre. Pe scurt, cu caracteristicile fizice și orbitale pe care pare că le are, Planeta X ar putea fi considerată o nouă planetă a sistemului solar*.

În Antichitate, se cunoșteau doar cinci planete din sistemul nostru solar: Mercur, Venus, Marte, Jupiter și Saturn. Împreună cu Soarele și Luna, ele au dat numele zilelor săptămânii. Din secolul al XVI-lea, au fost descoperite alte trei planete în sistemul solar cunoscut și numărul de planete a ajuns astfel la nouă, după descoperirea planetei Pluton în 1930. Totuși, Pluton a fost retrogradată la statutul de planetă-pitică în august 2006 de Uniunea Astronomică Internațională. În mod oficial, avem doar opt planete.

După unele texte sumeriene descoperite în diferite situri din vechea Mesopotamie, care figurează pe tăbliță în caractere cuneiforme și datează de 3 300 de ani î.Hr., Pământul ar fi fost lovit în trecut de o planetă mare intrată în orbita lui, ceea ce este confirmat și de *Vechiul Testament*. Sumerienii au numit această planetă Nibiru. După calculele

Relief sumerian unde apare Planeta X

* *The Astronomical Journal*, aprilie 2008 (n.a.).

lor, aceasta ar reveni la fiecare 3 600 de ani și ar fi baza sistemului nostru solar.

În funcție de țări și de epoci, mitica Planetă X (dacă e vorba de ea) a purtat nume diferite. Astfel, Nibiru, care era pentru sumerieni planeta depășirii și creșterii, a fost numită Marduk – adică „mare astru al cerului" sau „regele cerurilor" – de către mesopotamieni și babilonieni; Nemesis de greci, Hercobulus de incași. Egiptenii și vechii evrei o reprezentau sub forma unui disc înaripat din cauza imensei sale orbite eliptice în formă de aripi deschise. Unii profeți i-au dat diferite nume, precum Steaua Roșie, Crucea Destinului sau Cometa Fatalității.

Cele mai multe popoare din vechime considerau apropierea periodică a acestei planete ca semnalul unor mari perturbații și al unei noi ere. Textele mesopotamiene vorbeau despre apariția periodică a planetei ca despre un eveniment anticipat, previzibil și observabil. Prin vocea lui Isaia (XIII, 5 și XIII, 13), *Vechiul Testament* ne anunță: „Ei vin dintr-o țară depărtată, de la marginea cerurilor: Yahve și uneltele mâniei lui ca să nimicească tot pământul" și „Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelia lui, de mânia Domnului oștirilor, în ziua mâniei lui aprinse".

La fel, profetul Amos (VIII, 9) prezicea: „În ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, voi face să asfințească soarele la amiază și voi întuneca pământul ziua în amiaza mare".

Iar profetul Zaharia liniștește popoarele: acest fenomen al opririi rotației terestre în jurul axei sale va dura doar o zi: „În ziua aceea nu va fi lumină, ci frig și îngheț. Va fi o zi deosebită, cunoscută doar de Domnul; nu va fi nici zi, nici noapte" (Zaharia XIV, 6-7).

Prima hartă a cerului a fost descoperită la Ninive și datează din anul 1370 î.Hr. Este o planisferă din argilă, divizată în opt secțiuni, arătând constelații precum Epi, Pegas, Balanța și altele câteva sau stele importante precum Sirius. Acest text de astronomie, numit *Mul apin* (Steaua Andromedei), grupează toate cunoștințele epocii în astronomie și

descrie fenomenele cerești consemnate noapte de noapte de astronomi. Indicațiile despre durata zilelor și a nopților și toate lunile anului sunt furnizate de un calendar de 360 de zile, un fel de catalog care precizează perioadele de vizibilitate și de invizibilitate a planetelor, lista a 66 de constelații, printre care regăsim semnele zodiacului, și situează stelele unele în raport cu celelalte.

În 1976, scriitorul Zecharia Sitchin, american de origine rusă, a anunțat existența acestui corp ceresc suplimentar în lucrarea sa *A douăsprezecea planetă*. El descria Nibiru ca fiind situată pe o orbită lungă, eliptică, intrând în sistemul solar la fiecare 3 600 de ani și provocând catastrofe pe Pământ, cum ar fi modificări ale polilor, inundații sau erupții vulcanice.

Declarațiile sale nu rezultau dintr-o cercetare astronomică, ci proveneau numai din cunoștințele sale de sumeriană, semită și alte limbi vechi, precum și din cercetarea datelor arheologice și biblice. Sitchin atribuia Creația divinităților sumeriene *annunaki*, pe care le prezintă ca fiind

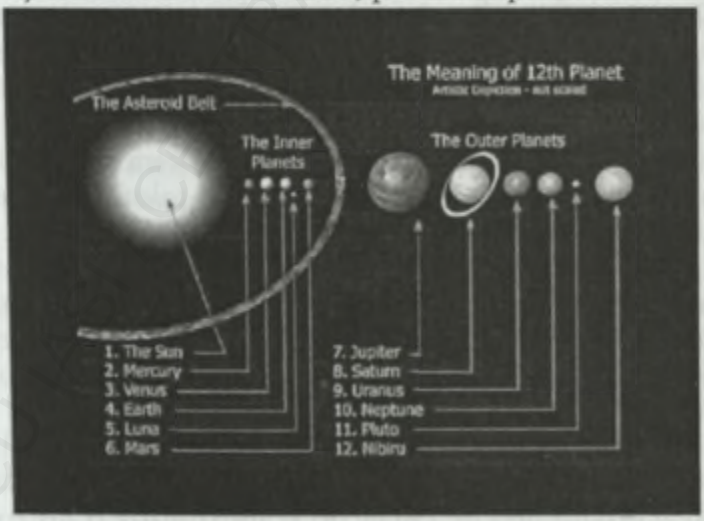

Nibiru față de Soare

extratereștri veniți pe Pământ în cursul preistoriei. Mesopotamia ar fi fost prima colonie terestră a acestor vizitatori veniți de pe Planeta X, adică Nibiru. După afirmațiile lui Sitchin, ei l-au creat genetic pe *Homo sapiens*, încrucișându-și genele cu cele ale lui *Homo erectus*, apoi au fost numiți regi în calitate de intermediari, reprezentanți ai speciei umane în fața lui *annunaki*. Aceste vechi civilizații nu vorbeau despre *annunaki* ca despre niște zei, ci ca despre niște conducători.

În afara lucrărilor lui Sitchin și ale unor spiritualiști, pentru un mare număr de oameni de știință, perspectiva reîntoarcerii acestei planete evocă o posibilă răsturnare a axei polilor, provocând cutremure, valuri seismice, erupții vulcanice, pământuri înghițite de ape, schimbări climatice, dispariția unor specii animale, vegetale și chiar a multor oameni. Toate aceste previziuni actuale corespund perfect cu profețiile biblice.

Potrivit diferitelor măsurători făcute de NASA din anul 1995, această planetă ar fi deja destul de apropiată de a noastră ca să-i influențeze câmpul magnetic, care crește în mod exponențial pe măsură ce se apropie de noi. Apariția ei periodică, precum și dispariția (nevizibilitatea ei de pe Pământ) confirmă ipoteza permanenței sale pe o orbită solară. Să nu uităm că planetele pe care le cunoaștem dincolo de Saturn au fost mai întâi descoperite grație calculelor matematice, nu prin observare cu telescopul.

Unii cercetători leagă apropierea Planetei X și de accelerarea rezonanțelor lui Schumann, care măsoară frecvența Pământului. Eventualitatea trecerii de faimosul „punct zero" și a inversării polilor poate că e astfel legată de apropierea lui Nibiru.

Potrivit lucrărilor paleontologului David Raup, de la Universitatea din Chicago, aceste răsturnări geomagnetice s-ar fi produs deja de 296 de ori și aproximativ la fiecare 30 de milioane de ani.

În ziua de 15 mai 1998, *The Daily Mail* îi acuza pe astronomii americani că își ascund descoperirile științifice câtă vreme NASA nu a luat cunoștință de informație. Articolul preciza: „Dacă un asteroid gigant se îndreaptă în direcția planetei noastre, vom fi ultimii care vom afla. Deoarece astronomii au decis că această veste ar fi prea șocantă pentru niște simpli muritori și ar provoca o panică generală".

În ziua de 16 octombrie 1999, *The Economist* semnala și el că mișcarea mareelor era afectată de forța de gravitație a unui corp imens care s-ar afla în interiorul norului lui Oort, un halo gigantic de gheață descoperit de astronomul olandez Jan Oort, deja celebru pentru detectarea rotației galaxiei noastre. Norul lui Oort, unde câteva zeci de milioane de kilometri despart cometele una de alta, este considerat sursa cea mai probabilă a cometei Halley.

Revenind la profețiile din *Apocalipsă* (VIII, 11), acest astru pe care Sfântul Ioan îl numește Pelin, după cum am constatat într-un capitol precedent, ar putea să corespundă cu Planeta X.

Nostradamus a prezis și el apropierea unui mare astru care, timp de șapte zile, va apărea ca un Soare:

La grand estoille par sept jours bruslera,
Nuee fera deux soleils apparoir,
Le gros mastin toute nuict hurlera.
Quand grand pontife changera de terroir[*].

[*] *Profeții* II, 41 (n.a.).

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CROP CIRCLES

De ce să vrem să eliminăm straniul? Omul însuși este un animal esențialmente straniu. Superioritatea lui față de celelalte animale nu constă atât în faptul că rezolvă problemele, cât mai ales că își pune întrebări.
Părintele Bruckberger (1907-1998)

Primele *crop circles* sau „agroglife" au apărut pe la mijlocul anilor '70 ai secolului XX în sudul Angliei, îndeosebi în Hampshire și Wiltshire. În timp ce numărul lor creștea, motivele lor au devenit foarte repede din ce în ce mai elaborate, distribuirea geografică s-a extins, apoi a depășit frontierele Regatului Unit.

Acest fenomen pare a avea o origine destul de veche, după cum indică un desen de formă ovală datând din 1678, care îl reprezintă pe diavol călcând la pământ cu o coasă ovăzul pe un câmp din Hertfordshire, în Anglia. Fermierii au constatat de mult timp apariția unor cercuri pe câmpurile lor și multe persoane în Anglia își amintesc a fi auzit de aceste manifestări de la începutul secolului XX, dar mass-media nu s-au interesat de fenomenul *crop circles* decât de pe la începutul anilor '80.

În sfârșit, din 1990, s-au adunat multe rapoarte, provenind dintr-un număr tot mai mare de țări. *Crop circles* au devenit un fenomen mondial ce poate fi observat acum nu doar pe teritoriul englez, ci și în Franța, Elveția, Spania, Olanda, Germania, Polonia, Bulgaria, Rusia, Israel, Statele Unite, Canada și Australia. Totuși, ele se concentrează mai ales în sudul Angliei, îndeosebi în jurul vechilor situri megalitice precum Stonehenge, Avebury și Silbury Hill.

Aceste manifestări se caracterizează prin apariția, foarte des noaptea, a unor desene mai mult sau mai puțin complexe,

create prin aplatizarea tijelor în mijlocul câmpurilor și al culturilor cerealiere. Unele motive nu sunt bine observabile în totalitatea lor decât văzute din aer. Ele reprezintă subiecte dintre cele mai diverse, întotdeauna superbe și foarte precis trasate, forme circulare sau eliptice, în general multiple și simetrice, sau desene uneori simetrice, alteori asimetrice.

Astfel, s-au putut observa flori, păsări, delfini, melci și chiar o albină. De asemenea, în numeroase agroglife pot fi văzute schemele unor construcții geometrice pe care le putem observa frecvent în natură servind drept bază pentru orientarea și ridicarea operelor și monumentelor care au marcat evoluția omenirii. Astfel, pentagrama, sau steaua cu cinci colțuri, spirala, faimosul șir al lui Fibonacci și numărul de aur, principiul creator al universului. Există însă și reprezentări deosebite, precum structura ADN-ului, caduceul, arborele sefiroților, simbolul yin și yang, crucea celtică și lemniscata, sau banda lui Möbius, emblema infinitului.

Ca în cazul tuturor fenomenelor inexplicabile, există două tabere opuse, cea care pretinde că aceste cercuri din lanurile de grâu sunt opera unor glumeți, care se dedau unei noi forme de artă, și cea care crede că reprezintă mesaje provenind din alte dimensiuni. Mulți cercetători consideră că e vorba de extratereștri care încearcă să-și manifeste prezența prin mijloace indirecte, pentru a evita traumatizarea omenirii printr-un contact cu o civilizație mai avansată decât a noastră.

În Canada, în ziua de 5 august 1967, un fermier din Duhamel, Alberta, a găsit câteva cercuri pe câmpul lui, în timp ce în cursul săptămânii precedente câteva persoane declaraseră că văzuseră OZN-uri. La Ministerul Apărării Naționale, acest dosar este clasificat la cazuri „neelucidate".

În ceea ce privește farsorii, dintre care primii au fost doi pensionari englezi care au revendicat paternitatea a aproximativ 200 de agroglife, dintre cele 10 000 recenzate până în

prezent, aceștia pretind că își realizează operele cu ajutorul unei simple scânduri trase cu sfori. Demonstrația făcută de ei în fața unei echipe a televiziunii nu a fost însă deloc concludentă, dar mediatizarea lor a dat idei altor artiști în devenire, iar realizarea de agroglife a devenit o formă artistică, având chiar un concurs anual. Oricum, pare greu de imaginat că aceste superbe desene pot fi făcute de om, deoarece un grup de glumeți, chiar foarte abil și organizat, nu ar putea într-o singură noapte și fără cel mai mic zgomot să treacă neobservat în timp ce ar desena motivele atât de remarcabile și de o astfel de mărime!

Astfel, Eltjo Haselhoff, doctor în fizică experimentală și teoretică, fost cercetător în faimoasele laboratoare de la Los Alamos din Statele Unite, semnalează faptul că o figură compusă din 150 de cercuri a apărut în 1996, în plină zi, pe o lățime de peste 115 metri, foarte aproape de megaliții de la Stonehenge. Desfășurat, acest desen ar fi avut o lungime de 280 de metri. Or, un pilot care survola locul a afirmat că această compoziție în formă de fractal format din 145 de elemente diferite a apărut în aproximativ o jumătate de oră, faptul fiind confirmat de trei martori independenți.

În plus, unele anomalii sunt imposibil de reprodus cu mijloacele umane actuale, ca alterarea plantelor la nivel celular sau compoziția și structura solului ori o radioactivitate nenaturală. După părerea specialiștilor, numai o expunere la o căldură considerabilă poate să explice aceste alterări, deși nicio plantă nu poartă urme de arsuri. La fel, nicio metodă nu permite culcatul la pământ al celor mai fragile plante fără a le rupe, în timp ce una dintre caracteristicile agroglifelor este tocmai faptul că toate tijele sunt întregi.

Unele zgomote, asemănătoare cu un zumzăit, care se aud în apropierea liniilor de înaltă tensiune însoțesc uneori formarea unui agroglif. Din când în când, se aud șuierături mai mult sau mai puțin ascuțite, asemenea celor pe care le-ar produce un nai.

La fel de dificilă este și explicația prezenței unui praf fin de cuarț, format din microelemente perfect sferice, sau cea a unor muște lipite pe spice, cu picioarele și aripile depărtate ca în urma unui spasm, sau pulberea de meteoriți care atinge în cazul unor agroglife un procent de cincizeci de ori mai mare decât media. Pe plantele culcate la pământ s-au mai găsit depuneri de magnetit sau de oxid de magneziu, ale căror concentrații depășesc de șase sute de ori concentrația normală.

În ceea ce privește germinarea semințelor, aceasta pare stimulată și semințele mature pot să crească cu o viteză de până la cinci ori mai mare decât media.

Haselhoff semnalează că un șoarece a mâncat toate boabele sub supraveghere, dar nu s-a atins de niciuna recoltată dintr-un cerc. Asta i-a amintit că, pe la începutul anilor '90, s-au folosit ambele feluri de boabe pentru realizarea a două pâini, în același timp și în același mod. Or, pâinea din boabe de grâu obișnuite era excelentă, în timp ce cealaltă avea un gust neplăcut.

Deși există multe teorii referitoare la crearea lor, fie că sunt umane, naturale, supranaturale sau extraterestre, niciuna nu a putut să explice în mod satisfăcător cum se formează exact cercurile.

Nancy P. Talbott și William C. Levengood consideră că agroglifele ar fi realizate de „sfere de lumină", care ar emite microunde ca să imprime forma în spicele de grâu. Originea acestor sfere nu este definită cu precizie.

William C. Levengood este un biofizician din Michigan care are o experiență de mai bine de patruzeci de ani în industrie și a publicat în cele mai prestigioase reviste științifice, precum *Science* sau *Nature*. El face parte, printre altele, din American Association for the Advancement of Science. Analizele științifice ale unor eșantioane de plante pe care le-a prelevat din *crop circles* par să sugereze că în procesul de creare a cercului este implicat un fel de efect de energie

de microunde. Poate, cred unii, în urma unor experiențe militare, care ar fi făcute în secret de organisme guvernamentale. Câțiva cercetători consideră că aceste figuri sunt formate de sateliți ca să testeze noile arme și să cunoască reacțiile publicului la stimuli neobișnuiți.

George Terence Meaden, fizician englez, a raportat și el efecte optice care par direct legate de formarea agroglifelor. Astfel, în ziua de 28 iunie 1989, pe la miezul nopții, a fost văzută o sferă mare de lumină portocalie care cobora spre un câmp de grâu din Anglia. Martorul a văzut plantele aplatizându-se în momentul în care sfera a atins pământul, apoi a dispărut brusc, după o singură mișcare, câteva secunde mai târziu. În dimineața următoare, a fost descoperit un cerc de grâu aplatizat în același loc. În timp ce aceste sfere luminiscente survolează câmpurile, pot fi auzite sunete ciudate sau zumzete.

Indiferent de originea lor, terestră sau extraterestră, multe dintre aceste lumini au fost filmate în plină zi și obiectele par să se deplaseze în mod inteligent spre o țintă determinată.

Doctorul Meaden formulează ipoteza conform căreia întrunirea unor condiții climatice și topografice ar produce un vârtej de plasmă rece de joasă densitate care ar emite un câmp electromagnetic de înaltă intensitate, coborând din atmosferă. Dar această teorie nu poate să explice de ce aceste formațiuni se produc doar în câmpuri de cereale și nu se întind niciodată peste drumuri sau peste alte terenuri, după cum nu poate să justifice natura extrem de evoluată a formațiunilor din ultimii zece ani.

Trebuie subliniat faptul că animalele refuză să intre în cercuri și unele persoane au dureri de cap sau greață, ori se simt rău, în timp ce altele devin euforice. Se mai întâmplă ca busolele să se deregleze, ca radiesteziștii să capteze acolo curenți energetici puternici, iar camerele de luat vederi și aparatele electrice sofisticate să se oprească în mod inexplicabil,

ceea ce confirmă declarațiile persoanelor care spun că au întâlnit extratereștri și au simțit aceleași efecte.

În ziua de 26 iulie 1990, fotograful Steve Alexander a realizat timp de cincisprezece minute înregistrarea video devenită celebră a unui obiect luminos plutind deasupra unui lan de grâu de lângă Stanton St. Bernard, tot în Anglia. În fundal se poate vedea, așezat pe un tractor, un agricultor care urmărea și el sfera de lumină și care a fost identificat câteva zile mai târziu. Familia lui nu luase în serios ciudata sa observație, până când Alexander i-a arătat filmul.

În 1992, la lăsarea nopții, Julian Richardson, s-a hotărât să încerce, cu trei prieteni, să pună la punct o tehnică elaborată pentru reproducerea unui cerc. În timp ce mergeau pe un drum îngust de la marginea locului unde voiau să acționeze, au fost martorii unui fenomen ciudat. „Brusc, atenția mi-a fost atrasă de o lumină ivită de nicăieri, la aproximativ 100 de metri în fața noastră. Cum am văzut-o, i-am anunțat pe colegii mei. Stupefiați, am rămas locului, privind fix acea lumină portocalie, de mărimea unei mingi de fotbal, care stătea nemișcată la vreo 15 metri deasupra solului. După un moment care poate fi estimat la cinci secunde, lumina a început să coboare lent. După cinci secunde, coborâse cu aproximativ trei metri și devenise invizibilă. Ne-am întors la treaba noastră, sperând că spectacolul se va repeta." În acel an, au fost raportate numeroase fenomene luminoase în jurul cercurilor.

Eltjo Haselhoff povestește că un grup mare de oameni a observat formarea unui agroglif: „Brusc, iarba a început să se legene în fața ochilor noștri și s-a culcat la pământ în spirală în sensul acelor de ceasornic, ca atunci când deschizi un evantai de damă".

Lucy Pringle a publicat în *Crop Circles, The Greatest Mystery of Modern Times* câteva declarații ale unor martori oculari. Astfel, cea a lui Gary și Vivienne Tomlinson, care

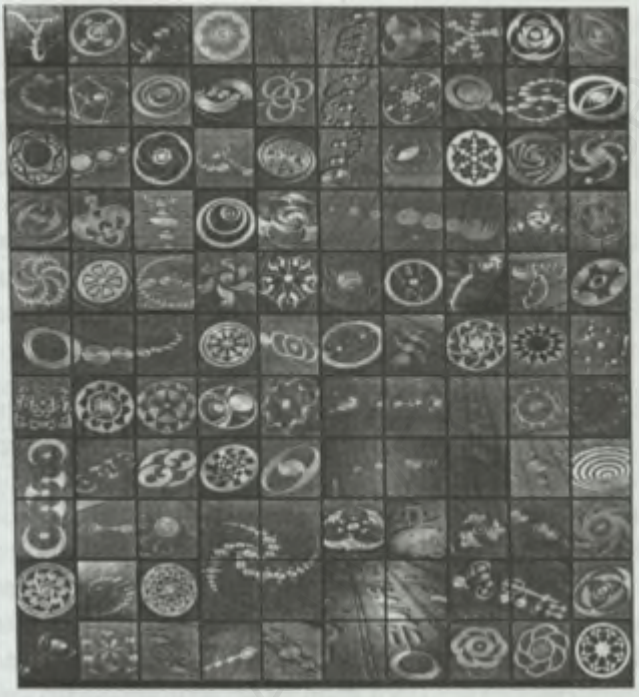

Diferite forme de crop circles

au fost martorii formării unui agroglif într-o seară de august a anului 1991, la Hambledon: „Brusc, cu o rafală violentă, vântul ne-a îndepărtat de pe cărare și ne-a împins în lanul de grâu. Era foarte înfricoșător. Când am lăsat ochii în jos, am văzut că un cerc se forma în jurul nostru. Totul a durat două-trei secunde". Au auzit și un sunet ascuțit, în timp ce începea să bată vântul.

În 1996, Eltjo Haselhoff a cules mărturia unui băiat de șaisprezece ani, pe nume Robbert van den Broeke, care i-a povestit cum a asistat de mai multe ori la formarea unui agroglif. El a comparat zgomotul cu cel pe care îl face „un pulover pe care îl scoți pe cap" sau cu cel pe care îl fac „cartofii congelați aruncați în ulei clocotit". El a confirmat că un agroglif era creat de una sau mai multe sfere de lumină care

se rotesc foarte rapid deasupra culturilor, „astfel încât seamănă aproape cu un disc fluorescent". Pentru Robbert, sferele erau uneori de un alb-albăstrui sau de un alb-rozaliu, altă dată băteau mai mult în portocaliu. Imediat ce motivul era format în lan, sferele se estompau și dispăreau foarte repede, „ca atunci când stingi televizorul".

„Potrivit legilor fizice ale electromagnetismului, aceasta ar putea fi o indicație de variație a temperaturii, în timp ce aerul tremurător din jurul sferelor ar putea fi consecința unei călduri intense", a dedus Haselhoff.

Din 1989, BLT Research Team, asociație americană cu scop nelucrativ, studiază sistematic plantele și solul acestor *crop circles* și le compară cu cele care se află în exteriorul cercurilor, dar pe același câmp. Cercetătorii urmăresc să evalueze schimbările induse în *crop circles* de sistemul energetic care le-a creat și să stabilească, pe cât posibil, natura și sursa acestor energii. Rezultatele lor arată cu claritate că există o cauză care nu poate fi mecanică și sugerează un sistem energetic ce provoacă modificări structurale profunde în nodurile plantelor aplatizate, nu doar culcate la pământ. Cercetătorii au descoperit în agroglife izotopi radioactivi rari.

Grupul este condus de americanca Nancy Talbott, John Bruke și William C. Levengood, de care am mai amintit, și lucrează cu câteva sute de persoane de toate naționalitățile, în Statele Unite, Anglia, Canada și alte țări. Ei au publicat primele rezultate în două reviste științifice, *Physiologia Plantarum*, în 1994, și *Journal of Scientific Exploration*, în 1995.

Nancy Talbott a avut șansa să vadă, în 1998, împreună cu patru persoane, aceste lumini ciudate în provincia Brabantul de Nord, unde în fiecare an apar numeroase agroglife, deseori însoțite de fenomene luminoase anormale.

Este interesant să afli părerea unui specialist al fenomenului care a fost martorul unei apariții. Ea a avut o senzație fizică foarte puternică, precedând sosirea luminilor, ca

niște furnicături care urcau de-a lungul corpului spre ceafă. Apoi au apărut luminile, unele ca niște sfere nemișcate în aer, altele ca niște picături mici, altele ca niște becuri de flash, toate îndreptate spre ferestrele în spatele cărora stăteau martorii. „Această desfășurare a durat poate treizeci de secunde, apoi s-a oprit. Au trecut după aceea treizeci-șaizeci de secunde înainte ca furnicăturile să reînceapă, au urcat lent de-a lungul corpului nostru și au ajuns în partea de sus a cefei la un nivel de intensitate aproape incontrolabil, după care, paf! S-au oprit și jocul de lumini a reînceput. Fenomenul s-a repetat de cinci-șase ori timp de aproximativ unsprezece minute, de la ora două dimineața." Haselhoff semnalează faptul că nu a fost surprins de acest gen de declarație pe care nu o auzea prima dată.

Un agroglif neobișnuit, apărut la Chilbolton, la 30 de kilometri de Stonehenge, a atras atenția cercetătorilor deoarece era mult diferit de celelalte, care reprezintă structuri geometrice mai mult sau mai puțin complexe. Acel loc din sudul comitatului Wiltshire este celebru în lume pentru că acolo se află un centru de cercetare care deține unul dintre radarele meteorologice cele mai perfecționate de pe Pământ. Și, în mod ciudat, în această zonă au fost repertoriate cele mai multe *crop circles* de la apariția lor.

Un prim agroglif de 112 m/72 m, reprezentând formațiuni circulare, ieșite parcă una din alta, a apărut în acest sit în ziua de 13 august 2000, la câteva sute de metri de antena radar.

Anul următor, pe 19 august, pe același câmp, s-a manifestat un agroglif dreptunghiular, cuprinzând ceea ce am putea considera o față de *alien* și un dreptunghi alungit cu foarte numeroase alternanțe de grâu aplatizat cu pătrate de grâu rămas în picioare. Observat de la altitudine, dreptunghiul arată că e vorba de o versiune modificată a mesajului, scris în limbajul matematicii și al științelor, trimis de SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligence), în ziua de 16 noiembrie 1974, de la Arecibo, cel mai mare radiotelescop din

lume, aflat în Porto Rico. Acest mesaj, conceput de astronomii Frank Drake și Carl Sagan, a fost redifuzat în mai 1999, în direcția constelației Messier 13 sau Marea Aglomerare Hercule, situată la 25 100 de ani-lumină de Pământ și conținând 300 000 de stele, potrivit celor mai serioase estimări. Format din impulsuri binare, mesajul a fost elaborat ca să fie descifrat de inteligențe având cel puțin nivelul nostru de cultură.

El a fost codificat folosindu-se două frecvențe diferite și alternându-le. Este un cod binar și conține 1 679 de caractere, adică 73 de șiruri de 23 de coloane cu informații de bază despre viața omului pe planeta noastră și poziția ei în sistemul nostru solar. El indică silueta omului viu, talia sa medie, numărul de indivizi care populează Pământul, o schemă a elicei duble a ADN-ului și numărul de nucleotide de bază, numărul atomic al principalelor elemente ale vieții de pe Pământ: hidrogen, carbon, azot, oxigen și fosfor. Or, agrogliful de la Chilbolton, care arăta că autorii săi folosesc același sistem matematic ca noi, ar putea fi un răspuns la acest mesaj, prezentând totuși câteva diferențe.

Astfel, lista numerelor atomice corespunzătoare elementelor primare indispensabile vieții terestre comporta un număr nou, 14, care desemnează siliciul, inserat la loc potrivit în șirul elementelor. Or, siliciul, care joacă un rol primordial în structura celulelor umane, a fost totuși uitat în mesajul inițial al SETI.

„Oare viața extraterestră ar fi bazată pe siliciu, iar a noastră pe carbon?", se întreabă Paul Vigay, creatorul Crop Circle Research. Această prezență a siliciului în listă este deosebit de interesantă și ar trebui să stimuleze mai multe cercetări asupra acestui fenomen în jurul formațiunilor. În ceea ce privește utilizarea acelorași nucleotide de bază, deși numărul lor e mai mare în agroglif, aceasta sugerează similitudini importante sau o cantitate limitată de combinații.

Structura ADN-ului omului, și ea modificată, pare să indice reactivarea unor segmente considerate astăzi de geneticieni „inutile", fără funcție aparentă. Astfel, un segment suplimentar este situat în partea stângă a dublei elice, ceea ce ar putea să indice faptul că ADN-ul ființei umane ar fi astăzi în fază activă de restructurare sau pur și simplu că ADN-ul ființelor care ar fi trimis mesajul ar fi diferit de al nostru, după cum și nucleotidele lor ar fi mai numeroase. Această constatare confirmă și ea lucrările lui Gregg Braden.

La fel, după Paul Vigay, diferența dintre cele două sisteme solare s-ar putea explica în două feluri. Sau diagrama sistemului solar de la Chilbolton se referă la propriul nostru sistem, ceea ce ar lăsa să se presupună că planete noi vor fi descoperite curând, sau corespunde sistemului solar al unei alte planete, ceea ce ar explica diferențele.

În sfârșit, reprezentarea umanoidă este diferită de cea a imaginii omului trimise de SETI, dar identică cu mii de mărturii serioase. Agrogliful de la Chilbolton prezintă o figură cu un cap lărgit ca acela pe care ni-l imaginăm deseori când e vorba de extratereștri, iar talia este total diferită de a noastră. În ceea ce privește numărul care indică populația planetei, acesta a trecut de la 4,3 miliarde la 21,3 miliarde, ceea ce lasă multe probleme în suspans.

Crop circle *reprezentând calendarul maya*

În ziua de 3 august 2004, în Marea Britanie s-a format un agroglif în raport direct cu calendarul maya și simbolurile sale. Acest cerc impresionant, cu un diametru de peste 150 de metri, a fost descoperit în zona Stonehenge, pe un câmp, în apropierea tumulusului de la Silbury Hill, unde mai avuseseră loc manifestări. A fost numit „Ziua Destinului", „Judecata de Apoi" și chiar „Sfârșitul Timpului", ceea ce, pentru unii, evocă evident anul 2012.

„Este cercul cel mai complex pe care l-am văzut vreodată! Știu că mulți oameni cred că toate aceste cercuri sunt făcute în mod artificial de mâna omului. În cazul acesta, e foarte puțin probabil. Ar fi fost nevoie de zile întregi pentru realizarea unui desen atât de mare, or, acest cerc a apărut într-o singură noapte", a declarat Steve Alexander, care, de aproape zece ani, a fotografiat sute de *crop circles* din toată lumea și publică anual, împreună cu soția lui, Karen, *Crop Circles Year Book*, unde sunt prezentate ultimele descoperiri.

Un cerc înconjoară acest agroglif și simbolizează un șir binar pe care îl găsim pe soclul circular al unei statui din secolul al XVI-lea, descoperită în secolul al XIX-lea în Mexic lângă vulcanul Popocatepetl. Ea îl reprezintă pe zeul aztec Xochipilli, care, printr-o ciudată „întâmplare", era zeul culturilor și al recoltelor, în timp ce aceste *crop circles* apar în general în mijlocul unor culturi de cereale. Potrivit lui Carlos Barrios, acest zeu așezat pe Pământ ar fi pe cale să organizeze și să armonizeze ciclurile timpului.

Acest cercetător a reușit să facă să coincidă datele criptogramei de la Silbury Hill cu sistemul de măsurători folosit în vechile calendare ale mayașilor și aztecilor. Ar fi prea complicat să explicăm în detaliu lucrarea lui, dar el consideră că diagrama acestui agroglif de un gen cu totul nou indică un fel de numărătoare inversă pe un cadran în formă de „ceas-calendar" inspirat după modelul maya-aztec. Mai ales că a apărut în cursul verii anului 2004, an în care aceste

cercuri au fost mai puțin numeroase decât în anii precedenți, nu numai în Anglia, ci și în ansamblul emisferei nordice a planetei noastre.

Pentru aceste motive, mulți au convingerea că această formațiune ar putea să anunțe începutul perioadei de profunde perturbații, considerate a precede ceea ce unii numesc „sfârșitul timpului nostru". Trebuie adăugat faptul că a apărut exact cu câteva săptămâni înainte de izbucnirea celui mai mare cataclism cunoscut de omenire de secole, adică tsunami din 26 decembrie 2004. Unii văd în asta un avertisment, care să ne amintească urgența situației noastre actuale față de planetă și necesitatea de a ne pregăti să privim lucrurile din alt punct de vedere, holistic și mai spiritual.

Poate e important să semnalăm că Silbury Hill este un sit neolitic considerabil, construit în urmă cu aproximativ 4 750 de ani pe o colină naturală, al cărui tumulus, înalt de 40 de metri, cuprinde mai bine de două hectare. După calculele arheologice, construirea sa a necesitat 18 milioane de ore de muncă, adică 500 de oameni timp de cincisprezece ani.

În sfârșit, în ziua de 15 iulie 2008, o nouă formațiune a apărut la Avebury Manor, în Wiltshire. Ea reprezintă diagrama Soarelui și a planetelor, fără să țină cont de proporțiile astronomice exacte, deși planetele mici (Mercur, Venus, Marte și Pământul) sunt în mod clar reprezentate având o mărime mult inferioară față de planetele gigantice (Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun). În mijloc se află un Soare imens. Iar Pluton este de mărimea celorlalte planete mici și se află situat dincolo de orbita lui Neptun.

După părerea specialiștilor, poziția planetelor nu corespunde cu amplasamentul lor actual, ci exact cu cel pe care îl vor avea pe 23 decembrie 2012, cu o singură excepție. Într-adevăr, în acest cerc, planeta Pluton este mai aproape de Neptun decât ar trebui să fie la acea dată, iar unii cred că orbita lui Pluton, corect reprezentată, ar putea fi alterată de

trecerea unui corp imens ce ar putea fi Planeta X. Astrologii care au studiat problema consideră că Pământul va primi la acea dată numeroase aspecte de la celelalte planete.

Soarele din 21 decembrie 2012 se va afla la intersecția Căii Lactee cu planul eclipticii, iar marea cruce cosmică ce se va forma este recunoscută de toate tradițiile spirituale din lume. Această aliniere cu nucleul central al galaxiei ar putea să deschidă un canal pentru energia cosmică pentru a inunda Pământul, ridicându-l astfel la un înalt nivel vibrator. Potrivit acelui *crop circle* din Avebury Manor, Luna noastră va fi atunci foarte aproape de o „cometă strălucitoare" la sfârșitul anului 2012.

O figură similară a apărut deja la West Overton în ziua de 13 iulie 1996, dar nicio predicție de acest gen nu poate fi actualmente confirmată de astronomia convențională. Totuși, ea corespunde exact predicțiilor calendarului maya.

Datorită acestor distorsiuni din lanurile de cereale, ajungem să considerăm că nu suntem singuri în univers și că alte inteligențe încearcă să comunice cu noi. Aceste noi informații ne obligă să ne reconsiderăm viziunea despre lume și paradigmele noastre. Nu știm astăzi cine suntem, de unde venim, nici cum să corespondăm cu cei care ne trimit aceste mesaje. Un singur lucru e sigur: această inteligență este cu mult mai avansată față de cunoștințele noastre și, ca să o putem ajunge, nu mai putem continua să trăim într-o societate de competiție, de terorism, de ură rasială sau religioasă, de poluare și de carnaj.

Pornind de la un nou model de univers, care e pe cale să se nască, răsturnându-ne toate ideile preconcepute despre felul în care percepem lumea, spațiul și timpul, unii oameni de știință, și dintre cei mai importanți, cer o schimbare de paradigmă. Ei doresc să introducă noțiunea de spirit în materie, sperând că o viziune holistică va permite rezolvarea problemelor care par fără soluție în acest moment.

Astfel, Eugene Wigner, fizician teoretician ungur, naturalizat american, dispărut în 1995, care a fost profesor la Princeton, laureat al Premiului Nobel pentru fizică în 1963, spunea că o anumită revizuire a legilor fizicii cuantice pare necesară din motive de simplă coerență. Modificarea care constă în a atribui un rol precis conștiinței i se părea cea mai naturală dintre toate.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

FIINȚE VENITE DIN ALTE LUMI

La televizor nu se poate spune adevărul, se uită prea mulți oameni.
Coluche

După tot ce știm despre *crop circles*, este greu să evităm discuția despre extratereștri, deși acest subiect e tabu pentru majoritatea francezilor și, legat de vânarea sectelor, o activitate foarte populară. Cele mai multe „certitudini" formulate de cei care neagă existența OZN-urilor sunt bazate doar pe credințe, o lipsă de informare sau pur și simplu o lipsă de cugetare personală. OZN-urile neexistând, mulți nu manifestă nicio curiozitate față de acest fenomen și se mulțumesc să repete clișeul susținut de cei din jur.

Nu poate fi vorba aici de lansarea în explicații care sunt pe larg și în mod inteligent tratate în foarte numeroase lucrări, dar e de dorit ca eventualul cititor să cunoască mai bine cantitatea și calitatea oamenilor care nu numai că nu neagă acest fenomen, ci au fost și martorii lui.

În timpul celui de al Doilea Război Mondial, piloții aliați sau germani au zărit mici sfere luminiscente, apoi aparate de mărime mai mare. Fiecare a crezut că era vorba de o armă secretă a inamicului. După aceea, Uniunea Sovietică și Statele Unite s-au bănuit reciproc că încearcă „rachete-fantomă", cu viteze și capacități de manevrare excepționale, detectate atunci de radarele militare din toate țările din Europa.

Din 1947, peste 3 500 de piloți civili și militari și-au pus în pericol cariera raportând public observarea unor OZN-uri, numite atunci „farfurii zburătoare". Dat fiind că numai 10% dintre martorii civili contactează autoritățile, e permis să presupunem că acest procentaj e și mai mic când e vorba de militari, care sunt obligați la discreție și, deseori, primesc ordine pe care nu le pot încălca.

Acum, viața extraterestră nu mai e cantonată în domeniul credinței, ci face parte din cercetarea științifică, ceea ce mulți oameni nu știu încă. În 1999, asociația Cometa (Comitetul de Studii Aprofundate), aflată în colaborare cu Institutul de Înalte Studii al Apărării Naționale, prezidat de Denis Letty, general de aviație militară, formată din ofițeri superiori, ingineri și oameni de știință, a tras o concluzie asupra „existenței fizice cvasisigure a unor obiecte necunoscute, cu performanțe de zbor și deplasare silențioase remarcabile, puse în mișcare, după toate aparențele de inteligențe".

Preambulul acestui raport, care se bazează pe studiile franceze făcute din 1997, a fost scris de profesorul André Lebeau, fost director al CNES (Centrul Național de Studii Spațiale), care consideră că acest „raport face un lucru util", atrăgând atenția că pietrele căzute din cer, mult timp considerate invenții, au intrat în atenția științei în ziua în care o ploaie de meteoriți căzută asupra orașului Laigle a permis o observare colectivă și indiscutabilă. „Importanța acordată observărilor, mărturiilor și analizei cazurilor elucidate arată rolul esențial pe care îl joacă aici stabilirea faptelor. Dar în acest document vom găsi și o reflecție asupra ipotezei unei inteligențe extraterestre și asupra importanței pe care ar putea s-o aibă dacă lucrările ar duce spre confirmarea ei."

Prefața este scrisă de generalul Bernard Norlain, fost director al IHEDN (Institutul de Înalte Studii al Apărării Naționale), care aduce un omagiu generalului Letty pentru faptul că a găsit atâția oameni competenți cărora le-a coordonat eforturile. „Lista specialiștilor de înalt nivel, civili și militari, de membri ai comitetului său este impresionantă. [...] Aproape toți membrii săi au sau au avut, în cursul carierei, responsabilități importante în domeniul apărării, industriei, învățământului, cercetării sau al diferitelor administrații centrale." Și își exprimă dorința ca acest raport să dea un impuls nou eforturilor naționale precum și unei

cooperări internaționale, ceea ce ar servi atunci națiunii și poate omenirii.

Printre colaboratorii raportului se află Jean-Jacques Velasco, membru CNES și fost director al GEPAN, devenit SEPRA (serviciu însărcinat cu studierea OZN-urilor), Jean-Claude Ribes, astrofizician și fost director al Observatorului de la Lyon, generalul Joseph Domange din aviația militară și Edmond Campagnac, fost director tehnic la Air France în Tananarive. După o lungă eclipsă, în 2005, fostul GEPAN a devenit GEIPAN.

Conform raportului, postulatul de origine extraterestră a acestor aparate, formulat din 1947 de militarii americani, a fost îndeajuns de elaborat de oamenii de știință ca să fie astăzi mai plauzibil decât oricare altul, deoarece obiecte zburătoare total necunoscute impresionează puternic, prin manevrele lor, piloți civili și militari, care ezită totuși să vorbească de teama ridicolului. Raportul conchide că „ipoteza extraterestră este de departe cea mai bună ipoteză științifică; desigur, nu este dovedită în mod categoric, dar există în favoarea ei presupuneri solide, iar dacă e exactă, e plină de consecințe".

Comitetul consideră că de acum înainte se impune o vigilență cosmică, măcar pentru dezarmarea unor posibile manipulări mediatice. Scopurile acestor eventuali vizitatori nu sunt cunoscute, dar trebuie să facă obiectul unor speculații indispensabile.

În Statele Unite, unde toate informațiile despre subiect erau catalogate „top secret", un amendament al Legii asupra libertății de informare (FOIA), care datează din 1974, a permis obținerea unor documente oficiale referitoare la OZN-uri. În cadrul unui proiect sprijinit de Academia de Științe, care poartă numele de Blue Book, Air Force, însărcinată cu studiul acestor obiecte din 1948 până în 1969, a demonstrat indiciile unei origini extraterestre. Această poziție a fost confirmată în rezumatul și concluziile rapor-

tului unei comisii universitare însărcinate să evalueze Blue Book, Comisia Condon.

După ce Raportul Condon a conchis că studiul OZN-urilor avea puține șanse să ajute la avansarea științei, în decembrie 1969, proiectul Blue Book a fost abandonat, în pofida opoziției a numeroși oameni de știință, îndeosebi din AIAA (American Institute of Aeronautics and Astronautics). Acest institut a atras atenția pe bună dreptate că rezumatul și concluziile raportului, redactate de profesorul Edward Condon însuși, de la Universitatea din Colorado, sunt contrare numeroaselor analize conținute în corpul raportului.

Astfel, în ziua de 16 ianuarie 1957, la Washington, cu ocazia unei conferințe de presă, Albert M. Chop, director adjunct de relații publice al NASA și raportor al US Air Force din cadrul proiectului Blue Book, afirma: „Sunt convins de mult timp că farfuriile zburătoare sunt reale și de origine extraterestră. În plus, suntem observați de ființe venind din spațiu".

Maiorul E. J. Ruppelt, responsabil de proiect, în opoziție față de șefii lui, spunea: „Ce constituie o dovadă? Trebuia ca un OZN să aterizeze la intrarea Pentagonului, în fața șefilor statului-major? Sau dovada este când o stație radar la sol detectează un OZN, trimite o escadrilă de interceptare, piloții observă OZN-ul, îl detectează pe radar și îl văd îndepărtându-se cu o viteză fantastică? Nu e o dovadă când pilotul trage în el și își menține versiunea în fața unei curți marțiale?"

În noiembrie 1947, generalul Nathan Twining, responsabil al Air Material Command, redactase deja un raport despre discurile zburătoare: „Fenomenul raportat e ceva real, nu e vorba de viziuni sau imaginație. Există obiecte care au forma unui disc. Vitezele ascensionale foarte mari observate, suplețea manevrelor lasă să se presupună că sunt pilotate sau telecomandate. Majoritatea martorilor descriu

obiecte cu suprafață metalică, de formă circulară sau eliptică, cu partea superioară în formă de dom, zburând fără zgomot în formație de trei sau nouă obiecte".

Generalul de brigadă aeriană Bolender, care lucra la NASA la proiectul Apollo, preciza în octombrie 1969 că „sfârșitul proiectului Blue Book nu va fi sfârșitul rapoartelor militare referitoare la OZN-uri, care constituie o amenințare pentru siguranța națională". În acel moment, asociațiile ufologice private, care nu făceau parte din sistemul Blue Book, s-au substituit Armatei.

Directiva JANAP 146 (Joint Army, Navy, Air Force Publication), document emis de Statul-Major Interarme american, prescrie militarilor, comandanților de bord din Aviația Civilă și căpitanilor din Marina Comercială a Statelor Unite și Canadei să raporteze, de urgență, când observă obiecte care necesită o acțiune defensivă sau o anchetă a forțelor armate ale Statelor Unite sau Canadei. Printre aceste obiecte, OZN-urile figurau între rachetele și submarinele ostile sau neidentificate. Dar divulgarea conținutului acestor rapoarte cădea sub incidența legii care pedepsea spionajul, fiind pasibilă de unu până la zece ani de închisoare și zece mii de dolari amendă. JANAP 146 mai era în vigoare în anii din urmă și poate încă mai este, ceea ce ar putea să explice reticența frecventă a militarilor americani, îndeosebi a aviatorilor, să abordeze subiectul OZN-urilor.

Asociațiile ufologice americane, care numără câteva mii de membri, se străduiesc să umple vidul lăsat de puterile publice în domeniul studierii acestor obiecte neidentificate. FOIA le-a conferit un imbold în activitate, arătând că, în pofida afirmațiilor lor, Air Force și diferitele servicii speciale, îndeosebi CIA, se interesau mult și de mult timp de ele. Iar dacă se interesează, înseamnă că au și motive s-o facă.

Arthur Colin rezumă perfect situația din Statele Unite: „Dacă NASA se ferește să recunoască ce s-a întâmplat, tot ce întreprinde centrul spațial e canalizat în sensul unui contact

cu alte civilizații, chiar dacă fiecare mărturie care relatează un astfel de contact este imediat clasată *secret defense* sau e dezmințită dacă se produce o scurgere de informații. De altfel, dacă NASA nu crede în nimic, astronauții nu ar fi depus nici plăci metalice, nici capsule conținând mesajele a 74 de șefi de state în toate limbile acestor oameni. Și nu ar fi recidivat cu ocazia misiunii Apollo XIV, când Mitchell a depus o altă capsulă conținând un microfilm cu Biblia. Documentele filmate sunt astăzi în seifurile CIA. În mod ciudat, la sfârșitul verii anului 2006, NASA a declarat că a pierdut primele înregistrări ale omului mergând pe Lună, fără ca cineva să considere ceva anormal. E totuși vorba de 13 000 de benzi!"

Una dintre cele mai bune dovezi că cei care conduc Statele Unite știu că OZN-urile sunt foarte reale este că *Ghidul pompierilor pentru controlul calamităților*, manual care se află în toate sediile de Poliție și toate cazarmele de pompieri din Statele Unite, avertizează că apropierea de un OZN poate fi periculoasă pentru om. „Nu stați sub un OZN aflat în zbor staționar la mică altitudine. Nu atingeți un OZN care a aterizat. În ambele cazuri, singura atitudine de adoptat este îndepărtarea foarte rapidă și intervenția militarilor. Există un pericol din cauza radiațiilor și există cazuri repertoriate de oameni care au fost arși de razele emanate de OZN-uri. Atenție, atenție, atenție! Nu riscați cu OZN-urile!" De altfel, legea adoptată pe 16 iulie 1969 – anul în care primul om a pus piciorul pe Lună – și abrogată pe 21 aprilie 1991 interzicea intrarea în contact cu extratereștrii din motive de contaminare. Vinovatul primea o amendă de 5 000 de dolari*.

Aceste interdicții dovedesc foarte bine realitatea fenomenului, deoarece semnalează că există cazuri „repertoriate" de oameni care au fost arși de razele emanate de OZN-uri.

* Titlul 14, secțiunea 1211 din Federal Regulations Code (n.a.).

Ministerul Apărării din Anglia, care a primit peste zece mii de rapoarte despre OZN-uri, dintre care unele au peste o sută de documente distincte, s-a angajat să desecretizeze ansamblul arhivelor care datează din anii '70, începând cu primăvara lui 2008. Documentele, care ar trebui să fie publicate în ordine cronologică, conțin declarații ale unor martori ocupând diferite posturi în Poliție, rapoarte ale unor stații radar sau meteo ale unor aeroporturi și baze RAF, precum și constatări ale Observatorului de la Greenwich.

Lordul Hugh Dowding, prieten cu Winston Churchill, mareșal-șef al Royal Air Force în ultimul război, afirma fără înconjur: „Peste zece mii de mărturii relatează prezența unor obiecte zburătoare, majoritatea neputând fi elucidate printr-o *explicație științifică*. Am observat aceste obiecte pe ecranul radarului [...] și vitezele înregistrate sunt de ordinul a 15 000 de kilometri la oră. Sunt convins că aceste obiecte există și nu sunt fabricate de nicio națiune de pe Pământ. În consecință, nu văd nicio alternativă, decât acceptarea teoriei că provin dintr-o sursă extraterestră".

New Jersey, 1952

Lordul amiral Hill-Norton, șeful Statului-Major al Apărării din Marea Britanie, președintele Consiliului militar al NATO, se exprima la BBC în februarie 1974: „Faptul că niște obiecte, observate în atmosferă sau chiar pe uscat, nu pot fi asimilate cu niște obiecte construite de om sau cu vreun fenomen fizic cunoscut de oamenii noștri

de știință pare evident. O mulțime de observații au fost raportate de persoane a căror seriozitate mi se pare indiscutabilă. Acum știm că multe dintre ele au fost observatori competenți, cum ar fi ofițeri de Poliție sau piloți civili și militari. Observațiile lor au fost foarte des confirmate de dispozitive tehnice precum radarul sau, și mai credibil, de interferențe cu diferite aparaturi electronice".

În 1985, lordul amiral l-a interpelat pe lordul Trefgarne, atunci ministru delegat la Apărare, care declarase despre observarea unor OZN-uri la Rendelsham că incidentul era lipsit de consecințe: „Ori ofițerii superiori din US Air Force și-au pierdut mințile, ori au văzut într-adevăr un OZN. [...] Nu am nicio îndoială, ceva a aterizat lângă această bază a US Air Force și toată lumea a fost cuprinsă de panică".

Nick Pope, care a fost „senior executive officer" în cadrul Ministerului Apărării britanic, ceea ce corespunde cu gradul militar de locotenent-colonel, poate vorbi în cunoștință de cauză despre fenomenul OZN și despre poziția Marii Britanii față de acest dosar. Din 1991 până în 1994, el a avut acces la unele informații secrete, iar numeroasele cazuri de observări fără explicații raționale de care a avut cunoștință l-au convins. El a publicat cartea *Open Skies, Closed Minds*, ceea ce i-a înfuriat pe superiorii lui ierarhici, dar el nu și-a schimbat poziția. În cele din urmă, a demisionat cu mare scandal din minister în 2007. S-a putut astfel constata că, în fiecare țară, personalități responsabile se revoltă contra nepăsării guvernelor și nu ezită să „tranteasscă" ușa când presiunea crește pentru a-i face să tacă.

În Rusia, în 1991, KGB a declasificat 124 de documente de „cazuri de observări ale unor evenimente anormale pe teritoriul URSS", între 1982 și 1990, în șaptesprezece regiuni. Secțiunea siberiană a Academiei de Științe a favorizat ipoteza extraterestră în lucrările sale și a difuzat unele informații despre studiile conduse de KGB și de militari.

Numeroase personalități oficiale au făcut deseori declarații referitoare la OZN-uri, printre care și câțiva președinți ai Statelor Unite ale Americii.

Astfel, Harry S. Truman a declarat în ziua de 4 aprilie 1950, la o conferință de presă la Casa Albă: „Pot să vă asigur că farfuriile zburătoare, deși există, nu sunt construite de nicio putere terestră".

John F. Kennedy a adresat în ziua de 12 noiembrie 1963 un memorandum directorului CIA. Obiectul: „Examinarea clasificării tuturor dosarelor OZN referitor la Siguranța Națională". El cerea să fie reexaminate cazurile cele mai amenințătoare ca să fie identificate și să se stabilească o diferențiere clară între cunoscut și necunoscut. „După examinarea acestor date, aș dori să puneți la punct un program de schimb de date cu NASA asupra a ceea ce a rămas necunoscut. Aceasta îi va ajuta pe directorii de misiuni de la NASA în domeniul apărării. Aș dori un raport preliminar asupra examinării datelor înainte de 1 februarie 1964."

Referitor la mărturiile militarilor și agenților CIA pensionați, a circulat mult un zvon conform căruia președintele Dwight D. Eisenhower ar fi întâlnit o delegație extraterestră la o bază aeriană americană în 1954, dar nu a fost confirmat de nicio declarație oficială.

Gerald R. Ford avea ferma convingere că publicul american merita „o explicație mai bună decât cea dată până acum de Air Force" și recomanda „stăruitor înființarea unei comisii de anchetă asupra fenomenului OZN. E vorba de datoria noastră față de popor, ca să ne întărim credibilitatea în fața fenomenului OZN și să facem cea mai mare lumină posibilă asupra acestui subiect".

Înainte de alegerea sa, Jimmy Carter declara: „Dacă voi fi ales președinte, voi face în așa fel încât toate informațiile deținute de această țară despre observarea unor OZN-uri să fie disponibile publicului și oamenilor de știință. Sunt convins că OZN-urile există pentru că am văzut unul".

În ziua de 21 septembrie 1967, pe când era doar guvernator al Californiei, în cursul celei de a patruzeci și doua Adunări Generale a Națiunilor Unite, Ronald W. Reagan spunea: „În obsesia noastră, cu antagonismele momentului, uităm adesea legăturile care îi unesc pe toți membrii omenirii. Poate că avem nevoie de vreo amenințare universală exterioară ca să putem scoate la lumină această legătură". În cursul campaniei sale prezidențiale, a pus o întrebare: „Nu se află deja printre noi o forță extraterestră?"

Un alt președinte, dar al Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov, a afirmat în ziua de 16 februarie 1987, cu ocazia unui discurs oficial la Kremlin: „Fenomenul OZN există cu adevărat și trebuie să fie tratat în mod serios".

Iar Robert F. Kennedy era un membru activ al Amalgamated Flying Saucers Association, ceea ce arată cât de interesat era de fenomenul OZN. În ziua de 9 mai 1968, îi scria lui M. Gray Barker, director al Saucerian Publications: „Doctorul Harlow Shapley, astronom eminent, a declarat că e probabil ca viața să existe și în altă parte în univers. Aș dori să se facă mai multe cercetări în materie și sper ca, o dată pentru totdeauna, să putem stabili adevărul despre farfuriile zburătoare. Revista voastră poate să încurajeze mai multe anchete și experiențe despre acest fenomen prin publicarea unor informații și dezbateri asupra documentelor. Acest lucru poate să contribuie mult la deschiderea căii spre cunoașterea unuia dintre subiectele cele mai fascinante ale lumii noastre actuale".

În Franța, după un val de observații în 1974, Robert Galley, atunci ministrul Apărării, a acceptat să participe la o serie de convorbiri radiofonice la France Inter, moderate de Jean-Claude Bourret, incluzând rapoarte ale unor martori și declarațiile a trei astrofizicieni francezi care studiau fenomenul OZN de mulți ani, Pierre Guérin, Claude Poher și Jacques Vallée, care lucrează îndeosebi în Statele Unite.

„Trebuie să spun că dacă ascultătorii ar putea vedea ei înșiși mulțimea de rapoarte care vin de la Jandarmerie, însărcinată să facă anchetele, pe care le trecem mai departe la Centrul Național de Studii Spațiale, și-ar da seama atunci că totul este destul de tulburător. Cred că atitudinea pe care ar trebui s-o adoptăm față de aceste fenomene trebuie să rămână deschisă, adică să nu constea în a nega din capul locului. Strămoșii noștri au negat o mulțime de lucruri care ni se par astăzi elementare, fie că era vorba de piezoelectricitate, de electricitatea statică, fără a mai vorbi de un anume număr de fenomene legate de biologie. În realitate, întreaga dezvoltare a științei constă în faptul că într-un anumit moment ne dăm seama că în urmă cu cincizeci de ani nu știam nimic și nu înțelegeam nimic despre realitatea fenomenelor."

La fel, senatorul Barry Goldwater, general în rezervă al US Air Force și candidat la Președinție, a declarat: „Cred cu adevărat că există extratereștri în spațiu. Poate că nu seamănă cu noi, dar am sentimentul foarte puternic că s-au dezvoltat dincolo de capacitățile noastre mentale. [...] Este adevărat că mi s-a refuzat accesul într-un complex de la baza Wight-Patterson din Dayton, Ohio și n-am putut intra niciodată acolo. Așadar, nu pot să vă spun ce se află înăuntru. Cunoșteam zvonurile despre OZN-uri capturate cu echipaj. Nu am văzut niciodată ceea ce aș numi un OZN, dar am prieteni inteligenți care au văzut. [...] Dau crezare rapoartelor piloților civili, din Air Force și Navy, care au povestit că un OZN a zburat în apropierea lor, chiar lângă avionul lor, ca apoi să se îndepărteze cu o viteză incredibilă".

În 1960, într-o scrisoare adresată Congresului și publicată de *New York Times*, amiralul Roscoe H. Hillenkoetter, primul director al CIA, semnala: „A sosit momentul ca Congresul să dea pe față adevărul în urma unor audiții publice. Pe ascuns, ofițeri superiori ai Air Force se ocupă în mod serios de OZN-uri. Dar sub pretextul secretului

oficial și al temerilor de ridicol, mulți cetățeni sunt făcuți să creadă că OZN-urile sunt niște absurdități".

În 1986, în *International UFO Reporter*, amiralul Delmer S. Fahrney, responsabil cu rachetele US Navy, spunea: „Există deja obiecte care intră în atmosfera noastră cu viteze foarte mari. Nicio agenție americană sau rusă nu e capabilă deocamdată să reproducă vitezele și accelerațiile pe care aceste obiecte zburătoare sunt în stare să le atingă după indicațiile radarelor și observatorilor. [...] Modul în care schimbă poziția în formație între ele indică faptul că mișcările lor sunt dirijate".

Monseniorul Corrado Balducci, expert în teologie și în exorcism la Vatican, recent decedat, a avut câteva intervenții la televiziunea italiană în 1998, declarând că întâlnirile cu extratereștrii constituie un fenomen real. „[...] Aceste ființe există, lucrul acesta nu mai poate fi pus la îndoială! Aceste întâlniri extraterestre nu sunt demonice, nu sunt cauzate de tulburări psihologice, nu sunt cazuri de posedare, ci merită să fie studiate cu grijă."

Paul Hellyer, care a fost ministrul Apărării al Canadei din 1963 până în 1967, a ajuns pe prima pagină a ziarelor și revistelor când a afirmat în fața unei largi audiențe: „OZN-urile sunt la fel de reale ca avioanele care zboară deasupra capetelor dumneavoastră. [...] A venit momentul să dezvăluim că există civilizații extraterestre care vizitează Pământul!*"

Mulți oameni de știință de foarte înalt nivel nu au ezitat să afirme existența extratereștrilor.

În ianuarie 1981, pe când lucra în grădină, la Trans-en-Provence, Renato Niccolai a văzut aterizând în cea mai mare tăcere un aparat ciudat în formă ovoidă cu o grosime de aproximativ 1,50 metri. Aparatul a staționat câteva clipe, apoi a decolat, lăsând să se audă un șuierat ușor. Jandarmeria

* Discurs ținut la Universitatea din Toronto în ziua de 25 septembrie 2005 (n.a.).

a fotografiat urmele de pe sol ale unui inel circular lat de zece centimetri și având un diametru interior de 2,20 metri*.

Acționând pentru Centrul Național de Studii Spațiale, profesorul de biologie Michel Bounias, de la INRA (Institutul Științific de Cercetări Agronomice), a analizat o serie de eșantioane prelevate la diferite distanțe de epicentru care i-au permis să constate alterări biologice la plante ce nu puteau fi provocate decât de acțiunea unui câmp electromagnetic sau gravitațional. Acest studiu a înlăturat orice ipoteză de poluare chimică evocată de contestatari. Când acest studiu a fost publicat, în pofida autocenzurii mass-media, care evită uneori să preia depeșele AFP, opinia publică a devenit totuși conștientă de realitatea fenomenului OZN.

Meersburg

Doctorul Hermann Oberth, unul dintre părinții rachetelor, a așteptat să se retragă din activitate ca să spună, în 1960: „OZN-urile sunt concepute și dirijate de ființe cu cea mai înaltă inteligență [...]. Pentru mine nu există nicio îndoială că aceste obiecte sunt un fel de nave interplanetare [...]. Cred că inteligențele extraterestre observă Pământul și ne vizitează de mii de ani".

* Nota tehnică CNES/GEPAN nr. 17 (n.a.).

În 1997, la o emisiune televizată în Elveția despre zborul Apollo 11, doctorul Dino Dini, inginer spațial la NASA, a spus: „Ceea ce Armstrong a văzut era real. Peste tot unde domnește confuzia, în cursul ultimului război, în timpul Războiului din Golf, peste tot unde se declanșează haosul, apar aceste discuri zburătoare. [...] Neil Armstrong [primul astronaut care a pus piciorul pe Lună] a văzut obiecte care îl urmăreau, nave spațiale care urmăreau Apollo, precum și ființe vii. Și celelalte misiuni Apollo au fost urmărite de nave. Acest lucru este o realitate dovedită. Noi am împiedicat discursul global, deoarece primisem instrucțiuni în acest sens. Am fost foarte speriați când am înțeles diferența enormă existentă între tehnica noastră, știința noastră și cea a OZN-urilor. Așadar, este evident că asta ne-a făcut să negăm totul. Evident, lucrul cel mai dezamăgitor este că nu avem explicații deoarece știința noastră este încă practic primitivă în comparație cu cea a planetelor de unde provin aceste nave spațiale".

Doctorul Lee Katchen, fizician de la NASA, care a examinat mai bine de 7 000 de rapoarte, spune: „Observările unor OZN-uri sunt atât de obișnuite, încât militarii nu au timp să se ocupe de ele. Așadar, le șterg de pe ecran. Principalele sisteme de apărare (rețeaua Sage) au filtre OZN integrate și când apare un astfel de aparat, pur și simplu îl ignoră*".

Într-un memorandum declasificat de Guvernul canadian și datat 21 noiembrie 1950, Wilbert Smith, care conducea proiectul Magnet, al cărui scop era să caute modul de propulsie al OZN-urilor bazat pe magnetism, scria: „Subiectul este de cea mai mare confidențialitate pentru Guvernul Statelor Unite, mai secret chiar decât bomba cu hidrogen. Farfuriile zburătoare există și modul lor de funcționare este necunoscut".

* Colocviul de la Pocantico (New York), 29 septembrie-4 octombrie 1997 (n.a.).

Stephen Hawking a anunțat la televiziunea americană: „Bineînțeles, e posibil ca OZN-urile să conțină cu adevărat extratereștri după cum cred multe persoane și Guvernul să înăbușe aceste lucruri*". Prin urmare, nu neagă realitatea OZN-urilor și își pune întrebări despre „locatarii" lor, ca și despre dezinformarea organizată de guverne. E greu de găsit o garanție mai credibilă. Apoi a declarat: „Viața în alte sisteme solare este fie primitivă, fie mai avansată decât a noastră", afirmație care admite viața și în altă parte decât pe Pământ, dacă nu le e cu supărare „raționaliștilor" noștri mărginiți!

Printre cei care depun mărturie, este evident că piloții și astronauții aduc dovezi de netăgăduit.

Scott Carpenter, care a participat la programul Mercury, a declarat: „În niciun moment, pe când se aflau în spațiu, astronauții nu au fost singuri: au fost supravegheați permanent de OZN-uri".

Devenit senator, primul astronaut american, colonelul John Glenn, a mărturisit că se simțea tare rău când i se cerea să spună unele lucruri și să dezmintă altele. „Unele persoane ne întrebau dacă eram singuri acolo sus. Nu am spus niciodată adevărul, și totuși am văzut lucruri, lucruri ciudate acolo sus. Dar chiar nu puteam să spunem nimic. Superiorilor noștri le era foarte teamă de asta, le era frică de o chestie de genul războiului lumilor și de panica generală de pe străzi. Prin urmare, trebuia să nu spunem nimic."**

Gordon Cooper a fost primul care a participat la al doilea zbor orbital în calitate de comandant al Gemini 5, pentru o misiune de opt zile, ceea ce a fost un record de durată. El a contribuit și la misiunile Gemini 12 (ca pilot) și Apollo 10 (în calitate de comandant). El totaliza peste șapte mii de ore de zbor pe avioane militare și comerciale și 225 de ore

* Conferință la al doilea Millenium Evening de la Casa Albă, 6 martie 1998 (n.a.).

** Canalul american NBC, 6 martie 2001 (n.a.).

de zbor spațial. Cooper a părăsit NASA și US Air Force în 1970 cu gradul de colonel.

El a declarat că a văzut OZN-uri în anii '50, când era pilot de vânătoare: „Timp de câteva zile, am observat aparate metalice în formă de farfurii, la altitudini foarte mari deasupra bazei, și am încercat să ne apropiem de ele, dar erau în stare să schimbe direcția mult mai rapid decât aparatele noastre de vânătoare. Cred într-adevăr că OZN-urile există și că în toate cazurile inexplicabile a fost cu adevărat intervenția unei alte civilizații mult mai avansate tehnologic decât a noastră".

Treizeci de ani mai târziu, în 1985, într-o declarație solemnă la Națiunile Unite din New York, el a repetat că navele extraterestre și echipajele lor care vizitează Pământul și care vin de pe alte planete sunt mai avansate din punct de vedere tehnologic decât ale oamenilor. Potrivit spuselor sale, avem nevoie de un program coordonat pentru colectarea și analizarea științifică a datelor de pe întreaga planetă despre diferitele tipuri de întâlniri, pentru a stabili cum să interacționăm mai bine cu vizitatorii într-un mod prietenos. „Ar trebui mai întâi să le arătăm că am învățat să ne rezolvăm problemele în mod pașnic, nu prin războaie, înainte de a fi acceptați ca membri cu drepturi egale ai echipei universale. Această admitere ar oferi lumii noastre posibilități fantastice de progres în toate domeniile. [...] Ani de zile, am trăit cu un secret, secretul impus tuturor specialiștilor și astronauților. Acum pot să dezvălui că zilnic, în Statele Unite, radarele noastre reperează obiecte de formă și de natură necunoscute. Există mii de rapoarte făcute de martori și o mulțime de documente care o dovedesc, dar nimeni nu vrea să le facă publice. De ce? Pentru că autorităților le e teamă că oamenii își imaginează o specie de invadatori oribili. Prin urmare, consemnul se menține: trebuie să evităm cu orice preț panica."

Astronautul Edgar D. Mitchell, care a pilotat modulul lunar Apollo 14, a declarat în 1971 că întotdeauna a fost

convins că există alte forme de viață în univers și că singura întrebare care se punea se referea la gradul lor de dezvoltare: „Știm toți că OZN-urile sunt reale. Întrebarea este: de unde vin?" După părerea lui, dovezile sunt categorice și multe dintre ele sunt clasificate „top-secret" de Guvernul american. El crede „că doar o mică parte din informațiile care circulă astăzi sunt valabile și că există un număr de date de zece ori mai mare".

Cosmonautul rus Gheorghi M. Greșko, care a luat parte la câteva misiuni Soiuz și Saliut, a declarat: „Dacă aș fi fost liber să spun ce am văzut în spațiu, lumea ar fi fost stupefiată". Mulți astronauți sovietici au văzut OZN-uri în spațiu, printre alții și generalul Vladimir Kovalenov, Konstantin Feoktistov, Vladimir Mihailovici Komarov și Aleksandr Egorov, iar mai târziu, Iuri Romanenko, Oleg Atkov sau Vladimir Soloviov*.

Piloții civili nu lipsesc nici ei de pe listă. Comandantul J. Howard a notificat că a văzut un trabuc imens zburând

* Alte declarații interesante.

Donald „Deke" Slayton, astronaut al echipajului misiunii Mercury

Slayton a relatat în cartea sa întâlnirea cu un OZN, în timpul unui zbor de încercare în 1951, la bordul unui avion de vânătoare P-51 la Minneapolis.

„L-am urmărit câteva clipe, apoi, brusc, lucrul ăla afurisit pur și simplu a *decolat*. A urcat la 45 de grade, virând și accelerând, ca să dispară cât ai clipi. Două zile mai târziu, i-am povestit toată întâmplarea comandantului meu, care m-a pus să fac un raport celor de la Informații. L-am făcut, iar de atunci n-am mai auzit niciodată nimic despre el."

Valeri Bikovski, cosmonaut al echipajului Vostok 5

Cu ocazia unei misiuni în 1963: „Aici Nibio! Ceva mă însoțește în spațiu, zboară lângă capsula mea și vine spre mine".

James McDivitt, astronaut al echipajului misiunilor Gemini 4 și Apollo 9

„Am văzut un OZN în 1965, cu ocazia misiunii spațiale Gemini 4. Mă uitam pe hublou și, deodată, am zărit un obiect cilindric la care era atașată un fel de țeavă sau o antenă. În fotografia pe care am făcu-o au ieșit doar niște pete de lumină."

James A. Lovell, astronaut al echipajului misiunii Gemini 12

„Am văzut patru obiecte aliniate. Știam că nu sunt stele." (1966)

Eugene Cernan, astronaut al echipajului misiunilor Apollo 17 și Apollo 10

În *Los Angeles Times* din ianuarie 1973, Cernan a declarat: „Am mai fost întrebat despre acest subiect și pot să spun public că, după părerea mea, aceste OZN-uri vin din alte lumi, dintr-o altă civilizație".

împreună cu zece farfurii zburătoare, iar comandantul W.B. Nash, pilot al Pan American Airways, a văzut și observat șase discuri zburătoare mari. Părerea lui este că aceste aparate erau comandate de inteligențe extraterestre.

Această listă, totuși lungă, nu este exhaustivă și ar putea să se întindă pe multe pagini. Sute de aviatori au îndrăznit să spună cu glas tare că suntem vizitați de extratereștri, iar

Vladimir Kovalionok și **Aleksandr Ivanșenkov,** cosmonauți ai echipajului stației spațiale Saliut 6 (iunie 1978):

„Obiectul se deplasează la 20-30 de grade, trece pe sub aparatul nostru. Ai zice că e o minge, se mărește din ce în ce mai mult. E portocaliu-închis și vine spre noi."

În 1993, în satul său natal Kosniko, de lângă Moscova, Vladimir Kovalionok, general-maior de aviație, a declarat într-un interviu video luat de Giorgio Bongiovanni:

„Pe data de 5 mai 1981, ne aflam pe orbita stației spațiale Saliut 6. Am văzut un obiect care nu semăna cu niciunul dintre obiectele cosmice pe care le mai văzusem. Era rotund, asemănător unui pepene, rotund și un pic alungit. În fața acestui obiect se găsea ceva care semăna cu un trunchi de con. Pot să-l desenez, este dificil de descris. Obiectul semăna cu o bară de haltere. Apoi s-a întâmplat ceva foarte greu de descris, respectând legile fizicii. Am citit anul trecut în revista *Nature* despre un fizician... am încercat împreună să explicăm acest fenomen și am decis de comun acord că era o *formă de plasmă*. Trebuie să recunosc că nu avea o origine artificială. Nu era artificial, deoarece un obiect artificial nu poate avea forma aceasta. Nu îmi pot da seama care era forța care genera mișcarea... retragerea, expansiunea, pulsația. În timp ce îl observam, s-a întâmplat ceva, două explozii. O explozie și, la o jumătate de secundă, cealaltă parte a explodat. L-am chemat pe colegul meu, Viktor Savinîh, dar el nu a ajuns la timp pentru a mai vedea ceva. Care sunt particularitățile? Prima concluzie: obiectul se mișca pe o traiectorie suborbitală, altfel nu aș fi avut posibilitatea de a-l vedea. Erau doi nori, ca de fum, care formau acea bară. S-a apropiat de mine și l-am privit. Apoi am intrat în umbră pentru două sau trei minute. Când am ieșit, nu am mai văzut nimic. Dar după un anumit timp, noi și obiectul călătoream împreună."

Edgar D. Mitchell, astronaut al echipajului misiunii Apollo 14

Într-un articol apărut în *Daily Mail Online*, în ziua de 24 iulie 2008, Mitchell a afirmat că ceea ce s-a întâmplat la Roswell este real și că sunt în curs de desfășurare anchete despre vizitele unor ființe din alte lumi. După toate informațiile adunate în cursul carierei sale de la NASA, el consideră că tehnologia noastră este „departe de a fi la fel de sofisticată ca a lor" și a subliniat că, „dacă ar fi fost ostili, astăzi am fi fost deja dispăruți" (n. tr.).

aceste mărturii ar trebui să îndemne guvernele să nu mai încerce să le ascundă, în pofida temerii de a declanșa o panică generală.

Dick D'Amato, specialist în domeniul siguranței naționale și internaționale pentru senatorul Robert Byrd și membru al Consiliului Național de Securitate al Statelor Unite, a recunoscut că un OZN s-a prăbușit într-adevăr la Roswell. În 1991, el a explicat faptul că o „facțiune ocultă a Guvernului, cu o putere incredibilă, a ținut secrete informațiile despre OZN-uri și a cheltuit în mod ilegal sume imense în această operațiune".

Werner von Braun, care a contribuit la dezvoltarea rachetelor V2 în Germania și, mai târziu, la programul spațial american, credea că „ne aflăm în fața unor puteri care sunt mult mai mari decât am crezut până acum și a căror bază e în acest moment necunoscută nouă". Von Braun a adăugat că nu putea atunci să spună mai mult. În 1997, el spera că vom putea intra în contact mai apropiat cu aceste puteri după șase-nouă luni de la acea dată și că atunci va fi posibil să vorbească mai precis despre această problemă*. Își făcea multe iluzii.

În ziua de 14 iulie 1986, 3 000 de persoane au putut să vadă un disc deasupra golfului Pollensa, în Majorca. Toate ziarele locale au scris despre asta și nimeni nu ar îndrăzni să spună că toți au fost victimele unei iluzii.

Pe scurt, din 1947, au fost recenzate 150 de milioane de persoane care au fost martore ale unor apariții OZN, fiind studiate 120 000 de cazuri. Dintre acestea, 20 000 relatează aterizări, fiind repertoriate și 3 500 de fotografii. Au mai fost catalogate 4 000 de urme de aterizare, cele mai multe dintre ele fiind asociate cu efecte ciudate asupra vegetației, așa cum s-a întâmplat la Trans-en-Provence.

* Colocviul de la Pocantico (New York), 29 septembrie-4 octombrie 1997 (n.a.).

De aceea, cei care neagă aceste fenomene sunt ori deosebit de dezinformați, ori total obtuzi. În ceea ce-i privește pe scientiștii care încă mai pretind că universul nostru constă doar în ceea ce putem vedea și atinge, care refuză să admită că pot exista și alte universuri sau alte dimensiuni foarte aproape de noi și zâmbesc zeflemitor când sunt menționate aceste alte dimensiuni, doar pentru că nu sunt în stare să le măsoare în laboratoarele lor și refuză să-și recunoască această incapacitate, aceștia ar trebui să știe că știința nu se mai poate lăuda că deține adevărul în toate domeniile.

Experiența demonstrează că universul nu mai poate fi perceput așa cum îl configura știința din secolul al XIX-lea. Structurile pe care le consideram în acea perioadă ca indivizibile ne dezvăluie astăzi noi fațete. Telescoapele recente, din ce în ce mai performante, ne ajută să descoperim mii de galaxii în plus, iar limitele universului estimate de noi se schimbă fără încetare, atât pe plan macrocosmic, cât și microcosmic, dar viziunea pe care o avem este restrânsă de raționalitatea noastră.

Ufologul și autorul francez Gildas Bourdais, recunoscut pentru seriozitatea sa, colaborează la diferite publicații și participă la multe conferințe ufologice internaționale. Lucrările sale trec în revistă rezultatul cercetărilor actuale. El rezumă astfel problema OZN-urilor: „La ce trebuie să ne așteptăm? Lumea contemporană trece printr-o criză de pesimism. Or, poate că trăim astăzi începutul unei noi etape, al unei noi mutații cosmice, comparabile ca amploare cu cea a revoluției începute de Copernic și Galilei: acum a venit momentul conștientizării sfârșitului *singurătății* noastre cosmice. Poate că va trebui să învățăm să trăim într-un univers mult mai straniu și mai complex decât ne imaginasem până nu demult"*.

* *Visions célestes visions cosmiques*, 2007, Le temps présent (JMG) n.a.

CRANIILE DE CRISTAL

Eu consider că aceste cranii de cristal nu se află aici doar ca să ne împărtășească înțelepciune și cunoștințe, ci și ca să ajute la evoluția spirituală a rasei noastre și la o mai bună înțelegere a ceea ce suntem.
Joshua Shapiro

Este dificil să vorbești despre 2012 fără să amintești și „craniile de cristal". Potrivit legendei, aceste cranii ar fi fost aduse de populația itza, venită din Atlantida, care le avea de la un popor coborât din cer. Atlantida era cunoscută de mayași, care o numeau „Atlantiha" în limba lor. Acest mit, dezvăluit în dialogul *Timaios* al lui Platon și vechile texte sumeriene, se regăsește în tradiția orală a tuturor popoarelor amerindiene. Astfel, la Tula, fosta cetate a toltecilor, veche de peste o mie de ani, un templu e numit „Templul atlanților". În spatele acestui templu, care rămâne un mister pentru arheologi, un zid este dedicat „atlanților", fiind împodobit cu basoreliefuri care reprezintă o serie de șerpi cu un craniu uman în locul capului.

Potrivit tradiției maya, ar exista treisprezece cranii de cristal, care s-ar afla în prezent răspândite pe planetă și ar conține informații importante despre originea omenirii, destinul ei și misterele vieții în univers. În plus, aceste cranii ar putea vorbi, cânta și chiar vindeca. Este sigur că, în cursul ceremoniilor lor, preoții maya foloseau cranii, făcându-le să „vorbească" pentru a prevedea viitorul. Descendenții mayașilor consideră că aceste cranii sunt un mijloc de comunicare cu alte dimensiuni, cu lumea spiritelor și a strămoșilor.

Cele 13 cranii de cristal ar fi fost păstrate în marea piramidă numită „Arcă" de olmeci, apoi de mayași și, în sfârșit, de azteci, care ar fi vinovați de răspândirea craniilor

Statui din „Templul atlanților" de la Tula

după cucerirea spaniolă, deoarece știau că acestea trebuiau să stea separate, puterea lor fiind prea mare ca să fie folosită de om.

Potrivit tradiției maya, când al treisprezecelea craniu de cristal, singurul craniu masculin, va fi descoperit, el va anunța începutul unei noi ere. Cele 13 cranii vor trebui reunite în ultima zi a calendarului maya, adică 21 decembrie 2012, pentru a ajuta Gaia, Pământul, să se transforme. Când va veni timpul, 12 persoane care vor avea craniile vor fi ghidate într-un loc care se crede a fi Yucatan. Misterul rămâne însă deplin în privința celui de al treisprezecelea craniu. Totuși, unii mediumi cred că acesta este cheia care va permite activarea informațiilor conținute în celelalte douăsprezece, oferindu-ne astfel acces la o civilizație nouă. Câțiva cred că se află în Egipt, sub laba dreaptă a Sfinxului.

Mayașii sunt considerați, de majoritatea celorlalte triburi, ca fiind „paznicii timpului", dar și „paznicii craniilor", având drept misiune protejarea cunoștințelor craniilor de cristal, care ar conține informații importante despre

originea omenirii și ar corespunde computerelor noastre actuale, în care un mic cip din cristal de siliciu asigură funcția de memorie a aparatului.

Cristalul ocupă un loc important în lumea ocultiștilor, care îl consideră un mijloc excelent de a intra în contact cu lumea invizibilă. În unele cazuri, ar putea, ca o prismă, să fie în stare să proiecteze imagini holografice. În lumea noastră materială, este pe larg folosit în numeroase tehnici de vârf pentru a comunica cu vizibilul. Cuarțul piezoelectric brut are reputația unui oscilator, un amplificator electronic natural care permite funcționarea ceasurilor, radarelor și sonarelor, sistemelor de telecomunicații, aproape a tuturor instrumentelor electrice sau electronice, cât și a microcipurilor al căror uz se răspândește pentru identificarea umană. Piezoelectricitatea permite transformarea unei unde în curent electric și invers, în tensorul fundamental al nucleului celulei.

Totuși, deși o bucată de dioxid de siliciu piezoelectric de origine naturală poate să stocheze informația ca un cip din cristal de siliciu, niciun om de știință nu a reușit să imagineze un mijloc de a introduce informații într-o bucată de cuarț pur, ca apoi să le recupereze. Singurul mijloc de a extrage informația dintr-o bucată de cuarț natural precum craniul de cristal ar fi comunicarea directă cu mintea umană.

Tot potrivit legendei, craniile de cristal vechi ar data de peste cinci mii de ani, dar tehnic este imposibil ca aceste cranii să fi fost realizate de popoare care nu aveau instrumentele necesare pentru confecționarea unor astfel de obiecte, deoarece această muncă le-ar fi luat câteva sute de ani de eforturi îndârjite și nimeni nu poate să sculpteze această materie cu mâna. Unele cranii nu prezintă nicio urmă de instrument, dar finisarea lor e perfectă. În plus, sculptorii de cristale actuali țin întotdeauna cont de axa moleculară a cristalului, pentru că, dacă îl taie în răspăr, cristalul se sparge sistematic, chiar dacă sunt folosite laserul sau alte metode

moderne de tăiere. Or, câteva cranii cunoscute au fost „dăltuite" fără să se țină cont de axa naturală a cristalului.

Există actualmente două feluri de cranii de cristal: cele contemporane, sculptate în Mexic, Brazilia, Germania și Nepal, care sunt din ce în ce mai numeroase, și cele care ar fi fost descoperite lângă siturile vechi, majoritatea având o mărime umană. Cranii de cristal foarte frumoase au fost realizate în Germania, în secolele XIX și XX. Șapte cranii și-au făcut apariția de la începutul ultimului secol. Nu există actualmente niciun mijloc de a data aceste cranii și carbonul 14 nu poate fi folosit decât pentru materiile organice, nu pentru cristal.

Cel mai remarcabil dintre craniile repertoriate este fără îndoială cel deținut de Anna Le Guillon Mitchell-Hedges, decedată în 2007, la peste o sută de ani, care aparține acum familiei sale din Canada.

Anna Mitchell-Hedges a susținut întreaga viață că l-a descoperit în 1924, la șaptesprezece ani, pe când își însoțea tatăl adoptiv, exploratorul și antropologul englez Frederick Mitchell-Hedges, în Honduras. Acest craniu este reproducerea aproape perfectă a unui craniu feminin. El a fost realizat dintr-un bloc foarte mare de cristal de stâncă extrem de pur; craniul are o înălțime de aproximativ 12 centimetri, o lungime de 17 centimetri și o lățime de 12 centimetri, cântărind cinci kilograme. El este format din două bucăți provenind din același bloc, iar maxilarul inferior, independent, se îmbină perfect cu partea superioară.

Craniul are proprietăți optice surprinzătoare. Când este luminat de dedesubt sau din spate, lumina iese prin orbite, nas și gură. Nu prezintă nicio urmă de instrument, nici vreo amprentă microscopică. Cu tehnologia modernă, ar fi nevoie de un an de trudă ca să se obțină acest aspect exterior, dar obiectul ar prezenta atunci urme de prelucrare, ele fiind absente în cazul de față. În ceea ce privește confecționarea manuală, ar fi fost nevoie de câteva generații succesive

care să consacre fiecare zi a existenței lor șlefuirii răbdătoare cu nisip. Este numit „The Skull of Doom", adică „Craniul destinului".

Este ciudat faptul că această descoperire nu s-a bucurat de nicio publicitate atunci când a avut loc. Iar cei care au participat la această expediție au declarat întotdeauna la unison că Mitchell-Hedges nu a exhumat acel craniu de acolo de unde pretinde. Potrivit familiei și prietenilor, a vorbit despre el doar din anul 1943, ceea ce ne face să credem că l-a cumpărat în acea perioadă de la Sotheby's din Londra și că vânzătorul era Sydney Burney, un negustor de artă englez care luase și el parte la expediție.

Această ipoteză este confirmată de o scrisoare trimisă pe 21 martie 1993 de Sydney Burney lui Georges Vaillant de la Muzeul american de Istorie Naturală, care indică foarte clar că Burney era proprietarul craniului în acea perioadă și că îl cumpărase de la un colecționar căruia nu-i menționează numele.

În iulie 1936, ziarul englez de antropologie *Man* s-a limitat să semnaleze faptul că acel craniu „era în posesia domnului Sydney Burney, un negustor de artă londonez".

Iar Mitchell-Hedges a semnalat în mod oficial existența acestui craniu pentru prima dată în prima ediție a autobiografiei sale*, în 1954, precizând că avea motivele sale să nu dezvăluie cum intrase în posesia obiectului. S-a limitat atunci să scrie că avea „cel puțin 3 600 de ani și, potrivit legendei, era folosit de marele-preot maya cu ocazia ritualurilor religioase". Edițiile următoare ale lucrării nu fac nicio aluzie la acest craniu.

În pofida absenței unor dovezi a prezenței sale la Lubaantun când a fost făcută așa-zisa descoperire, Anna Mitchell-Hedges a susținut că, dacă Burney ar fi deținut piesa, acest lucru s-a întâmplat doar pentru că i-a fost

* *Danger, My Ally: The Amazing Life Story of the Discoverer of the Crystal Skull*, Londra, Elek Books, 1954 (n.a.).

împrumutată de tatăl ei, așteptând să-i poată achita o sumă de bani pe care i-o datora. Dacă așa au stat lucrurile, ne este permis să întrebăm de ce tatăl ei nu i-a dat pur și simplu banii lui Burney în loc să facă o ofertă în cadrul unei vânzări la licitație.

Oricum, în 1970, Anna l-a lăsat pe Frank Dorland, un prelucrător de cristale, să examineze craniul. Dorland a declarat că era excelent pentru divinație și că emitea sunete și lumină în funcție de poziția planetelor. El pretindea că acel craniu provenea din Atlantida și fusese transportat de templieri în timpul cruciadelor.

Dorlang a afirmat că a fost examinat într-un laborator de la Hewlett-Packard. Potrivit specialiștilor firmei, chiar și cu instrumentele noastre, o piesă atât de minuțios realizată și de fragilă s-ar fi spart sub efectul vibrațiilor și căldurii, deoarece era șlefuită în sensul invers al axei naturale a cristalului. În plus, nu există nicio zgârietură microscopică pe cristal care să indice că acesta a fost prelucrat cu ajutorul unor instrumente metalice și, fără această urmă, este imposibil să fie stabilită data fabricației, deoarece cristalul nu îmbătrânește, nu se corodează, nu se uzează. Astfel, un craniu ar putea să dateze de câteva sute sau chiar mii de ani și să pară nou. Din acest motiv, nu poate fi datat cu carbon 14. În ceea ce privește structura internă a craniului, aceasta nu a putut fi descoperită decât prin mărire fotografică la lumină polarizată.

Arheologul Andrew Rankin atestă faptul că acest craniu este sculptat din același cristal ca și paharul din mormântul nr. 7 de la Monte Albán, care e incontestabil vechi.

Un exemplu perfect de acest gen de lucrătură a fost oferit de săpăturile arheologice efectuate la Babilon și Ninive, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, de către arheologul englez sir John Layard. Când a descoperit sala tronului regelui Sargon, a găsit o lentilă de cristal de stâncă ce se află în prezent la British Museum și datează din 721-705 î.Hr. Este

considerată prima lentilă convexă cu o bază plană. Or, ea a fost șlefuită cu o tehnică necunoscută până în 1900. Numeroși arheologi cunosc existența altor lentile din Antichitate. Au fost descoperite în Creta, în Orientul Mijlociu și în bazinul mediteranean.

Dorland crede că munca de finisare ar fi putut fi făcută cu minuție folosindu-se o soluție de nisip de siliciu și apă, dar, în acest caz, operațiunea ar fi cerut aproximativ trei sute de ani de eforturi ale unui singur om.

Monte Albán

Doctorul Clyde Snow, antropolog la Universitatea din Oklahoma, care a studiat craniul, crede că nu e vorba de creația unui artist, ci de copia exactă a craniului unei tinere femei. Această teorie a fost confirmată de Peggy C. Caldwell, care lucrează în colaborare cu Departamentul de antropologie de la Smithsonian Institute și cu detectivul Frank Domingo, de la Poliția din New York, care se ocupă de reconstituiri umane. S-a dovedit că acest craniu era cel al unei femei de tip amerindian, dar care „nu aparținea niciunei rase umane cunoscute actualmente".

Craniul, care a fost mult timp numit „craniul de la Muzeul Omului" și era păstrat la Palatul Chaillot, se află acum la Muzeul de pe cheiul Branly, deschis în 2006. El este din cuarț limpede de o mare puritate, ca și craniul deținut de Mitchell-Hedges, dar e mult mai mic și realizat dintr-o

singură bucată, maxilarul nefiind separat de restul craniului. El are o înălțime de 11 centimetri, cântărește aproape 2,750 kilograme și are particularitatea de a fi traversat de sus în jos de un orificiu de formă biconică, ceea ce ar indica faptul că a fost prelucrat manual.

Craniul de la Muzeul Branly

Eugène Boban-Duvergé lucra în cadrul Comisiei Științifice în timpul ocupației franceze sub domnia împăratului Maximilian (1862-1867), iar funcțiile sale oficiale de „anticar împuternicit al împăratului Maximilian" i-ar fi permis să adune importante colecții de antichități, printre care unele cranii de cristal găsite în ruinele din America Centrală și Mexic. Ansamblul adus în Franța a fost expus în 1867 la Ministerul Instrucțiunii Publice.

După închiderea expoziției, totul a fost cumpărat de exploratorul și colecționarul Alphonse Pinart, prietenul directorului fondator al Muzeului de Etnografie Trocadero, Étienne-Théodore Hamy. În 1878, cu ocazia inaugurării muzeului, Pinart i-a oferit colecția lui, care număra 3 146 de piese americane și 250 din Oceania.

Acest craniu, sculptat într-un bloc de cristal de stâncă transparent, înregistrat cu numărul 57 din colecția americană, s-a bucurat de publicitate și a fost în mod regulat împrumutat unor expoziții temporare în Franța și în străinătate. După spusele lui Jacques Lévine, conservator al colecției americane de la Muzeul Omului, el a fost mult timp considerat o capodoperă aztecă reprezentându-o pe Mictecacihuatl, divinitate a morții, dar, chiar dacă concluziile definitive nu au fost încă făcute publice, el este astăzi trecut în rândul imitațiilor realizate în secolul al XIX-lea, fie

în Germania din cuarț brazilian, fie, potrivit celor de la British Museum, în Mexic, în perioada colonială, spre a servi drept bază unor cruci catolice.

Craniul numit „de la British Museum" nu este translucid, nu pare a fi fost terminat și prezintă urme de disc abraziv. El ar fi fost găsit sau cumpărat în Mexic de un mercenar spaniol, apoi a fost achiziționat de bijutierul newyorkez Tiffany, care l-a vândut în 1898 muzeului pentru suma de 120 de lire. British Museum l-a cumpărat ca să-l expună ca artefact precolumbian. De la sfârșitul anului 1990, el este considerat una dintre imitațiile provenind tot de la Eugène Boban, care îl propusese mai întâi fără succes celor de la Smithsonian Institute.

În 2004, profesorul Ian Freestone, de la Universitatea Galeză din Cardiff, a examinat craniul și a conchis că a fost lustruit cu un disc abraziv, instrument pe care aztecii nu-l cunoșteau, ceea ce i-a permis să afirme că acel craniu era modern sau, în orice caz, de origine postcolumbiană. Totuși, Michael D. Coe, profesor emerit de antropologie la Universitatea Yale, a declarat că urmele de disc abraziv nu dovedesc că obiectul este modern, deoarece noile cercetări contrazic această dogmă. Într-adevăr, s-au descoperit obiecte din obsidian datate din epoca aztecă, realizate prin folosirea unor mici discuri abrazive. Potrivit autorilor lucrării *Misterul craniilor de cristal*, Chris Morton și Ceri Louise Thomas, profesorul Coe ar fi spus: „Cei care tronează în laboratoarele științifice sunt departe de a cunoaște totul despre cultura pe care o studiază. Nu știm nici jumătate din ceea ce credem că știm despre aceste culturi primitive. Acești oameni ar trebui să-și reexamineze convingerile".

Craniul de la Smithsonian Institute din Washington e cel mai mare craniu cunoscut, având 25,5 cm/22,5 cm, dar și cel mai greu, cântărind 14 kilograme. Nu este transparent, ci opac. Și el prezintă urme de disc abraziv. Maxilarul este desprins de craniu, care este scobit pe dinăuntru, cu

orbitele goale, asemenea unei adevărate fosile. El a fost oferit în 1990 de un particular care l-ar fi achiziționat din Mexic în cursul anilor '60.

Printre craniile din colecțiile private, se află cel al lui Nick Nocerino, mare specialist în domeniu, care a înființat, în 1944, Societatea Internațională a Craniilor de Cristal din statele New York și California, ca să poată investiga asupra subiectului. El a studiat craniile de cristal timp de peste cincizeci de ani și capacitățile sale psihice i-au permis să ajute Poliția în cazuri de criminalitate.

Potrivit lui Chris Morton și Ceri Louise Thomas, în timpul ultimului război mondial, Nick Nocerino s-a înrolat la pușcașii marini și a debarcat în Franța încă ocupată de germani. Într-o zi, se afla la o fermă cu unul dintre camarazii săi și purta la gât un mic cristal oferit de bunica lui. Imediat ce fermierul l-a zărit, s-a dus să aducă un pachet pe care l-a așezat în fața lui Nick Nocerino și l-a desfăcut cu cea mai mare grijă. Era un superb craniu de cristal translucid în mărime naturală.

Nocerino a luat craniul în mâini. „Energia mea a început să facă lucruri ciudate", a mărturisit el atunci. Fermierul i-a oferit craniul și l-a rugat să plece cât mai repede, deoarece Gestapoul ar fi putut veni dintr-un moment în altul, dar Nick a refuzat darul, nevrând să se încarce cu un astfel de obiect când își risca viața în orice clipă.

Între timp, a descoperit singur propriul craniu de cristal în 1959, într-un templu mexican din statul Guerrero, Mexic. „Nu mă întrebați cum găsesc craniile de cristal. Știu doar unde sunt. Ca și când ele m-ar găsi pe mine", le-a declarat el celor doi autori, Chris Morton și Ceri Louise Thomas. Craniul i-ar fi cerut telepatic să-l numească „Sha-Na-Ra".

Craniul este din cuarț transparent, dar de culoare gălbuie. Ani de zile, până la moartea sa, în 2004, Nick Nocerino a primit mesaje de la craniul lui și a perceput viziuni

apocaliptice ale Pământului cu toate flagelurile care l-au lovit deja. Totuși, craniul de cristal i-ar fi transmis ce trebuia făcut pentru remedierea lucrurilor.

În 1906, în timp ce câțiva mayași făceau săpături pe proprietatea lor din Guatemala, au scos la iveală un craniu de mărime umană, realizat dintr-un bloc de cuarț tulbure, parcă fumuriu, dar diferit de un craniu uman. Ar fi vechi și seamănă cu un cap de extraterestru, de unde și porecla „E.T.". După aceea a fost cumpărat dintr-un magazin din Los Angeles de o olandeză care locuiește în Costa Rica, Joke van Dieten Maasland, făcând și acum parte din colecția ei privată.

Acest craniu ar avea o putere de vindecare evidentă. Doamna Dieten a fost diagnosticată cu o tumoare cerebrală mare la puțin timp după ce a achiziționat craniul de cristal. Medicii credeau că, după două operații pe creier, în cel mai bun caz, va rămâne cu o paralizie. La câteva zile după ultima operație, Joke a părăsit spitalul și nu s-a mai întors acolo. Ea este convinsă astăzi că acel craniu de cristal a intrat în viața ei ca s-o ajute să treacă peste această grea încercare. Fapt ciudat, pe când se odihnea în Elveția, infirmiera care o îngrijea a zărit o formă în interiorul craniului de cristal, situată în locul care corespundea amplasamentului tumorii olandezei, ca și cum răul ar fi fost absorbit de rocă.

De când a achiziționat „E.T.", Joke van Dieten a mai cumpărat și alte cranii, „Shui Ting Er", descoperit în Mongolia, „Luv Skull" – un craniu din cuarț roz descoperit lângă Luv, în Rusia, într-o zonă conținând numeroase artefacte scitice – și craniul „Iezuit", despre care crede că e în legătură cu Sfântul Francisc din Assisi. Acest craniu nu măsoară decât o treime din cel al unui om.

Proprietara lui „E.T." îl prezintă în mod regulat la diferite expoziții din lume, cum ar fi cea de la Viena din 2001, consacrată misterelor neelucidate din lume.

„Max", numit și „The Texas Crystal Skull", este considerat unul dintre cele mai vechi artefacte găsite vreodată pe planeta noastră. Este format dintr-un bloc de cuarț prezentând numeroase imperfecțiuni care îl fac impropriu tehnicilor de prelucrare moderne. Cântărește peste opt kilograme și a fost descoperit în 1924 într-un mormânt maya din Guatemala. Treizeci de ani mai târziu, preoții maya l-au folosit pentru riturile religioase și vindecări. Aceștia din urmă i l-au oferit apoi lui Norbu Chen, un lama vindecător tibetan din „Pălăriile Roșii" care lucra alături de ei. Lama a luat cu el craniul când i-a părăsit, după nenumărate călătorii, ca să practice vindecări la Houston, Texas, unde a deschis un centru de tratament, Fundația Chakpouri Ling.

Norbu Chen, care a studiat în India și în mijlocul micii națiuni asiatice Sikkim, i-a întâlnit pe Carl și Jo Ann Parks atunci când fiica lor de doisprezece ani se îmbolnăvise de cancer la oase. Ajutat de „Max", Norbu Chen a fost atunci un ajutor prețios pentru ea, iar Jo Ann a lucrat cu el benevol timp de câțiva ani. Înainte de moarte, Norbu le-a dăruit prețiosul craniu de cristal soților Parks, spunându-le că într-o zi, „când va veni momentul", vor cunoaște semnificația craniului de cristal. Neștiind ce să facă cu el, Jo Ann a așezat craniul într-o cutie de pantofi, într-un dulap, unde a stat aproape șapte ani. Într-o zi, după spusele lui Jo Ann, craniul i-a vorbit în vis și i-a spus că voia să ofere ceva important omenirii. Și a adăugat că ea trebuia să „caute omul".

Jo Ann nu a știut ce să creadă până într-o zi când, în 1987, l-a văzut pe Nick Nocerino la o emisiune despre parapsihologie la televiziune și a înțeles pe loc că el era „omul" anunțat de craniu. A reușit să-l prindă la telefon și i-a spus că el însuși îl mai auzise vorbind pe „Max" și că îl căuta din 1949.

Din acel moment, Jo Ann și Carl Parks au lucrat cu Nick Nocerino și au participat la manifestări legate de cranii. Unele persoane spun că au fost vindecate de „Max",

altele au constatat o sporire a capacităților psihice, altele primesc informații despre alte lumi, aud sunete extraordinare și povestesc experiențe care le-au transformat viața. În prezența lui, mulți oameni pot să-i simtă energia și chiar să-i vadă aura, ca unei ființe vii.

Potrivit analizei la microscopul electronic făcute de British Museum, acest craniu nu ar fi fost prelucrat cu discul abraziv al unui bijutier sau oricare alt instrument, dar specialiștii refuză să facă speculații în privința originii sale și nici „nu sunt în măsură să comenteze".

„Max" a fost studiat de tot felul de oameni: șamani, căpetenii indiene, parapsihologi, specialiști în OZN-uri și chiar avocați, veniți din lumea întreagă. Cei mai mulți dintre ei cred că a fost adus de extratereștri, alții, că provine din Atlantida și că e programat ca un computer. Ar purta în el o știință de demult, ca și cum cristalul ar fi înmagazinat vibrații și sunete din jur, pe care unele persoane le percep în prezența lui.

Norma Redo, care trăiește la Mexico City, deține craniul cu crucea relicvariu, proprietatea familiei sale din 1840. Acest craniu a fost realizat manual, probabil că a fost realizat cu ceva timp înainte sau puțin după cucerirea spaniolă. El este mai mic decât un craniu normal și seamănă cu cel al unei maimuțe. O cruce de aur și cuarț este inserată într-o deschizătură din creștetul craniului. Dinții au fost retușați.

Sfântul Francisc din Assisi pictat de Zurbarán

El poartă, gravată, data 1571 și poate că a fost utilizat

pe altarul unei misiuni catolice. Ordinele religioase, precum franciscanii și dominicanii, credeau despre cranii că au o anumită putere. Unele tablouri îl reprezintă pe Sfântul Francisc din Assisi ținând în mâini un craniu.

În 1876, președintele Mexicului, Porfirio Díaz, deținea o colecție de cranii de cristal pe biroul lui, două dintre ele fiind din cuarț de ametist. În 1910, după revoluția mexicană, craniul de ametist numit „Ami" a devenit proprietatea familiei Lascuráin. Mai târziu, Francisco Reyes, un preot maya, l-a cumpărat de la această familie din Mexic.

Pe la începutul anilor '90, în timp ce câțiva preoți maya lucrau cu o echipă de arheologi în perimetrul maya de la Copan, din Honduras, unul dintre ei a descoperit un craniu din cuarț transparent și l-a ascuns de restul echipei. El a fost apoi folosit la vindecarea ciumei care făcea ravagii în satul maya. Acest craniu este prelucrat în contrasensul axei sale naturale. Tot preotul maya Francisco Reyes l-a adus în Statele Unite. El a fost numit „Craniul de cristal maya" și a fost studiat de Nick Nocerino. Localizarea sa actuală este necunoscută.

Craniul de cristal roz a fost descoperit la frontiera Hondurasului cu Guatemala. El este singurul craniu cunoscut care seamănă cu cel al lui Mitchell-Hedges, dar culoarea sa nu e la fel de clară și e puțin mai mare, însă ambele au un maxilar independent și amovibil și au fost sculptate cu o abilitate excepțională.

În ultimii ani, s-ar fi descoperit în America Centrală câteva cranii de cristal, după toate aparențele sculptate în perioada precolumbiană de oameni care au avut mijloace tehnologice „imposibile" în acea vreme. Unele legende se referă la popoare indigene ce ar deține cranii de cristal vechi care au aparținut strămoșilor lor și le-ar ascunde deocamdată de restul lumii.

Pe scurt, sunt cunoscute mai mult de 12 cranii. Unele dintre ele ar avea puteri paranormale, altele nu sunt prelucrate în sensul convențional, altele sunt foarte probabil opere recente, deși nimic n-o dovedește în mod categoric.

Frank Dorland a emis ipoteza că hipotalamusul e capabil să capteze energiile oscilante pe care le emană cristalele de cuarț, deoarece reacționează la cele mai infime impulsuri electrice. Prin urmare, poate să perceapă un spectru larg de mesaje electromagnetice emise de o bucată de cuarț piezoelectrică pe care nu suntem în stare să le recunoaștem în mod conștient, după cum nu percepem, de exemplu, microundele. După spusele lui, cuarțul ne poate permite să intrăm în contact cu diferite niveluri ale inconștientului, scoțând la lumină gânduri subconștiente, să favorizăm comunicarea cu gândurile noastre subconștiente, „memoria ancestrală" și „subconștientul colectiv". Frank Dorland folosește termenul de „biocristal *feedback*" pentru a denumi posibilitatea de retroacțiune între cristalul de cuarț natural și mintea omenească. Potrivit lui, o știință nouă se va naște odată cu cercetările în „biocristalografie", adică studiul schimburilor de energie între cristalul de cuarț și mintea umană.

În opinia Mariannei Zezelic, cercetător în domeniul parapsihologiei, craniul era utilizat pentru stimularea și amplificarea abilității psihice a posesorului. „Cristalul este un acumulator de energie terestră. Privindu-l, ochii stabilesc o relație armonioasă care stimulează magnetismul stocat în porțiunea numită cerebel."

Iar Tom Bearden, expert în psihotronică, este de părere că, în mâinile unui personaj înzestrat, craniul de cristal transformă câmpul de energie vitală în energie electromagnetică, dar și că poate să ajute la vindecare prin punerea în rezonanță a frecvențelor corpului și minții unui pacient cu energiile curative care se manifestă în aura sa. Craniul ar fi doar un amplificator al forțelor psihice și al energiilor Pământului.

Cristalul ar fi ca visele, în care noțiunile raționale sunt bulversate; ar trece de limita impusă de corp și ar permite creierului să iasă din închisoarea fizică ce îi restrânge capacitățile, făcând o incursiune în inconștientul colectiv, studiat foarte profund de C.G. Jung. El ne-ar pune astfel în contact cu lumea invizibilă ce conține o cunoaștere care nu este deseori accesibilă în stare de veghe.

Carl Gustav Jung

„Avem de mult timp un organ foarte precis care se numește creier, dar ceea ce este important se situează dincolo de el, dincolo de această parte a anatomiei noastre, este vorba de psihism. Acum avem certitudinea absolută că subconștientul conține elemente de cunoaștere care ar fi de cel mai mare interes dacă am reuși să le facem să acceadă la nivelul conștiinței", scria Jung.

De ce nu ar îndeplini această funcție cristalul? Ar trece în adormire procesul obișnuit de gândire ca să ne schimbe palierul de vibrații și să trecem în unde alfa. Gândirea noastră nu ar mai constitui un obstacol între conștient și inconștient și această trezire pasivă ne-ar lega la inconștientul colectiv unde putem găsi surse de informații indispensabile.

Astfel acționează unii mediumi care au darul comunicării cu această cunoaștere a inconștientului pe care Jung o numea „știința absolută". Inconștientul cunoaște trecutul și viitorul la fel de bine ca prezentul. Le cunoaște pe ale sale, cât și pe cele ale celorlalți. Această cunoaștere este decodificată de mediumi, în stare de autohipnoză.

Visul este dovada strălucită! Într-adevăr, activitatea noastră senzorială conștientă este atunci redusă și activitatea inconștientă în sfârșit eliberată. Totuși, la trezire, visul este retrăit la nivelul conștientului, deși doar inconștientul a fost solicitat. Am putea compara inconștientul colectiv cu un computer din care fiecare și-ar lua informațiile, alimentându-l în același timp. Accesul la această sursă de informații ar fi ușor pentru mediumii care trec mai ușor decât alții barierele care despart aceste lumi.

În lucrarea sa *Alternative Reality*, psihologul american Lawrence Le Shan consideră că realitatea își schimbă forma în funcție de interacțiunile dintre ea și cel care o observă. În general, evenimentele și obiectele sunt separate în spațiu și timp. Dar există și o „realitate clarvăzătoare", unde observatorul și obiectul observat ar fi una, astfel încât spațiul și timpul ar înceta să se mai opună schimbului de informații.

Frank Dorland mai sugerează că ar fi posibil să „programăm" un craniu de cristal cu un ansamblu de gânduri, de amintiri, de mesaje și de instrucțiuni. Dacă un craniu de cristal conține o informație programată, despre ce fel de informație e vorba și cum putem s-o conștientizăm?

Carole Wilson, un medium canadian care a colaborat cu diferite servicii de Poliție din Canada, Statele Unite și Marea Britanie, în scopul rezolvării unor cazuri de criminalitate, obținea informații psihice despre victimele unor asasinate „lucrând" pe obiecte care le aparținuseră. Ea putea astfel să comunice direct cu „morții". Prima dată când a văzut craniul de cristal al lui Mitchell-Hedges, în cursul anilor '80, a căzut în transă și, timp de două ore, a transmis informații despre craniu, dar la trezire uitase totul.

Carole Wilson a lucrat în mod regulat cu acest craniu, dar a așteptat câțiva ani înainte de a dezvălui publicului informațiile pe care le-ar fi primit, considerându-le „neverosimile". Ea a adunat mai târziu aceste informații într-o carte intitulată *The Skull Speaks*, publicată pe cheltuiala autoarei.

Ca să intre în contact cu „entitatea" craniului de cristal, Carole Wilson povestește că „închidea ochii, își modifica ritmul respirator și fredona ca să se cufunde într-o stare mentală potrivită".

Astfel, prin „comunicare psihică", ea ar fi aflat că acel craniu de cristal a fost prelucrat de o civilizație dinainte de mayași, foarte avansată față de civilizația actuală. Potrivit ei, acesta ar fi vechi de 17 000 de ani.

Entitatea ar fi evocat descoperirea viitoare a unor vestigii legate de civilizația ei, în Oceanul Atlantic și Oceanul Indian, sub Marea Moartă, în America de Sud, în Australia, în Egipt, în deșerturi, dar originea acestei civilizații s-a aflat în „alte dimensiuni". Ea ar mai fi anunțat distrugeri legate de schimbări meteorologice și climatice, precum și mișcări continentale, ridicarea nivelului apei oceanelor. „Câmpul magnetic se va răsturna, Pământul se va deschide. Dar, când va veni timpul, datoria tuturor celor care caută cunoașterea spirituală va fi de a-i instrui pe ceilalți în momentul în care Pământul se va răsturna pe axă. [...] Insistăm să se facă așadar cunoscute omenirii lucrurile pe care vrem să vi le oferim în speranța că holocaustul va putea fi redus, căci, dacă ceea ce va fi nu mai poate fi schimbat acum, efectele ar putea fi foarte mult atenuate."

Entitatea i-ar fi explicat că cei care voiau să-și protejeze cunoștințele ar fi plasat în materia cristalului esența minților lor. Se gândiseră să ascundă cunoașterea într-un loc unic, dar apoi au decis că era prea periculos și că era mai bine să o repartizeze în locuri diferite.

C.G. Jung s-a interesat mult de această unire a materiei cu spiritul. Când încerca să descrie inconștientul colectiv, folosea concepte asemănătoare cu cele pe care le utilizează fizicienii moderni ca să descrie fenomenele subatomice. În *Aion*, el refuză să disocieze materia de spirit: „Mai devreme sau mai târziu, fizica nucleară și psihologia inconștientului

se vor apropia și, pornind de la orizonturi opuse, vor pătrunde mai adânc pe teritoriul transcendental. [...] Ansamblul fenomenelor psihice nu poate fi diferit de materie; dacă ar fi fost așa, cum ar deplasa materia? Iar materia nu poate fi străină ansamblului fenomenelor psihice, deoarece, altfel, cum ar putea materia să-l creeze? Ansamblul fenomenelor psihice și materia există în aceeași lume și fiecare depinde de celălalt, altfel orice acțiune reciprocă ar fi imposibilă".

Aici e problema, la nivelul căutării și al conștiinței omului, dar antropomorfismul nostru vrea să închidă incognoscibilul în cunoscut, ceea ce ne duce în mod obligatoriu la un impas. Dacă vom reuși într-o zi să aducem capacitățile numite paranormale la stadiul de conștientizare și să le menținem la acest nivel destul de mult timp ca să le studiem în mod serios, omul ar avea atunci puteri aproape nelimitate, pentru că toată gândirea este acțiune și doar materia se interpune între gândire și realizare.

Doctorul Hubert Larcher, decedat în 2008, medic și filosof, fost director al Institutului Internațional de Metapsihică, a supraviețuit lagărului de concentrare de la Mauthausen grație tehnicilor Karma Yoga, care i-au permis să-și controleze somnul, foamea și frigul. După părerea lui, „cu cât coborâm mai adânc la nivelul inconștientului, cu atât mai bogat și mai universal e nivelul de informație și cu atât mai mult este în intercomunicare cu celelalte inconștiente și cu interacțiunea universală". El compara conștiința personală cu o insulă dintr-un arhipelag și considera că, la un anumit nivel, pământul de la fundul apei leagă toate insulele între ele.

Pentru oamenii de știință, cuvântul „imposibil" nu mai are același sens ca altădată. Noțiunea de imposibilitate a pierdut teren în cursul ultimelor secole. În urmă cu mai puțin de cinci sute de ani, unii savanți au fost condamnați și chiar arși pe rug, deoarece îndrăzneau să pretindă că Pământul era rotund sau să susțină adevăruri profunde care

atunci păreau a fi erezii. Mult mai târziu, oamenii s-au mulțumit să zâmbească ironic atunci când unii au spus că anumite mașini ar putea să zboare, că anumite ambarcațiuni ar putea naviga sub apă, că vehiculele s-ar putea deplasa cu viteze care păreau atunci exagerate, fără pericol pentru pasageri. Cât privește ideea de a depăși într-o zi viteza sunetului, aceasta le dădea amețeli bunicilor noștri. La începutul secolului XX, telefonul era încă un subiect de mirare, dar copiii noștri nu-și pot imagina că ne-am putea lipsi de el. După cum li se pare cât se poate de natural să vadă ce se întâmplă la mii de kilometri de locul unde se află doar apăsând pe un simplu buton al televizorului.

Într-o zi, poate că va părea normal descendenților noștri ca fiecare să poată – cu mai mult sau mai puțin succes – să facă o incursiune în acest „alt loc" pe care nu-l cunoaștem acum, dar care există cu siguranță, sau într-un „viitor" încă ascuns conștiinței noastre de numeroase voaluri. Și, îndepărtându-le treptat, unul după altul, omul își va extinde nivelul de conștiință și va ocupa o poziție nouă în fața cosmosului.

Profesorul H.H. Price, de la Oxford, credea că acest domeniu de cercetare este cel mai important pentru mintea umană, iar această explorare ar trebui să-l scoată pe om din impasul obscur unde l-a dus și închis materialismul secolului din urmă. Ar trebui în sfârșit să putem descoperi comorile stupefiante care zac în inconștientul fiecăruia și care țâșnesc uneori la suprafață în mod neașteptat.

Pe scurt, după „mesajele" lor, craniile de cristal ar fi un fel de computere care au înregistrat vibrațiile și energia ambiante și ar putea să le transmită celor care intră în contact cu ele, ca un fel de Internet. De aceea, nu are importanță dacă aceste cristale sunt vechi sau moderne, nu are importanță dacă credem, precum indienii de pe continentul american, că au fost aduse pe Pământ de extratereștri ca să ajute omenirea într-un timp de mare necesitate, nu are importanță

că suntem convinși, precum mayașii, că ultimul Mare Ciclu al timpului se va sfârși pe 21 decembrie 2012, aceste cranii de cristal ne amintesc că suntem cu toții ființe spirituale în corpul nostru fizic și că toți suntem intim legați de restul universului și mai ales de toți semenii noștri. Singurul lucru important ar fi că, dacă vom persista să urmăm calea pe care am pornit, lumea, sau cel puțin omenirea așa cum o cunoaștem, va înceta curând să mai existe.

Aceste cranii de cristal nu sunt primele care ne amintesc vanitatea existenței noastre. Craniul este principalul atribut a ceea ce numim vanități, categorie de naturi moarte unde obiectele reprezentate simbolizează fragilitatea și scurtimea vieții, timpul care trece și moartea. Le găsim din Antichitate, de pildă la Pompei, dar mai ales în secolul al XVII-lea în Europa. Aceste vanități pun față în față simbolurile grandorii și puterii cu fragilitatea noastră în fața morții, reprezentată prin cranii, arătând nimicnicia omului în fața condiției sale și locul lui în univers.

După cum spunea Eclesiastul, care deplângea vidul și neantul lucrurilor pământești: *Vanitas vanitatum, et omnia vanitas.*

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

II. ACCELERAREA TIMPULUI

Cum puteți cumpăra sau vinde cerul, căldura sau pământul?
Căpetenia Seattle, 1854

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PROIECTUL HAARP

Războiul și banii conduc lumea. Când ai bani, ar trebui să te pregătești să intri în război ca să-ți protejezi banii, iar acesta este principalul interes al corporațiilor și guvernelor.
Rosalie Bertell

În timp ce mulți oameni sunt îngrijorați din cauza profețiilor despre sfârșitul lumii, unii refuză să admită că suntem vinovați de pericolele anunțate, îndeosebi din cauza stării Pământului nostru. Suntem vinovați fie prin acțiune directă, fie prin ignoranță și lipsă de curiozitate, fie prin pasivitate sau teamă de a reacționa contra majorității.

De aceea, e timpul să deschidem în sfârșit ochii și să trecem în revistă situația actuală. Când vom ști unde ne aflăm cu adevărat, puțini dintre noi vor regreta această lume, sperând că viitoarea va fi mult diferită.

În timp ce planeta noastră este deja traversată de o infinitate de radiații artificiale, rețeaua HAARP – „High Frequency Active Auroral Research Program"* – este un program american științific și totodată militar de cercetare a ionosferei, pentru a o modifica local prin unde de înaltă frecvență (HF), și de studiere a modificărilor comunicațiilor la distanțe mari. El este prezentat oficial ca fiind o cercetare științifică, dar, în realitate, este controlat exclusiv de militari.

Instalat lângă Gakona, o mică localitate situată la nord-est de Anchorage, în Alaska, acest complex se întinde pe câteva hectare, departe de zonele locuite cu densitate mare. Acest vast perimetru plat și despădurit e „plantat" cu 48 de antene înalte de 20 de metri, toate legate la un emițător cu o putere de aproape un milion de wați. Numărul de antene

* Cercetări în domeniul frecvențelor înalte aplicate aurorelor boreale (n.a.).

HAARP

urmează să crească și emițătoarele ar trebui să atingă puterea fenomenală de un miliard de wați emiși de o rețea de 360 de antene. Emițătoarele sunt alimentate cu energie de către șase turbine de 3 600 CP, consumând aproape 95 de tone de motorină pe zi.

Acest proiect, care ar fi costat deja 30 de milioane de dolari, a fost finanțat de US Navy, Air Force și Departamentul Apărării, iar unii nu ezită să spună că armata americană ar fi pe cale să reediteze, în cel mai mare secret și sub o formă mai economică, dar mult mai periculoasă, proiectul „Războiul stelelor". În comparație cu această putere monstruoasă, bomba atomică ar fi doar o ghiulea de tun.

HAARP a fost conceput grație cercetărilor asupra fenomenelor electromagnetice ale lui Nikola Tesla, un om de știință sârb de la începutul secolului XX. Lui îi datorăm, printre altele, utilizarea generalizată a curentului alternativ. Acest inventator de geniu, care a fost și un inovator în numeroase domenii, precum cel al motorului asincron și al transmiterii energiei fără fir, și-a consacrat o mare parte din

timp studierii „energiei ionosferice". Descoperirile sale au fost finanțate, exploatate, apoi restrânse din motive financiare de bancherul J. Pierpont Morgan și de societatea Westinghouse. Savantul a murit în mizerie și cea mai mare parte a lucrărilor sale a rămas ascunsă. După decesul lui, FBI i-a confiscat toate lucrurile personale și toate notele de lucru*.

După mai puțin de un secol, Bernard Eastlund, fizician la MIT, a reluat primele studii ale lui Tesla în domeniul energiei electromagnetice și a depus astfel, între 1987 și 1994, douăsprezece brevete care formează bazele proiectului HAARP. Dar acest proiect i-a scăpat mai târziu de sub control și Eastlund a fost exclus din motive rămase obscure; actualmente este exploatat de un consorțiu petrolier, Apti-Arco, ale cărui interese sunt legate de Armata americană.

Nikola Tesla

Obiectivul oficial al HAARP este generarea unui scut protector global capabil să deceleze avioanele și rachetele inamice care ar pătrunde în spațiul aerian american și să împiedice comunicațiile radio și prin satelit într-o zonă determinată. Conform studiilor unor specialiști în armament, el ar permite și comunicarea cu submarinele aflate la mare

* Puțini știu că Tesla a condus, în faza sa incipientă, ceea ce avea să se numească „Experimentul Philadelphia" (provocarea dispariției unei nave americane). Tesla și-a exprimat îngrijorarea că s-ar putea înregistra incidente grave dacă oamenii din echipaj s-ar afla pe vas în momentul activării bobinelor lui Gauss: radiația electromagnetică i-ar afecta în interiorul acestei realități. Tesla a vrut să clarifice această problemă înaintea altor teste, dar US Navy a refuzat. Atunci, Tesla a sabotat discret a doua experiență și în 1942 a demisionat și a părăsit proiectul (n. tr.).

adâncime, în colțurile cele mai îndepărtate ale oceanelor, și ar putea să sondeze scoarța terestră în profunzime. Astfel, nicio țară nu ar avea posibilitatea să ascundă implantarea unor baze secrete subterane care să adăpostească arme nucleare.

HAARP mai este capabil să transmită cantități foarte mari de energie de la un punct la altul, fără cablu electric. Instalația este conectată la unul dintre computerele cele mai puternice de pe planetă, cel de la Universitatea din Alaska.

Toate acestea pot să pară utile unora, dar trebuie să cunoaștem și reversul medaliei, deoarece această rețea ar putea permite modificarea climei cu toate consecințele pe care le implică acest lucru, perturbarea ecosistemelor, întreruperea oricărei forme de comunicare hertziene, distrugerea sau deturnarea avioanelor și rachetelor transcontinentale, prin acțiunea lor asupra ionosferei, și, lucrul cel mai rău dintre toate, influențarea comportamentelor umane.

În 1975, senatorul democrat american Gaylor Nelson, decedat în 2005, a obligat US Navy să publice rezultatele cercetărilor care dovedesc că aceste frecvențe joase ar putea să modifice chimia sângelui la ființa omenească și să-i schimbe stările emoționale, cum se întâmplă cu psihotronica.

În mod oficial, oamenii de știință care lucrează la acest monstruos emițător radio vor să studieze ionosfera, acel strat format din particule ionizate, puternic încărcate cu energie, dar se știe foarte bine că HAARP se va folosi de ionosferă ca să facă din ea o armă.

Grație antenelor sale dipolare, HAARP trimite spre ionosferă un fascicul de unde de înaltă frecvență care atinge 1,7 miliarde de wați. Situată deasupra stratosferei, la o altitudine care variază de la 48 la 600 de kilometri de scoarța terestră, acest strat este vital pentru planeta noastră, deoarece ne protejează de radiațiile nocive ale soarelui și filtrează, la

fel ca stratul de ozon, particulele încărcate electric care provin din vânturile și furtunile solare sau galactice.

Totuși, cercetările efectuate de-a lungul unui secol de mulți oameni de știință au confirmat că această „manta energetică" ce protejează Pământul ar putea să devină o armă strategică majoră. Bombardarea unei anumite zone a ionosferei cu aceste înalte frecvențe ar avea drept efect crearea unei enorme oglinzi virtuale care, acționând ca o antenă și penetrând solul, mările și corpurile noastre, ar trimite frecvențe extrem de joase ELF (*extremely low frequency*) spre Pământ, așa cum ar face un imens cuptor cu microunde.

HAARP are și capacitatea de a întrerupe orice formă de comunicare hertziană, de a modifica meteorologia, de a provoca seisme sau explozii la fel de puternice ca o bombă atomică.

Pericolul este cu atât mai mare cu cât nu avem nicio siguranță că gaura astfel creată nu se va mări, ceea ce ar putea să provoace o distrugere masivă a ionosferei pe întreaga planetă. Viața pe Pământ nu ar mai fi atunci posibilă, cum nu e pe Marte sau pe Venus, unde câmpul magnetic foarte slab și magnetosfera aproape inexistente nu permit o atmosferă favorabilă vieții. În plus, în fiecare zi, dat fiind consumul de motorină, emițătoarele proiectului HAARP produc peste șapte tone de materii poluante.

Mai mult, niciunul dintre inconștienții care manevrează aceste radiații nu poate să prevadă ce se va întâmpla dacă într-o zi câteva miliarde de wați s-ar răspândi în ionosferă în timpul unei furtuni solare.

Deși, de la începutul anilor '50, americanii sunt interesați îndeosebi de tehnicile de modificare a condițiilor climatice, există întotdeauna o *omerta* în privința tehnicilor de modificare a mediului în scopuri militare, în pofida Convenției din 1977, care interzice utilizarea lor în acest scop.

Nicholas Begich, doctor în medicină, este profund implicat în campania contra proiectului HAARP. Împreună

cu jurnalista Jeane Manning, specializată în cercetări asupra energiilor numite „neconvenționale", a scris lucrarea *Angels don't play this Haarp*. El afirmă, fără niciun dubiu, că unul dintre scopurile acestui proiect este formarea unei arme de distrugere, atât în masă, cât și individuală.

În 1952, doctorul José Manuel Rodríguez Delgado, profesor de fiziologie la Yale, a descoperit că prin folosirea unor frecvențe și unde pot fi afectate comportamentul emoțional și modul de a gândi al unui individ. Împreună cu alți oameni de știință, precum Robert Becker, el a reușit să demonstreze că undele de tip ELF, identice cu cele folosite de HAARP, care sunt cuplate cu folosirea unui curent alternativ, generează frecvențe „prin care cele mai multe funcții cerebrale profunde ale ființei umane pot fi manipulate din exterior cu rezultate foarte tangibile".

Doctorul Begich a explicat că unele unde pot să provoace în creier apariția unor substanțe neurochimice care generează „un vast arsenal de răspunsuri și comportamente emoționale sau intelectuale precum sentimente de teamă, de depresie, de dorință, de iubire". El făcea referire la lucrările doctorului William Ross Adey, profesor de anatomie și de fiziologie, care a descoperit că undele pulsate provoacă variații ale tensiunii arteriale și generează semnale microelectrice care se propagă în sistemul nervos și informează creierul despre ce este în jur. Aceste unde pulsate modifică Ph-ul sangvin și slăbesc sistemul imunitar uman.

Rosalie Bertell este deținătoarea a numeroase diplome, fiind în același timp o călugăriță care face parte din Grey Nuns de la Sacré-Coeur. Ea a fost consilier științific al președintelui Carter pentru tehnologii de apărare în cursul anilor '70. A condus numeroase comisii internaționale asupra catastrofelor, precum tragedia de la Bhopal (India) – provocată în 1984 de Union Carbide, soldată cu 15 000 de morți și sute de mii de victime, fără să ducă la condamnarea unui vinovat – sau Cernobîl, în 1986. Ea a condus și studii

despre radiațiile emise de experiențele nucleare din insulele Marshall și a primit numeroase recompense pentru eforturile ei de ajutorare a victimelor.

Rosalie Bertell a publicat două cărți, *No Immediate Danger: Prognosis for a Radioactive Earth* și *Planet Earth: The Latest Weapon of War* și a condus publicația *International Perspectives in Public Health*.

Rosalie Bertell compară HAARP cu un „cuptor enorm care poate să provoace o ruptură în ionosferă și să genereze nu numai găuri, ci și o crăpătură în stratul protector care împiedică radiațiile mortale să ne bombardeze planeta".

Ea este categorică: „Militarii au deteriorat climatul și stratul de ozon. Condamnau altădată vulcanul Pinatubo și acum El Nino. Și toată lumea repetă El Nino și admite asta. Aici e vorba de manipulare publică, nu de studiu științific".

Or, în ziua de 6 martie 1983, *Washington Post* a publicat un articol care semnala că alizeele care suflau în direcția opusă celei normale provocaseră o secetă în Australia și ploi diluviene în Peru, precum și tornade în sudul Californiei. „El Niño din 1983 este rezultatul unor enorme unde staționare emise de ruși. Proprietățile lor permit blocarea mecanismelor meteorologice, creând un dop, ceea ce împiedică alizeele să-și urmeze traiectoria obișnuită."

În ziua de 15 martie a anului următor, același ziar cita un raport al National Science Fondation, care descria dispariția a 17 milioane de păsări în arhipelagul Christmas Islands și cea a cormoranilor în Pacific, în Panama, în insulele Galapagos, în Columbia, în Polinezia și în vestul Filipinelor, în timp ce pe coastele sudice ale Californiei apăreau milioane de crabi mici și roșii.

Este dificil să atribui doar efectului de seră vinovăția pentru catastrofele climatice care se intensifică, dar, în afara câtorva oameni de știință, nimeni nu se gândește să-i atribuie o parte și efectului HAARP.

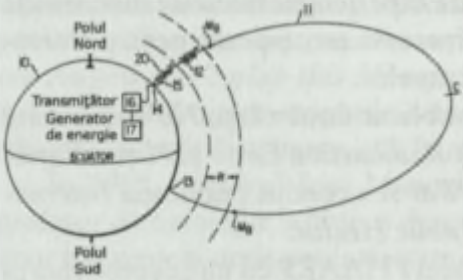

Schema HAARP

Potrivit rapoartelor doctorului Bertell, proiectul militar de a substitui ionosferei un scut artificial datează din 1958. La acea dată, US Navy ar fi procedat în mod clandestin la explozia a trei bombe nucleare la altitudinea ionosferei, deasupra Atlanticului de Sud. Trebuia atunci să se evalueze efectele electromagnetice ale acestui tip de explozie la foarte mare altitudine asupra sistemelor de telecomunicații. După cum dezvăluie Rosalie Bertell, Statele Unite experimentează de patruzeci de ani efectele acestor unde, fără să știe nimeni și încălcând convențiile internaționale. Ea a recenzat succesiunea unor experiențe nechibzuite și accidentele provocate de ele.

În aprilie 1986, un accident survenit în Nevada a provocat, pe tot continentul nord-american, serioase căderi radioactive care au fost, la acea vreme, atribuite catastrofei de la Cernobîl, survenite cu câteva zile înainte.

Acest tip de acțiune militară, care nu ține de science-fiction, a mai fost folosit pe teren în 1991 în cursul Războiului din Golf și al operațiunii „Furtună în deșert". Potrivit periodicului militar oficial *Defence News**, americanii au desfășurat pe câmpul de luptă o armă cu impuls electromagnetic, în dublul scop de întrerupere a oricărei forme de comunicare hertziană și de influențare a comportamentului oamenilor. Parcă înțelegem acum mai bine de ce zeci de mii de soldați irakieni s-au predat fără luptă.

În cursul anilor '70, Zbigniew Brzeziński, fost consilier pentru Securitate Națională al președintelui Jimmy Carter, directorul fondator al Comisiei Trilaterale a lui

* Nr. 19 din 13 aprilie 1992 (n.a.).

David Rockefeller, a indicat deja în lucrarea sa *Between Two Ages* că „dispunem de metode capabile să provoace schimbări climatice, să creeze secete și furtuni, ceea ce poate să afecteze capacitățile unui potențial inamic și să-l facă să accepte condițiile noastre. Controlul spațiului și climei a înlocuit Suezul și Gibraltarul ca mize strategice majore".

Armele electromagnetice (EM) operează grație unor frecvențe foarte joase (100-1 000 de Hertzi) sau extrem de joase (0-100 de Hertzi); sunt numite „neletale", ceea ce nu înseamnă că sunt inofensive sau că nu pot să ucidă în anume condiții. Grație puterii mari de emisie și a frecvențelor lor, unele dintre aceste arme din umbră – potrivit cercetărilor experimentale ale doctorului Allan Frey de la Universitatea Princeton – ar avea capacitatea de a provoca o ruptură de anevrism sau un stop cardiac.

Ele au fost aduse la cunoștința publicului doar foarte recent, guvernele clasându-le printre „secrete de stat". Totuși, în 1934, a apărut o *Metodă de control la distanță al simulărilor electrice ale sistemului nervos*, a doctorilor E.L. Chaffee și R.U. Light, precum și o lucrare despre *Influența la distanță* a profesorului Leonid L. Vasiliev. În 1945, Aliații au descoperit că Japonia pusese la punct o „rază a morții", folosind undele scurte radio. În 1950, Franța a făcut cercetări asupra armelor cu infrasunete.

Apoi, în 1953, conducerea NIMH (National Institute of Mental Health) i-a cerut lui John C. Lilly să informeze CIA, FBI și serviciile de informații militare despre lucrările sale de stimulare a creierului prin electrozi. Lilly a refuzat, spunând că această metodă de stimulare a creierului putea fi aplicată de orice tehnician fără ajutorul unui neurochirurg și fără niciun semn extern care să arate că electrozii fuseseră folosiți ca să se obțină un control total asupra persoanei și să-i schimbe convingerile în perioada imediat următoare.

Este sigur că organismele vii sunt deosebit de sensibile la înalte frecvențe modulate în frecvență foarte joasă, deoarece moleculele precum ADN sau ARN pe care le conțin decodifică aceste frecvențe joase și rezonează. De aceea, undele folosite pentru a comunica cu submarinele aflate în imersie ar putea avea un impact absolut imprevizibil și incontrolabil asupra tuturor ființelor vii, fie că trăiesc în apă, fie pe uscat.

Este foarte posibil ca bolile care afectează sistemul de orientare al cetaceelor și le face să eșueze în număr mare pe țărm să fie o consecință a proiectului HAARP.

Din 1958 până în 1962, Ministerul Apărării al Statelor Unite a studiat mijloacele de a manipula „cerul și pământul, pentru a modifica clima", și a făcut experiențe la altitudine mare prin bombardamente cu impuls electromagnetic (EMP) în Pacific. În acea perioadă, Uniunea Sovietică și Statele Unite au trimis în atmosferă numeroase impulsuri electromagnetice.

În cursul anilor '60, US Navy a experimentat antenele ELF cu frecvență extrem de joasă, deoarece avea nevoie de această tehnologie ca să comunice cu submarinele într-un mod inatacabil de către inamici.

În 1956, o „rază a morții", deja inventată de Tesla în 1940, a fost pusă la punct de McFarlane Corporation, care o descrie ca o armă cu electroni, al cărei brevet ar fi fost furat de NASA, după spusele celui care a conceput-o. McFarlane a depus mărturie în această privință în fața subcomitetului Ministerului Apărării.

În 1968, profesorul Gordon J.F. MacDonald, director asociat al Institutului de Geofizică și Fizică Planetară al Universității din California, atunci consilier științific al președintelui Lyndon Johnson, a explicat cum poate fi utilizat mediul înconjurător în scopuri militare în *Unless Peace Comes*, lucrare publicată în 1968, la care el a scris un capitol:

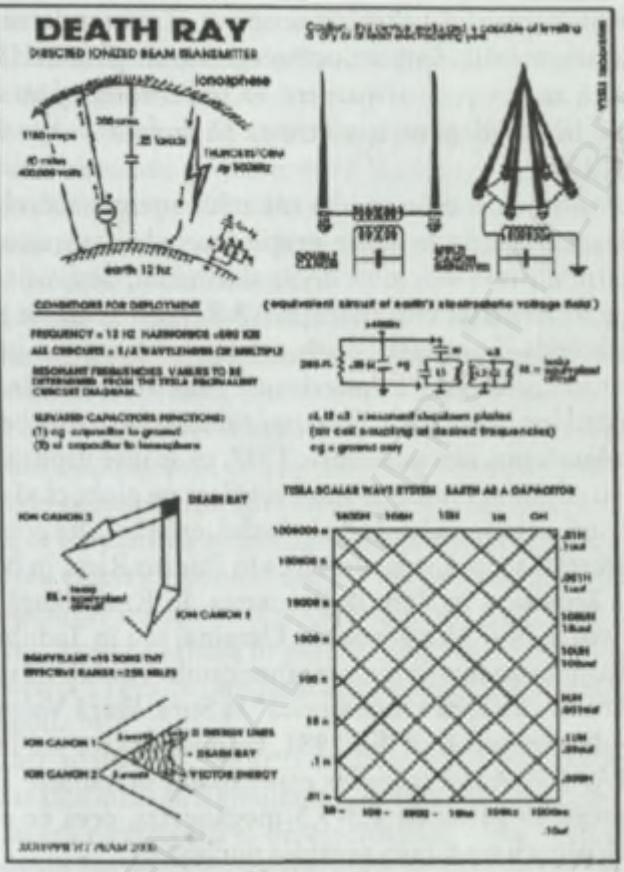

Raza morții

„How to wreck the environment" („Cum să distrugi mediul" – n. tr.). MacDonald se referea la undele de joasă frecvență din ionosferă care ar afecta creierul uman. El preciza că, în acest domeniu, faptele reale și ficțiunea erau pe cale de a se întâlni, deoarece calitatea de energie conținută în sistemul climatic, precum tornadele sau furtunile, depășește de foarte departe cantitatea de energie aflată sub controlul omului. El descria manipularea climatică, topirea calotei polare, deteriorarea stratului de ozon, provocarea cutremurelor de

pământ, controlul valurilor seismice și manipularea creierului cu ajutorul câmpurilor energetice ale planetei. El prezicea că acest tip de armament va fi dezvoltat și va deveni atunci invizibil pentru victime. Să fi fost vorba despre HAARP?

Posibilitatea de a genera tot atâta energie cât o bombă nucleară oriunde în lume grație laserului sau unor raze de particule este mai mult decât alarmantă, deși oamenii de știință ai Armatei consideră HAARP o mașină de război „mai blândă și amicală" decât celelalte. Ne putem imagina cum sunt „celelalte"! Americanii sunt atât de mândri de proiectul lor, încât Alain Gossens sublinia în revista belgiană *Télémoustique*, din noiembrie 1997, că ar intenționa să dezvolte o adevărată rețea de stații similare pe glob, ca să creeze astfel un scut modulabil total. Astfel, există și alte complexe de cercetări asupra ionosferei, ca în Puerto Rico, în Norvegia la Tromsoe, în Peru la Jicamarca, în Rusia lângă Moscova sau la Niji Novgorod, în Ucraina, sau în Tadjikistan.

Rușii le-au luat-o înainte americanilor, instalând un dispozitiv de „încălzire ionosferică" la Sura, lângă Volga, și la Nijni Novgorod încă din 1981, cu doisprezece ani înainte de HAARP. Acest complex este capabil să iradieze 190 de megawați în gama de 4,5-9,3 megahertzi, ceea ce corespunde puterii unei mici centrale nucleare.

HAARP reprezintă o amenințare atât de mare, încât deputații din Parlamentul European, care nu se agită totuși ușor, se arată preocupați de dezvoltarea acestui proiect. În 1998, răspunzând unei note a parlamentarei europene Karin Maj Britt Theorin, social-democrată suedeză, atunci președinta Biroului Internațional al Păcii, Comitetul de Externe, de Securitate și de Apărare al Parlamentului European s-a reunit la Bruxelles ca să dezbată programul HAARP și „impactul lui asupra mediului" și implicațiile sale locale, ecologice și etice. Comitetul a regretat refuzul repetat al administrației Statelor Unite de a furniza informații despre

riscurile de mediu în urma activităților militare ale programului HAARP, dar cei de la Bruxelles au vrut să evite orice problemă cu americanii.

Totuși, unii cred că acest program ar putea fi răspunzător de cicloanele de anvergură Katrina sau Rita. Nu ne rămâne decât să sperăm că noul guvern american va lua în considerare aceste riscuri și va răspunde la cererea de informații a celor de la Bruxelles.

Mai ales că, acum, Gratan Healy, expert în energie și consilier pe lângă parlamentarii europeni, adună documente care acuză acest proiect criminal. Dosarul i-a fost încredințat europarlamentarei Magda Aelvoet, șeful grupului Verzilor din Parlamentul European, care trebuie să dea curs oficial cererilor membrilor din grupul ei. Aceasta, ca om de știință, desemnată ca expert de administrația Reagan pentru studierea efectelor proiectului de armament „Star Wars", nu-și ascunde îngrijorarea și chiar afirmă că acest tip de armament „poate să pună în pericol libertățile individuale și democrația", ceea ce nu-i neliniștește deloc pe strategii de la Pentagon.

Într-adevăr, aceștia ar fi declarat într-o revistă de specialitate destinată elitei militare: „Acum, când intrăm cu pas alert în era electronică și bioelectronică, devine necesar să reevaluăm barierele morale și etice pe care le-am pus, interzicând orice tehnologie care poate să manipuleze mintea inamicilor noștri, atât în interiorul țării, cât și la nivel internațional. Îndată ce acest lucru va fi posibil, vom încuraja întreprinderile private sau semiprivate să dezvolte o tehnologie potrivită. Putem acționa la fel cu noile tipuri de armament precum armele biologice paralizante și armele psihotehnologice avansate"*.

Date fiind antecedentele US Air Force și mai ales ale CIA în materie de experimentări chimice și bacteriologice,

* *The Revolution in Military Affairs*, Strategy Studies Institute, US Army War College (n.a.).

este „normal" ca militarii să nu fi putut rezista tentației de a extinde domeniul de aplicație al HAARP și să facă din el o armă polivalentă. Să nu uităm experiențele monstruoase care constau în injectarea a tot felul de droguri chimice unor bieți soldați recruți, ca să le modifice comportamentul. Metodele folosite de HAARP sunt mai discrete, dar la fel de eficace.

În pofida informațiilor provenite de la comunitatea științifică, nici delegațiile oficiale, nici asociațiile pentru protejarea mediului, care au participat în noiembrie 2000 la Conferința de la Haga despre schimbările climatice, nu au evocat în cursul dezbaterilor manipulările climatice militare. Impactul tehnologiilor militare asupra climei Pământului nu este un subiect de discuție, e preferabil să ne limităm la efectul de seră! Totuși, până la sfârșitul lui 2009, China va întrece Statele Unite, devenind campioana poluării.

Marc Filterman, fost ofițer al Armatei franceze, enumeră mai multe feluri de arme „neconvenționale" care folosesc frecvențele radio. El consideră că americanii și rușii stăpânesc perfect manipularea climei de la începutul anilor '80, folosind ELF.

Este sigur că, în Franța ca și în alte țări, se petrec fenomene meteorologice ciudate, cu căderi abundente de zăpadă în extrasezon sau căderi de grindină mare cât oul, inundații de proporții, cicloane în țări netropicale, temperaturi anormal de ridicate sau de scăzute.

În ceea ce privește furtuna din 25 decembrie 1999, aceasta a surprins pe toată lumea prin violența ei, distrugând păduri întregi într-o oră în întreaga Franță, smulgând acoperișuri solide și în perfectă stare, provocând pagube foarte mari unor monumente istorice precum Panteonul sau Catedrala Notre-Dame din Paris. Astfel că revista *VSD* din 8 iunie 2000 a publicat un articol cu titlul „Serviciile secrete se lasă pradă fantasmelor. Furtuni de decembrie: fenomen natural sau atac terorist?"

Jurnalistul Jean-Moïse Braitberg, care a făcut ancheta pe lângă diferitele servicii speciale sau militare despre posibilitatea pe care o au de a provoca o furtună la fel de devastatoare, a constatat că toate erau interesate de manipularea climei.

Când te gândești la HAARP, nu poți să nu-ți amintești de ce ne anunță Apocalipsa (XIV, 2): „Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul, pe care l-am auzit, era ca al celor care cântă cu harpa, și cântau cu harpele lor".

Din fericire, populațiile victime ale intemperiilor au început să se trezească și să ceară explicații conducătorilor lor. Din octombrie 1998, GRIP (Grupul de Cercetare și Informare despre Pace și Securitate) dispune la Bruxelles de un observator care are drept obiectiv studierea impactului activităților militare asupra mediului politic, economic, juridic, științific și etic.

În decembrie 1974, Howard Benedict, de la Associated Press din Washington, a publicat un raport, „The weather as a secret weapon?" („Clima, o armă secretă?" – n. tr.), în care explica de ce americanii și rușii negaseră existența unor astfel de arme. Într-adevăr, este ușor de imaginat care ar fi fost reacția populațiilor la ideea că guvernele lor dețineau arme meteorologice.

Totuși, în 1973, Honduras a acuzat Statele Unite că a provocat o mare secetă, deturnând uraganul Fifi ca să protejeze Florida și să-și salveze comerțul turistic. Acest uragan a provocat cele mai mari pagube din istoria Hondurasului. Salvadorul a acuzat și el Statele Unite pentru același gen de intervenție. La rândul ei, Japonia a pretins că în insula Guam a fost declanșat în mod artificial un taifun. Rhodesia și Israelul au fost acuzate de națiunile vecine că le „fură ploaia".

În lucrarea sa *The Cooling*, jurnalistul american Lowel Ponte descrie un program sovietic ce și-a propus modificarea condițiilor atmosferice deasupra teritoriilor lor ca să le sporească producțiile agricole. El citează și confidențele unor funcționari din armată referitoare la avioane americane care ar fi irigat pământuri în Filipine și în Azore, în schimb refuzau să alunge seceta din câteva țări aflate în zona africană Sahel.

Stația de urmărire a sateliților Joint Defence Facility Pine Gap, numită în mod obișnuit Pine Gap, este situată în sud-vestul orașului Alice Springs, pe teritoriul de nord al Australiei. Baza este administrată de Australia și Statele Unite, în urma unui acord semnat în 1966. Este vorba de unul dintre cele mai mari centre de informații de origine electromagnetică din lume.

Pine Gap

Stația este condusă de serviciile secrete australiene, dar jumătate din cele vreo 9 000 de persoane aflate acolo sunt americani din CIA și Naval Security Group. Pine Gap numără 18 antene satelitare, dintre care una cu un diametru de aproape 30 de metri și alta cu un diametru de aproape 20 de metri. Această stație terestră pentru sateliți numită Sigint (Signals intelligence) controlează și comandă câțiva sateliți de spionaj, de la care captează, prelucrează și

analizează semnalele. Totuși, prezența unor antene satelitare de mari dimensiuni te face să crezi că stația ascultă și sateliții de comunicații. Până în 1980, australienii erau excluși din departamentul de analiză a semnalelor. De atunci, ei au acces liber la toate părțile stației, cu excepția sălii de criptografie națională a americanilor.

Harta: Alice Springs

În 1999, când Guvernul australian a refuzat să dea explicații despre sit unei comisii a Senatului australian, ea a cerut informații profesorului Des Ball, de la Australian National University, expert în informații militare. Acesta a explicat faptul că zona era împărțită în trei sectoare: primul, însărcinat cu urmărirea sateliților; al doilea, cu primirea semnalelor; al treilea, cu analiza lor. La ora actuală, australienii nu au acces la National Cryptographic Room, iar

americanii nu au acces la Australian Cryptographic Room. În fiecare dimineață, o comisie, Joint Reconnaissance Schedule Committee, se reunește ca să stabilească ce sateliți vor fi supravegheați în următoarele douăzeci și patru de ore.

Se mai bănuiește că cea mai mare cavitate săpată vreodată în Australia și care ar avea o adâncime de peste opt kilometri (mai exact, 8 535 de metri) se află sub Pine Gap, spațiu aerian rezervat cercetării spațiale cu raza de peste 1 200 de kilometri. Această galerie ar putea să servească și ca antenă subterană pentru difuzarea de electricitate cu frecvență foarte joasă. Dat fiind că Pine Gap își orientează cercetările atât spre atmosfera înaltă, cât și spre subsol, este posibil să poată genera o undă staționară enormă în jurul Pământului și să producă un câmp electric la o altitudine de 4 000 de kilometri, prin intermediul unor emisii ELF.

Evident că, fără a avea vreodată o confirmare oficială, despre acest sit circulă tot felul de zvonuri. Acest imens oraș subteran cu mai multe niveluri se consideră că ar avea un generator nuclear imens, care furnizează energie emițătorului-receptor, acceleratori de plasmă de înaltă tensiune și de înaltă energie, un tun cu plasmă. Electricitatea transmisă în acest fel poate fi suficient de puternică pentru a reîncărca bateriile de bord la înaltă tensiune, numite celule de înmagazinare de plasmă dinamică.

Pine Gap mai dispune de computere enorme, a căror capacitate de memorie principală este stupefiantă și colectează totalitatea informațiilor mondiale referitoare la securitate, nu numai legate de finanțe și de tehnologii, ci și de orice aspect al vieții cetățenilor. Aceste computere sunt conectate la servere centrale situate în Guam, la baza americană Amundsen-Scott de la Polul Sud și la Krugersdorp în Africa de Sud, unde se află o stație similiară cu cea de la Pine Gap. Dar este dificil să obții informații despre acest subiect. Cele mai multe dintre cele 1 200 de persoane care lucrează acolo se dau drept angajați consulari americani.

Baza Pine Gap

După cum explica Reuven Frank, jurnalist, producător și fost președinte al NBC News, „Știrile sunt ceea ce vrem să suprimăm. Restul e publicitate".

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PERTURBĂRILE CLIMATICE

Omul nu a țesut pânza vieții, el e doar un fir.
Tot ce face pânzei o face lui însuși.
Seattle, căpetenie indiană Suquamish

IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change), numit în Franța GIEC (Groupe d'experts intergouvernemental sur l'évolution du climat), este cel mai important grup de experți înființat, în 1988, de Națiunile Unite, la cererea G7. Rolul lui constă în a examina, valida și sintetiza lucrările publicate despre climă de către cercetătorii din lumea întreagă, pentru a fi transmise responsabililor politici și marelui public. El a primit Premiul Nobel pentru pace în 2007, împreună cu fostul vicepreședinte al Statelor Unite Al Gore.

Al patrulea raport întocmit de acest grup a avut efectul unei bombe și a pus capăt argumentărilor sofisticate și fără sfârșit despre originea umană sau naturală a încălzirii planetei. Acest raport o atribuie activităților omului, cu o certitudine de 90%. Experții iau în calcul o creștere cu 1,1-6,4 grade Celsius a temperaturii medii a planetei în 2100, cu o încadrare mai probabilă între 1,8-4 grade Celsius.

„Astăzi avem exemplul Darfour, dar în anii ce vor veni ne vom da seama, odată cu goana după energii, despre insuficiența capacităților alimentare, care va duce la crize geopolitice și chiar la războaie", a declarat în această privință Karine Gavand, responsabilă cu campania „Climat" din cadrul Greenpeace.

În acest timp, Claude Allègre, geochimist de formație, face parte dintre cei care persistă să pună la îndoială ceea ce numește el „dogma" încălzirii climei de origine umană. În ziua de 21 septembrie 2006, în *L'Express*, a declarat: „Cauza acestei modificări climatice este necunoscută. Să fie omul? Să fie natura? Arhivele glaciare sau istorice ne spun despre

climă că este un fenomen capricios. Teoriile meteorologice matematice confirmă acest lucru".

Drept răspuns, câțiva climatologi au adresat o scurtă scrisoare de protest Academiei de Științe, Institutului Național de Științe ale Universului, Ministerului Cercetării și revistei *L'Express*, criticând un sistem de argumentare care se bazează pe caricaturizarea grosolană a tezelor adversarilor, ba chiar pe prezentarea trunchiată a lucrărilor lor.

Martin Parry, care coprezidează „grupul de lucru asupra impacturilor" din GIEC, este categoric: „În pofida tuturor discursurilor, situația se agravează. Nivelul gazelor cu efect de seră continuă să crească în atmosferă și procentul de creștere se accelerează. Vedem deja efectele schimbărilor cli-

Schimbarea climatică și interacțiunea cu alte probleme globale

Schimbarea climei

matice și amploarea acestor impacturi se accelerează și ea, până când ne vom decide să facem ceva".

În ziua de 24 aprilie 2008, într-o discuție cu Louis-Gilles Francoeur, jurnalist la *Devoir* – care nu aparține niciunuia dintre marile trusturi ale presei canadiene –, Louis Fortier* spunea că accelerarea schimbărilor climatice este cu mult superioară tuturor previziunilor. „Ceea ce se petrece actualmente accelerează transformarea climei dincolo de toate previziunile. Cu cât calota polară se topește mai repede vara, cu atât Oceanul Arctic absoarbe mai mult căldura solară. Ceea ce accelerează topirea gheții anul următor, deoarece e mai subțire de la an la an." El crede că oamenii de știință de la GIEC au fost prea timizi, deoarece grupul este comanditat de guverne.

„În urmă cu douăzeci de ani, se prevedea dispariția calotei polare pe la 2070-2080, dacă concentrațiile de gaz carbonic vor continua să crească. Apoi, modele mai perfecționate au prezis că Oceanul Arctic va fi eliberat de gheață solidă vara, pe la anul 2030. Iar în ritmul în care se măsoară acum diminuarea acoperișului de ghețuri, lucrul acesta se va produce, după toate probabilitățile, în aproximativ șapte ani, pe la 2015, exceptând cazul unor fenomene meteorologice neprevăzute. Calota polară a Oceanului Arctic a pierdut vara trecută în plus 1,2 milioane de kilometri față de 2006. În urmă cu vreo treizeci de ani, această calotă avea o suprafață de opt milioane de kilometri pătrați, ca astăzi să nu mai numere decât 40 de milioane."

James Hansen, care conduce Goddard Institute pentru studii spațiale de la NASA, susține că ținta de 450 ppm de CO_2, preconizată pentru Europa ca obiectiv pentru a doua fază a Acordului de la Kyoto, este prea ridicată, căci, dacă modelele matematice demonstrează că este noul prag de

* Oceanograf și biolog la Universitatea Laval din Québec, titularul Catedrei de cercetare a ecosistemelor marine arctice și director Arcticnet, cel mai important program de cercetare asupra schimbărilor climatice din Canada (n.a.).

ireversibilitate, paleontologia ne învață contrariul, că în jurul lui 350 ppm trebuie să situăm acest prag critic, adică concentrația de CO_2 atmosferic din anii '90. Hansen și alți climatologi s-au referit la dovezile furnizate de istoria Pământului, care, după părerea lor, oferă o imagine mult mai precisă. Ei au studiat eșantioane prelevate de pe fundul oceanului, ceea ce le-a permis să reconstituie nivelul de CO_2 la o scară de câteva milioane de ani. Aceste relevee au arătat că atunci când lumea a început să se răcească, în urmă cu aproximativ 35 de milioane de ani, la începutul perioadei glaciare, concentrația de CO_2 în atmosferă era de aproximativ 450 ppm.

Chestionat în ziua de 7 aprilie 2008 de Ed Pilkington, de la *Guardian*, Hansen a spus că această reducere este necesară dacă „omenirea vrea să păstreze o planetă asemănătoare cu cea pe care s-a dezvoltat civilizația".

Totuși, Hansen ne dă și o veste bună, semnalând faptul că mai avem rezerve de combustibili fosili, în timp ce sursele de energii alternative se dezvoltă cu rapiditate: „Interese particulare au constituit un obstacol pentru tranziția către energiile reciclabile ale viitorului. În loc să progresăm rapid în această direcție, întreprinderile producătoare de energii fosile au decis să semene îndoiala în legătură cu încălzirea climei, la fel cum cele producătoare de tutun au încercat să discrediteze legătura dintre țigară și cancer. Metodele sunt sofisticate și includ finanțări vizând definirea conținutului manualelor școlare. Conducătorii acestor întreprinderi știu ce fac și sunt conștienți de consecințele pe termen lung ale continuării activităților lor. După părerea mea, acești conducători ar trebui aduși în fața justiției pentru crime contra umanității și naturii".

Hansen nu ezită să declare că, dacă vom păstra acest nivel de 450 ppm destul de mult timp, asta va duce probabil la topirea întregii gheți, „ceea ce va declanșa o creștere a

nivelului mării cu 75 de metri", a declarat el ziarului *Guardian* în ziua de 23 iunie 2008.

Este evident că, după dispariția calotei polare, clima din emisfera nordică se va schimba foarte repede și temperaturile temperate vor dispărea și ele.

Tot în articolul din *Devoir*, Louis Fortier ne-a mai spus că un cercetător de la Școala Navală Superioară de Oceanografie din Statele Unite a dorit să integreze aceste variabile și concluzii într-un model. Concluziile s-au dovedit atât de îngrijorătoare, încât cercetătorul a decis să nu le publice ca să nu sperie lumea.

În intervenția sa la Conferința despre schimbările climatice de la Exeter, din septembrie 2008, Chris Rapley, director al British Antarctic Survey – care semnalase în ziua de 12 martie 2006 că 13 000 de kilometri pătrați din banchiză dispăruseră în cincizeci de ani –, a comparat Antarctica cu „un gigant care se trezește", contribuind în mod semnificativ la creșterea nivelului mării.

Din 1970, schimbarea climatică a crescut frecvența și intensitatea episoadelor de secetă. În Asia, „repetarea inundațiilor și a perioadelor de secetă este deja vizibilă", a spus Rajendra Pachauri, președintele GIEC.

Un alt participant la Conferința de la Exeter, climatologul englez Jason A. Lowe, a demonstrat că dispariția ghețurilor din Groenlanda va provoca o creștere cu șapte metri a nivelului mărilor.

Este alarmant de observat în detaliu dislocarea banchizei care mărginește Peninsula Antarctică. În 1995, platoul Larsen A, lung de 75 de kilometri și lat de 37 de kilometri, s-a desprins, apoi s-a fragmentat în aisberguri în Marea Weddel. Pe fața vestică a peninsulei, platoul Wilkins, având 1 100 de kilometri pătrați, s-a desprins în 1998. În ziua de 19 martie 2002, un satelit al NASA a surprins prăbușirea platoului Larsen B, cu o suprafață de 3 850 de kilometri

pătrați și o înălțime de 200 de metri, care conținea 720 de miliarde de tone de gheață.

Pentru a nega mai bine impactul uman asupra încălzirii planetare, unii se referă la faptul că cei doi poli au reacționat diferit, deși radiația solară și nivelul gazelor cu efect de seră în atmosferă sunt aceleași. La Polul Sud s-au constatat puține schimbări. Totuși, James Overland, oceanograf la Pacific Environmental Laboratory din Seattle, atrage atenția că, în Nord, încălzirea climatică și variabilitatea naturală a climei s-au accentuat, creând în Arctica o situație nouă, caracterizată printr-o calotă de gheață mai puțin întinsă decât în trecut. Pe de altă parte, el a indicat că gaura de ozon din Antarctica a modificat situația, menținând aici temperaturi mai mici pe cea mai mare parte a continentului, cu excepția peninsulei îndreptate spre America de Sud: „Așadar, există o explicație științifică ce oferă motivul pentru care nu constatăm schimbări importante în Antarctica, precum cele pe care le vedem în Arctica".

James Overland a adăugat că, atunci când gaura de ozon se va reduce în anii ce vor veni, încălzirea planetei va începe să influențeze și Polul Sud.

În ziua de 12 mai 2008, David Adam semnala în *Guardian* că agenția federală NOAA (National Oceanic and Atmospheric Administration) confirma faptul că dioxidul de carbon, principalul gaz cu efect de seră, se acumula în atmosferă mai rapid decât se prevăzuse.

Noi măsurători efectuate întăresc îngrijorările provocate de eventualitatea unei evoluții incontrolabile a schimbării climatice. Astfel, oamenii de știință de la Observatorul de la Mauna Loa, din Hawaii, au constatat că nivelul dioxidului de carbon din atmosferă este acum de 387 ppm, adică o creștere de aproape 40% de la începutul revoluției industriale. După părerea lor, este vorba de valoarea cea mai ridicată atinsă vreodată de cel puțin 650 000 de ani.

Tot în articolul din *Guardian* putem citi: „Oamenii de știință consideră că această accelerare ar putea indica faptul că Pământul este pe cale de a-și pierde capacitatea naturală de a absorbi miliardele de tone de carbon răspândite în atmosferă în fiecare an. Modelele climatice iau în calcul ipoteza că aproximativ jumătate din emisiile viitoare de CO_2 vor fi absorbite de păduri și oceane, dar aceste noi cifre confirmă faptul că această estimare ar putea fi prea optimistă".

Este bine cunoscut că, fiind plămânul planetei, pădurea amazoniană joacă un rol important în acest proces. Or, în luna august 2008, ea a pierdut 756 de kilometri pătrați, în mare parte din cauza tăierilor și incendiilor care au urmat. Această dispariție reprezintă mai mult decât dublul suprafeței distruse în luna iulie a aceluiași an, ceea ce este mai mult decât alarmant pentru viitor. Astfel, anul 2008 va fi fost deosebit de distrugător, deoarece dispariția copacilor a crescut acolo cu 229% față de anul 2007.

Pădurea amazoniană

Amazonia este victima a numeroase incendii de origine umană, deoarece, după tăierea lemnului, crescătorii de animale și agricultorii dau foc pentru a transforma aceste spații în terenuri agricole sau pășuni. Spre deosebire de arborii care cresc într-un climat mai temperat, cei din Amazonia nu-și mai revin după un incendiu: ceea ce dispare nu mai revine la viață.

Numeroși oameni de știință din toate domeniile sunt de acord cu opinia tranșantă a lui Hansen. Toți cred că gheţurile Antarcticii se topesc mult mai repede decât fusese prevăzut. Prin urmare, este evident că aspectul geografic al continentelor se va schimba mult în câteva decenii. În Indonezia, Birmania, Louisiana, Yucatan, uscatul cedează punctual, dar brusc teren în fața apelor.

André Rousseau, de la CNRS Bordeaux, spune că încălzirea este legată de răsturnarea magnetică aflată în curs: „Magnetopauza, care protejează pământul de vânturile solare, având tendința să se contracte, suprafața de impact este mai apropiată de sol, ceea ce provoacă o încălzire climatică și un anumit stres al tuturor formelor de viață terestre. Chiar dacă omenirea ar deveni brusc conștientă de sine și ar adopta imediat eleganța ecologică a populațiilor Lakota, Dogon sau Warlpiri, există puține șanse ca mișcările în curs să se inverseze de la sine".

Jean-Claude Gascard, oceanograf și director de cercetări la CNRS, consideră că efectul de seră nu mai este singurul vinovat pentru încălzirea climatică. „De acum înainte este secondat, chiar depășit, de efectul Albedo, care măsoară raportul între energia solară reflectată pe o suprafață și energia solară incidentă. 80% din energia solară este reflectată pe o suprafață de gheață sau de zăpadă, față de 10% pe ocean. Astfel, cu cât va fi mai mică suprafața înghețată care să reflecte razele Soarelui, cu atât mai mult va crește temperatura și se menține pe și sub suprafața respectivă.

Oceanul are memorie și încălzirea provoacă încălzire. Acest mecanism este acum declanșat în mod durabil."

În plus, topirea accelerată a solului înghețat în permanență, îndeosebi în Siberia, ar putea să elibereze cantități considerabile de metan aflate în sol și să crească producția de dioxid de carbon prin procesul de biodegradare.

Potrivit lucrărilor cercetătorului Louis Boutard, dispărut în 1958, diminuarea magnetismului său și inversarea polilor ar fi de vină pentru răcirea Pământului: „Într-adevăr, Pământul se rotește în continuare în jurul Soarelui în douăzeci și patru de ore, doar că aici e vorba de măsură de spațiu, nu de timp. Spațiul este guvernat de electric, timpul, de magnetic, care este vectorul informației, electricul fiind suportul acestei informații. [...] Timpul Pământului este măsurat prin magnetismul lui, deoarece la acest nivel se stochează memoria sa. Noi folosim această memorie consumând din ce în ce mai multă energie (vehicul al magnetismului informațional); eliberăm toate memoriile Pământului închise în petrol (lichid sau gaz) și în atomi (centrale), astfel că magnetismul scade și polii se vor inversa, cu consecințe pe care se pare că nu le-am evaluat. Magnetismul este vinovat de frig, electricitatea, de cald, de aceea e frig la pol și cald la ecuator. Astăzi, polul s-a îndepărtat, așa că banchiza se topește și în altă parte e mai frig. Clima se schimbă, deoarece este legată de toate aceste fenomene", ne spune Jacqueline Bousquet.

După unele estimări, până la mijlocul secolului, 200 de milioane de persoane ar putea să fie strămutate definitiv din cauza ridicării nivelului mării, a inundațiilor mai puternice și a secetei mai intense.

Ecosistemele vor fi deosebit de vulnerabile la schimbarea climei, 15-40% dintre specii fiind potențial în pericol de extincție după o încălzire de numai 2 grade Celsius. Pe de altă parte, acidificarea oceanului, care este un rezultat direct al creșterii nivelului de dioxid de carbon, va avea efecte

majore asupra ecosistemelor marine, antrenând eventual consecințe negative asupra stocurilor piscicole.

Pe de altă parte, încălzirea poate să provoace modificări bruște ale ciclurilor meteorologice regionale precum ploile musonice din Asia de Sud sau fenomenul El Niño, schimbări care ar avea consecințe grave și ar amenința mijloacele de existență a milioane de persoane. Astfel, peste o treime din suprafața Bangladeshului ar putea să ajungă sub ape dacă nivelul mării crește cu un metru, ceea ce este foarte probabil până la sfârșitul secolului. În ceea ce privește pădurea amazoniană, ceea ce a mai rămas ar putea să fie considerabil afectat, poate chiar ireversibil, de o încălzire de 2-3 grade Celsius.

Canicule precum cea din 2003 din Europa, când și-au găsit moartea 35 000 de persoane și pierderile agricole au atins 15 miliarde de dolari, vor fi frecvente până la mijlocul secolului.

În sfârșit, piețele financiare mondiale ar putea fi afectate de fenomenele climatice extreme din cauza costurilor de asigurare mai mari și mai volatile, declanșând conflicte violente în regiuni precum Africa Occidentală, bazinul Nilului și Asia Centrală.

Regiunile cele mai expuse la riscul unei lipse de apă pentru consumatori și irigații sunt Africa Australă, Statele Unite, America de Sud și Mediterana, precum și o parte din Orientul Mijlociu.

Daniel Viviroli, de la Universitatea din Berna, consideră că aproape 40% din regiunile muntoase ar putea fi în pericol, deoarece ele furnizează apa unei populații care nu și-o poate procura din altă parte. Este vorba despre zonele subtropicale, unde trăiesc 70% din populația mondială, care sunt cele mai vulnerabile.

Catastrofele care amenință uscatul sunt valabile și pentru oceane. Astfel, un studiu semnalează faptul că nivelurile de oxigen din oceane în regiunile tropicale, la o adâncime

cuprinsă între 300 și 700 de metri, au scăzut în cursul ultimilor cincizeci de ani. Impactul ecologic al acestui declin ar putea avea importante consecințe biologice și economice.

Aceste zone sărăcite în oxigen se pot deplasa spre zonele de coastă din cauza curenților care își au sursa la jumătatea adâncimii oceanelor tropicale, acolo unde au fost observate variațiile de concentrație în oxigen, precum și de-a lungul coastei de vest a continentelor.

Lisa Levin, oceanograf specializat în biologie de la Scripps (Institutul de Cercetare Oceanografică din San Diego), consideră că o extindere a regiunilor sărace în oxigen ar putea duce la o diminuare a biodiversității și la un progres al organismelor care s-au adaptat să trăiască în medii sărace în oxigen. „Cred că vom avea de-a face cu o *terra incognita*, aceste zone putând să aibă o incidență asupra ciclului nutritiv, a relațiilor dintre prădători și prada lor și a migrațiilor planctonului. Când expansiunea acestor zone va aduce prejudicii asupra marginilor continentale, am putea asista la enorme schimbări în ecosisteme."

Țările aflate în zona tropicală a Atlanticului vor fi cele mai afectate. În această regiune, grosimea acestui spațiu sărac în oxigen a crescut deja cu 85%.

Este puțin probabil ca această creștere anunțată a nivelului mărilor să fie progresivă și uniformă. Varietatea pozițiilor climatice, topografice și seismice lasă mai curând să se presupună o înmulțire a evenimentelor de tip tsunami, ciclon, uragan și taifun localizate, sporadice și bruște. Conștientizarea colectivă este cu atât mai greu de declanșat, cu cât fiecare accident este considerat o dramă națională, nu o catastrofă globală.

Oricum, este indispensabil ca oamenii să fie sfătuiți să părăsească zonele expuse, să nu mai cumpere proprietăți în apropierea țărmurilor, să se întoarcă la resursele locale, să încerce să se încălzească fără electricitate, să cultive grădina chiar dacă nu e alături de domiciliu. Nu e obligatoriu ca

aceste previziuni să se îndeplinească pe termen scurt, dar întotdeauna e mai bine să previi decât să vindeci.

În ziua de 16 mai 2008, ziarul britanic *The Independent* titra: „O epidemie de extincții: decimarea vieții pe Pământ". Publicația dezvăluia faptul că unele specii de animale pier-eau cu o viteză fără precedent de la dispariția dinozaurilor și că vinovat de această tragedie era comportamentul omului. Studiul, efectuat între 1970 și 2005 pe 4 000 de specii diferite de către Zoological Society din Londra și de Global Footprint Network, confirma că numărul speciilor terestre scăzuse cu 25% pe uscat, cu 28% în oceane și cu 29% în apele dulci. Aceste cifre reprezintă o accelerare de zece mii de ori mai mare decât cea normală, lăsând să se ghicească implicațiile acestei reduceri dramatice a biodiversității asupra vieții umane.

Jacqueline Bousquet rezumă bine situația: „Omul modern, rupt de rădăcinile sale și de divin, a crezut, în imensul lui orgoliu, că poate să domine natura și s-o utilizeze, ca și pe animale, ca pe niște bunuri de consum și de profit. Astăzi constatăm efectele, deși totul ar fi putut fi evitat, și va trebui să bem paharul până la fund. Am iradiat, masacrat, otrăvit, inventat ghetouri; am privat de libertate și de demnitate alte ființe, ne-am poluat gândurile și mediul. Toate acestea ne lovesc acum prin violență, ură, egoism, nebunie. Pentru a face față, trebuie să oprim de urgență dezinformarea. Concetățenii noștri nu trebuie să mai închidă ochii asupra unei științe oarbe, a politicienilor inconștienți. Fiecare trebuie să-și regăsească adevăratul loc, virtuțile și calitățile aproape peste tot uitate sau dispărute. Fiecare să se simtă responsabil!"

SEMINȚELE MINCIUNII

Controlează petrolul și vei controla națiunile;
controlează hrana, și vei controla populațiile.
Henry Kissinger

După ce a contribuit financiar la așa-zisa Arcă a lui Noe vegetală în Arctica, Fundația Bill și Melinda Gates a donat miliarde pentru susținerea controlului creșterii demografice, îndeosebi în Africa. În prezent, asociată Fundației Rockefeller, ea finanțează AGRA (Alliance for a Green Revolution in Africa), condusă de fostul secretar general al ONU Kofi Annan.

Având sediul în Kenya, la Nairobi, AGRA, considerată în Statele Unite o organizație de binefacere, pretinde că ajută milioane de mici agricultori să scape de sărăcie și de foame, sporind considerabil productivitatea prin aplicarea de tehnologii care vizează să transforme o agricultură „înapoiată și puțin performantă" într-o agricultură care să răspundă unor criterii moderne. În următorii cinci ani, Fundația Gates va investi 100 de milioane de dolari, iar Fundația Rockefeller, 50 de milioane.

Inițial, obiectivul promotorilor Revoluției Verzi ținea de preocupări geopolitice pentru a hrăni populația din țările Lumii a Treia și a diminua riscurile unei revoluții comuniste. În India, Mexic și Filipine, Revoluția Verde a avut drept efect slăbirea mișcărilor socialiste, dar tranziția de la o agricultură tradițională la modelul susținut de Revoluția Verde necesita investiții importante, ceea ce a dus la dezvoltarea creditului rural, factor de fragilizare financiară pentru mulți agricultori modești.

În Mexic, datoriile contractate de aceștia i-au constrâns să-și vândă pământurile, așa cum s-a întâmplat și în Franța

în urmă cu vreo douăzeci de ani în urma împrumuturilor de la Creditul Agricol pentru promovarea agriculturii intensive.

În India, mai bine de 25 000 de agricultori s-au sinucis în zece ani. Potrivit unui studiu publicat în 2002 în revista de știință *The Lancet*, procentul de sinucideri din regiunile rurale din sud a atins 58 de decese la 100 000 de locuitori – trist record mondial! –, în timp ce media în celelalte țări este de 14,5 la 100 000.

În țările din sud există 2,5 miliarde de săraci, dintre care peste 850 de milioane afectați de o precaritate extremă. Trei sferturi dintre ei trăiesc la țară și depind de agricultură ca să supraviețuiască. Dar nu prin copierea rețetelor țărilor din nord vom reuși să-i ajutăm să supraviețuiască, nici transformând porumbul în biocarburant, cu atât mai puțin dând subvenții enorme agriculturii intensive.

De Revoluția Verde au profitat îndeosebi agricultorii care dețineau exploatații mari și acces la credite. Așadar, ea a dus deseori la o acumulare de disparități sociale, economice și regionale, la dispariția cunoștințelor agricole tradiționale și, în unele țări, la o accelerare a exodului rural.

În India, ea a înmulțit cu zece producția de grâu și cu trei producția de orez, dar a dus la o folosire excesivă a pesticidelor și la sărăcirea solurilor astfel poluate. Prin urmare, a contribuit la reducerea biodiversității și a făcut agricultorii dependenți de industria agrochimico-farmaceutică.

În *Daily Mail* din 3 noiembrie 2008, Andrew Malone numea această criză „Genocid OMG" și devenea purtătorul de cuvânt al prințului Charles, care spune că problema organismelor modificate genetic (OMG) este acum „o problemă morală mondială" și că a venit momentul să se pună capăt extinderii sale inexorabile. Jurnalistul a provocat furia conducătorilor de biotehnologii și a unor politicieni condamnând „procentul cu adevărat înspăimântător și tragic de sinucideri în rândul țăranilor indieni având drept cauză eșecul a numeroase varietăți de organisme modificate

genetic". Aceste declarații au fost confirmate de cifrele oficiale ale Ministerului Agriculturii din India, care a semnalat că, acum, peste o mie de țărani se sinucid în fiecare lună.

Jurnalistul de la *Daily Mail* s-a deplasat el însuși în statul Maharashtra. „Ceea ce am descoperit este extrem de alarmant și are implicații profunde pentru țările – inclusiv Regatul Unit – unde au loc dezbateri pentru a se decide dacă vor fi sau nu autorizate semințele manipulate genetic de către oamenii de știință care vor să ocolească legile naturii."

Sat după sat, familiile i-au spus cum s-au îndatorat după ce au fost convinse să cumpere semințe de bumbac modificate genetic în loc de semințe tradiționale. „Aceste semințe magice ne sugrumă. Ne vând aceste semințe spunându-ne că nu mai au nevoie de pesticide costisitoare, dar nu-i adevărat. Trebuie să cumpărăm aceleași semințe de la aceleași companii în fiecare an, ceea ce ne omoară. Vă rugăm, spuneți lumii ce se întâmplă aici!"

În momentul tranzacțiilor, vânzătorii și reprezentanții Guvernului pretindeau că semințele modificate genetic erau cu 50% mai scumpe, dar că prețul ce trebuia plătit merita, deoarece era vorba de „semințe magice" ale celor mai bune plante, fără paraziți sau insecte, ceea ce s-a dovedit foarte curând a fi o minciună. În realitate, diferența de preț este stupefiantă: 100 de grame de semințe modificate genetic costă 15 euro, în timp ce cu aceeași sumă poți cumpăra cel puțin 100 de kilograme de semințe tradiționale. Așadar, prețul este de o mie de ori mai mare.

Țăranii nu au fost preveniți nici asupra faptului că aceste varietăți necesită de două ori mai multă apă decât celelalte. De aceea, cu seceta din ultimii doi ani, plantele modificate genetic au murit, lăsând țăranii plini de datorii și fără nicio posibilitate de a le rambursa. Sinuciderea lor nu folosește la nimic, deoarece soțiile lor își pierd oricum pământul, nu mai au posibilitatea să plătească educația copiilor

și vor îngroșa rândurile hoardelor de nefericiți care cerșesc cu miile pe drumurile acestei țări.

Este sigur că vina nu o poartă doar autoritățile, deoarece, acceptând ca giganții în biotehnologie, precum Monsanto, să-și vândă noile creații în materie de semințe, ele sperau să scape de sărăcia extremă din anii care au urmat independenței. Mai ales că în cursul anilor '80 și '90, în schimbul accesului la piața ei imensă, India a primit credite de la Fondul Monetar Internațional, ceea ce a ajutat-o să lanseze o revoluție economică.

În ziua de 13 august 2008, prințul Charles a spus pentru *Daily Telegraph* că Revoluția Verde a produs un anumit efect pe o perioadă scurtă de timp, dar că acum trebuia să se plătească pentru asta. Într-adevăr, pânza freatică a dispărut, izvoarele au fost contaminate, ecosistemul a fost otrăvit și biodiversitatea distrusă. Găsim pesticide peste tot, nu numai în vegetale, ci și în laptele matern sau în sângele uman. Mulți cred că Punjab va fi confruntat cu o epidemie de cancer din cauza Revoluției Verzi.

Prințul Charles este atât de revoltat de situația țăranilor care s-au sinucis, încât a înființat o asociație de caritate, Fondation Bhumi Vardan, cu intenția de a promova plante biologice indiene în loc de OMG și de a-i ajuta pe cei afectați de această criză umanitară.

Agricultura dependentă de produse chimice – însoțită de o creștere a folosirii pesticidelor – depinde și de energiile fosile, dintre care o mare parte e destinată agriculturii pentru sinteza îngrășămintelor, fără a mai pune la socoteală carburantul necesar transportului și mașinilor. Acest consum mare de energie va spori nu numai costul producției de alimente, ci va contribui și la schimbarea climei.

În ceea ce privește organoclorații, aceștia otrăvesc pământul și contaminează apa, îndeosebi prin nitrați, dar favorizează și apariția de sușe de țânțari rezistenți la pesticide.

În plus, lipsite de materie organică, speciile vii precum bacteriile, ciupercile sau râmele sunt și ele pe cale de dispariție.

Revoluția Verde a luat naștere pe baza postulatului că foametea se datora unei penurii de alimente, deși e vorba de un fenomen complex de distribuție și împărțire, și doar o abordare holistică – nu donații de hrană – va permite rezolvarea acestei probleme.

We Feed the World, filmul documentar austriac realizat de Erwin Wagenhofer și lansat în 2007, a fost inspirat de cartea lui Jean Ziegler, *Imperiul rușinii*. Cu ocazia lansării filmului, Jean Ziegler, om politic, sociolog, scriitor și raportor special al Națiunilor Unite pentru dreptul la alimentație, a declarat că nivelul actual al producției de hrană în lume este suficient ca să hrănească întreaga populație mondială și că motivul foametei ar trebui căutat în „repartizarea aberantă a bogățiilor".

Prin acest sistem, în loc să dezvolte culturile de plante care produc alimente, în 2006, Brazilia a distrus 16 000 de hectare din pădurea amazoniană ca să le transforme în cultură de soia, care va fi utilizată pentru hrănirea puilor europeni crescuți industrial, iar Africa primește la prețuri mici roșii cultivate în Europa, ceea ce îi ruinează pe agricultorii locali.

Intervievat de ziarul *Libération*, cu ocazia lansării filmului, Jean Ziegler a declarat: „Tragedia constă în faptul că, exact în momentul în care fericirea ar fi material posibilă, trăim o refeudalizare a lumii, cu o captare a acestor imense bogății nou create de către o oligarhie transcontinentală deținătoare a capitalului financiar. Grație subvențiilor și ajutoarelor la export atribuite de Guvernul lor țăranilor din țările din Nord, pe oricare piață africană putem cumpăra legume sau fructe italiene, franceze, portugheze sau spaniole la prețuri cu două treimi sau cu jumătate mai mici decât produsele autohtone! Țăranul african muncește cu nevasta lui cincisprezece ore pe zi degeaba, nu are nici cea mai mică șansă să cucerească un minimum vital suficient

pentru familia lui. Din 52 de țări africane, 37 sunt țări aproape exclusiv agricole și ne mirăm că mii de tineri africani își riscă viața în Atlantic pentru a debarca în Sicilia sau în insulele Canare! Sunt refugiați ai foamei!"

În diferite regiuni ale Indiei, Revoluția Verde a înlocuit cultura de legume uscate cu cea de grâu, care nu corespunde regimului alimentar al țăranilor. La fel, pesticidele folosite în producerea orezului în India au eliminat peștele și unele plante sălbatice care îi hrăneau pe țăranii indieni. Astfel, solurile sunt acum devastate și sterile. În unele regiuni, nivelul pânzei freatice a scăzut, ajungând la proporții dramatice, iar în altele, pământul, prost drenat, este saturat de apă. Dar niciun raport oficial nu a semnalat încă exodul rural masiv al țăranilor care ajung șomeri în orașe, nici declinul randamentului.

Jean Ziegler consideră că adevăratul scop al AGRA este să ajute marile agroindustrii să penetreze sistemele agricole și să le domine. „AGRA lui Kofi Annan este doar fața filantropică a unei vaste rețele de întreprinderi de semințe, de produse chimice și de îngrășăminte, de instituții care încearcă să industrializeze agricultura africană. Campania în forță făcută de AGRA pentru o nouă Revoluție Verde urmărește să atragă investiții private, să obțină angajarea guvernelor și să-i convingă pe agricultorii africani să cumpere semințe și îngrășăminte noi. AGRA e pe cale de a pregăti cercetătorii, instituțiile și agricultorii africani pentru introducerea culturilor OMG, nu numai la orez, grâu și porumb, ci și la manioc și la alte produse alimentare africane."

Oricum, în pofida frumoaselor promisiuni, costul de producție crește repede și bine! Cel al tonei de grâu a ajuns de la 30 de dolari în 1984-1985, la 80 de dolari în 1997-1998, fiind acum de 170-180 de dolari!

În realitate, această revoluție este un pretext pentru brevetarea semințelor, deoarece, atât timp cât se vor reproduce de la sine, va fi foarte greu pentru *agrobusiness* să controleze

acest element esențial al sectorului agricol. După ce producția de semințe le va fi total retrasă agricultorilor, sectorul agricol va cădea și mai mult sub controlul lobby-urilor. Nu mai e nevoie să precizăm că acest proiect va trece foarte rapid din stadiul de semințe hibride sterile în cel de producție de organisme modificate genetic și instaurarea unui regim totalitar de proprietate intelectuală și de brevete.

Prin urmare, este sigur că Revoluția Verde din Africa va avea aceleași consecințe ca Revoluția Verde din India, unde fondurile publice finanțează construirea unui mare centru consacrat exclusiv geneticii plantelor.

Directorul centrului, profesorul Asis Datta, a obținut un cartof transgenetic îmbogățit în proteine, „protato", ca să amelioreze calitatea nutriției. Geneticianul este convins că genetica va rezolva problemele alimentare ale Indiei. „Cu condiția de a nu lăsa firmele private să pună mâna total pe acest domeniu strategic", precizează el cu multă naivitate.

În schimb, fizicianul Vananda Shiva, fondatorul ONG-ului Navdanya, asociație pentru conservarea biodiversității și protejării drepturilor fermierilor, duce de douăzeci de ani o luptă îndârjită contra modificărilor genetice și a multinaționalelor din domeniul agroalimentar, încercând să introducă masiv în țară metodele de cultură fără îngrășăminte și fără pesticide. „S-a reușit dublarea procentului de proteine a acestui cartof ca să ajungă de la 2,5% la 5%. Mare scofală! Meiul, o graminee cultivată în India de milenii, conține 10%. La ce bun să cheltuiești milioane de dolari pentru cercetări care nu folosesc la nimic?"

Este adevărat că aceste milioane de dolari nu folosesc la nimic în privința foametei din lume, dar servesc foarte bine intereselor multinaționalelor. Ferma ce aparține de Navdanya este o bancă de semințe care a permis la peste 10 000 de fermieri din India, Pakistan, Tibet, Nepal și Bangladesh să redescopere o agricultură sănătoasă și naturală.

Întorcându-ne la Africa, noua țintă a Guvernului american care se străduiește să răspândească aceste OMG pe întreaga planetă, trebuie să spunem că bogăția solului face din ea un candidat ideal. De ani de zile plănuiește Fundația Rockefeller să introducă masiv OMG în Africa și e pe cale să reușească.

Monsanto, bine cunoscut ca fiind cel mai mare poluator al planetei, este bine instalat în Africa de Sud, al cărei guvern întreține relații strânse cu multinaționalele. Grupul elvețian Syngenta, considerat a fi al patrulea cavaler al Apocalipsei OMG, cheltuiește la Nairobi milioane de dolari. Firma a conceput un program numit pompos „Seeds of hope" („Semințele speranței"), care constă în a distribui micilor fermieri pachete cu semințe OMG brevetate. Este sigur că aceste „Semințe ale speranței" vor deveni foarte repede „semințele sinuciderii", cum au fost botezate de Vananda Shiva în India.

Evident, ne putem întreba ce împinge fundațiile Rockefeller și Gates – în afara câștigului – să dezvolte în Africa cultura OMG-urilor care a ruinat ecologia și pe țăranii din numeroase țări, în timp ce investesc în același timp zeci de milioane de dolari pentru a ocroti în Spitzberg fiecare varietate de cultură alimentară de pe planetă. Din februarie 2008, Svalbard Global Seed Vault a devenit operațional.

Această „bancă de semințe" este un fel de încăpere blindată imensă cu o adâncime de 128 de metri, care reprezintă un volum de stocare de 1 500 de metri cubi, ceea ce corespunde la 4,5 milioane de semințe diferite. Concepută ca să „reziste cataclismelor naturale și umane", ea ar trebui să permită agriculturii să se adapteze astfel provocărilor impuse de schimbările climatice și de catastrofele de origine naturală sau umană.

Situată în arhipelagul arctic Svalbard, la aproximativ 1 120 de kilometri de Polul Nord, ea se află la 130 de metri

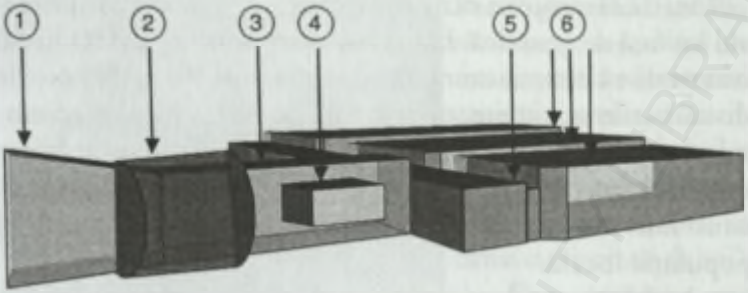

1 Intrarea
2 Ranfortul tunelului principal
3 Culoar principal
4 Birouri
5 Sas
6 Încăperi blindate de climatizare a semințelor

Svalbard Global Seed Vault

deasupra nivelului mării, ceea ce îi permite să nu fie afectată în cazul topirii ghețurilor și de creșterea nivelului oceanului.

Totul este finanțat de Fundația Rockefeller, Fundația Bill și Melinda Gates, Fundația Syngenta, Monsanto Corporation, DuPont și Guvernul Norvegiei, precum și de diferite organisme private. Ea este administrată pe baza unui acord tripartit între Guvernul norvegian, organizația internațională Global Crop Diversity Trust și Banca genetică nordică. În cursul lungii istorii a omenirii, nimeni nu a deținut vreodată o putere atât de mare asupra lanțului alimentar.

William Engdahl, specialist în științe politice de la Universitatea Princeton, a publicat câteva lucrări și foarte multe articole despre probleme de politică, geopolitică, economie, energie și agricultură, precum și despre Organizația Mondială a Comerțului și despre Fondul Monetar Internațional. Primele sale lucrări datează de la primul șoc petrolier și de la criza cerealieră mondială de la începutul anilor '70. El enumeră persoanele care participă cu bani la crearea acestei

„bănci de semințe în caz de apocalipsă" și dezvăluie interesul lor față de genetică. Engdahl atrage atenția că, dacă îți dai osteneala să examinezi mai cu atenție problema, dincolo de discursurile scientiste, pozitiviste, ce ridică în slăvi economia de piață și libera întreprindere, descoperi ca unic viitor o agricultură furnizoare de *cash crops*, adică de semințe care aduc mai mulți bani vânzătorilor decât alimente pentru populația locală.

Astfel, gigantul agriculturii industriale DuPont/Pioneer Hi-Bred este cel mai mare deținător din lume de brevete agricole pentru semințe OMG și produsele agrochimice care le însoțesc; Syngenta, multinațională cu sediul în Elveția, este specializată în OMG și semințe agroindustriale, iar Fundația Rockefeller, aflată la originea „revoluției genetice", a investit peste 100 de milioane de dolari în ultimii treizeci de ani în cercetarea genetică. Prin urmare, este vorba mai curând de „promovare genetică" decât de salvarea unor semințe milenare.

„Generos finanțată de Fundația Rockefeller și de burse de studiu și cercetare de la Fundația Ford, asociația CGIAR (Consultative Group on International Agricultural Research) are grijă ca cercetători în agronomie și persoane cu influență din sectorul agricol din țările Lumii a Treia să fie invitați să studieze în Statele Unite, unde învață conceptele agriculturii industriale și ale producției intensive, înainte de a le aplica la ei acasă. CGIAR a reușit astfel să creeze o importantă rețea de prieteni și de persoane aservite în întreaga lume, care sunt adevărate porți de intrare și agenți de influență pentru întreprinderile agroindustriale americane în țările în curs de dezvoltare. Principalul factor promovat de CGIAR este *revoluția genetică*, iar ea se presupune că va rezolva toate problemele din țările în curs de dezvoltare."

Pentru William Engdahl, Revoluția Verde este o strălucită operațiune de marketing pentru dezvoltarea unei activități mondiale de *agrobusiness* care ar permite apoi

William Engdahl

Fundației Rockefeller să dețină o poziție de monopol în domeniul agricol, „exact așa cum bunicul lui Rockefeller a făcut în industria petrolieră americană în urmă cu cincizeci de ani".

Prin urmare, este normal ca Fundația Rockefeller să încerce să protejeze între ghețuri semințele pe care le va vinde foarte scump agricultorilor din lume atunci când catastrofele climatice vor fi eradicat agricultura practicată de țărani.

Monsanto

Cât privește Monsanto, deja vinovat pentru miile de morți uciși de agentul Orange și pentru cumplitele pagube generate de Round up, vândut în mod mincinos ca biodegradabil, acesta deține brevetul pentru „Terminator", care,

dacă ar fi scos pe piață, ar obliga majoritatea fermierilor să devină noii sclavi ai lobby-ului agroalimentar.

În cursul luptei sale contra acestui lobby, William Engdahl îndrăznește în sfârșit să strige lumii ceea ce majoritatea oamenilor nu știu, adică faptul că „eugenismul lui Hitler a fost finanțat în bună măsură de aceeași Fundație Rockefeller, care construiește astăzi o *rezervă de semințe ale Judecății de Apoi*, pentru a păstra eșantioane din fiecare sămânță prezentă pe planeta noastră. [...] Oamenii de știință ai eugenismului lui Hitler, dintre care unii au fost aduși fără probleme în Statele Unite după război, ca să-și continue cercetările biologico-eugeniste, au pus în mare parte bazele metodelor de investigare și experimentare asupra genelor diverselor forme de viață, susținuți pe față în mare parte până în sânul celui de al III-lea Reich de bursele generoase ale Fundației Rockefeller".

Pe scurt, toată această lume bună s-a asociat ca să satisfacă dorința lui Robert McNamara, fost președinte al Băncii Mondiale, fost secretar de stat american, vinovat de bombardarea masivă a Vietnamului, cel care a spus „Trebuie să luăm măsuri draconice de reducere demografică contra voinței populațiilor. Reducerea ratei natalității s-a dovedit imposibilă sau insuficientă. Prin urmare, trebuie să creștem rata mortalității. Cum? Prin mijloace naturale: foamete și boală".

În acest timp, în Franța, producătorii de semințe liberi sunt victimele vizitelor repetate ale agenților Departamentului Antifraudă, care, probabil fără să știe, sunt complicii „seniorilor Pământului". Astfel, de la începutul anului 2004, Asociația Kokopelli, care își desfășoară activitatea în sensul directivei Comunității Europene în privința conservării biodiversității *in situ*, este hărțuită de agenții acestui departament pentru că o mare parte dintre semințele de plante comestibile pe care le distribuie sunt semințe de varietăți vechi, neînscrise în catalogul oficial.

Dominique Guillet, de la Asociația Kokopelli, pune întrebarea: „Catalogul oficial a fost făcut pentru protecția cultivatorilor, sau pentru protecția intereselor financiare ale marilor grupuri și multinaționale care au cumpărat aproape totalitatea sectorului de semințe în ultimii patruzeci de ani?" Cu siguranță că știe foarte bine răspunsul!

Este scandalos să constați presiunea exercitată asupra micilor producători de semințe biologice care protejează biodiversitatea planetei noastre și plantele care sunt un bun comun, în timp ce poluatorii și jefuitorii de toate felurile continuă să distrugă nepedepsiți mediul, grație complicității statelor, care le distribuie banii noștri sub formă de subvenții foarte mari, deși propovăduiesc oficial biodiversitatea.

Dacă tot suntem la capitolul agricultură, ar trebui să vorbim și despre albine. Citatul „Dacă albinele ar dispărea, omenirea nu ar mai avea decât patru ani de trăit", deseori atribuit lui Albert Einstein, este foarte logic. Albinele nu sunt singurele insecte polenizatoare, dar asigură cea mai mare parte a polenizării, iar reducerea lor ar provoca dispariția a numeroase animale și efecte devastatoare asupra întregii agriculturi.

Or, actualmente se constată un fenomen numit „sindromul de prăbușire a coloniilor de albine", care se referă evident la albine și, în consecință, la producția apicolă într-o mare parte din lume și poate și la albinele sălbatice. Acest fenomen care capătă amploarea unei epidemii rămâne imposibil de explicat. Apicultorii își găsesc din ce în ce mai des stupii goliți de aproape toate albinele de azi pe mâine. În Statele Unite, aproape 25% din șeptel ar fi dispărut în iarna 2006-2007. De la începutul lui 2000, maladia s-a răspândit în majoritatea țărilor europene. Pierderile pot să atingă, local, până la 90% din colonii. Deoarece este vorba de un fenomen necunoscut până în prezent, cercetătorii care îl studiază nu dețin în această privință niciun fel de date epidemiologice. Totuși, ar fi prudent să se considere aceste

dispariției ca un barometru al sănătății Pământului, în timp ce puterile publice persistă în a ignora acest pericol și chiar contribuie la el autorizând uzul unor produse distrugătoare pentru albine precum Gaucho și Regent. Acestea au fost retrase pentru moment, dar și-au făcut apariția noi molecule, ca în Poncho, fabricat de firma Bayer, a cărui materie activă este clotianidina, sora imidaclopridei prezente în Gaucho.

Pe de altă parte, apicultorii francezi au constatat apariția unui nou dușman al albinelor, viespea *Vespa velutina*, venită din Asia, care a invadat sud-estul Franței. Ea a fost identificată de specialiștii de la Muzeul de Istorie Naturală care caută deja un mijloc de luptă, dar răspândirea ei pare foarte rapidă. Deocamdată, apicultorii se străduiesc să sensibilizeze populația și să distrugă cuiburile foarte mari.

Această „moarte programată" a albinelor ar trebui trecută în capitolul despre profeții?

Deși nu am amintit de el, pericolul nuclear nu poate decât să crească riscurile care ne amenință și nu trebuie să avem deloc încredere în diferitele „autorități de securitate", care fac parte și ele dintre „prădătorii" omenirii și contribuie la ascunderea adevărului.

Putem enumera măcar accidentele din 2008. Tricastin, în Drôme, Franța, unde o sută de salariați au fost contaminați în ziua de 23 iulie; 4 iunie, Krško, Slovenia; 10 iunie, Rivne, Ucraina; sfârșitul lui iunie, Asse, Germania, unde populația a aflat că o contaminare de mare amploare era în curs de ani de zile într-o mină de sare unde erau stocate 126 000 de containere cu deșeuri nucleare; în noaptea de 2 spre 3 august în Austria, pe 24 august la Fleurus, în Belgia, și în aceeași zi în Spania, unde alte 30 de incidente au avut loc în centrale de la începutul anului.

Date fiind previziunile de seisme din ce în ce mai frecvente și devastatoare, e sigur că fiecare sit va reprezenta un pericol suplimentar pentru populație, chiar dacă sunt mai departe de epicentre, în pofida afirmațiilor mincinoase ale

„experților", care spun vrute și nevrute, încât uneori devin ridicoli.

În afara acestor riscuri imediate, eliminarea deșeurilor rămâne un pericol major pe termen lung, dar nimeni nu mai vorbește despre asta.

În ceea ce privește cele 23 de experiențe la suprafață care au avut loc în China între 1964 și 1980, acestea au răspândit în atmosferă în jur de 48 de kilograme de plutoniu, iar alte 20 de explozii subterane, efectuate în septembrie 1969, au depus douăzeci și cinci de kilograme de plutoniu în subsolul deșertului. Or, sunt de ajuns cinci kilograme de plutoniu ca să distrugi cinci miliarde de indivizi*.

* Informație furnizată de Asociația Internațională a Medicilor pentru prevenirea unui război nuclear (n.a.).

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DOCTORII MORȚII

Cei mai mulți oameni politici, dacă e să dăm crezare elementelor de care dispunem, nu sunt interesați de adevăr, ci de putere și de menținerea acestei puteri. Pentru menținerea puterii, este esențial ca oamenii să fie ținuți în ignoranță, să trăiască fără să cunoască adevărul, până și adevărul propriei lor vieți. Prin urmare, în jurul nostru se află o uriașă pânză de minciuni, din care ne hrănim.

Harold Pinter, laureat al Premiului Nobel
pentru literatură în 2005

Încă din Antichitate, grecii, romanii și perșii foloseau cadavre de animale ca să contamineze izvoarele și puțurile inamicului. În China, deși nimeni nu știa atunci ce este o bacterie, trimiterea cadavrelor unor ciumați în orașele asediate a constituit primul exemplu de armă bacteriologică, dar, de atunci, am perfecționat foarte mult metodele.

În 1947, după ce Tribunalul de la Nürnberg a dezvăluit oroarea experiențelor medicale conduse de medicii naziști asupra deportaților, s-a considerat că trebuia definită etica medicală și s-au stabilit reguli.

În 1964, Adunarea Medicală Mondială, reunită la Helsinki, a reluat principiile de la Nürnberg, dar a introdus un articol nou care deschide în mod legal ușa cercetării unor ucenici vrăjitori, specificând: „Este esențial ca rezultatele unor experiențe de laborator să fie aplicate unor ființe umane, pentru a face să progreseze cunoașterea științifică și a ajuta omenirea suferindă". În 1975, la Tokyo, aceeași adunare reitera drepturile cercetării care „trebuie să se sprijine pe experimentarea aplicată omului". Toți acești criminali, pentru că e vorba într-adevăr de crime, se adăpostesc întotdeauna în spatele „cunoașterii științifice" și „ajutorului umanitar" și e surprinzător să constați cât de mulți oameni îi mai cred!

În sfârșit, în 1981, la Manila, OMS și Consiliul organizațiilor internaționale ale științelor medicale au publicat „Directivele internaționale propuse pentru cercetarea biomedicală asupra subiecților umani". De data aceasta, recomandările erau mai curajoase și stipulau că experiențele pe om puteau fi realizate „în mod eficace, îndeosebi în țările în curs de dezvoltare, ținând cont de condițiile socioeconomice, de legislația națională și de reglementările administrative".

Este evident că, făcând studii în aceste țări sărace prin definiție, riscul unor probleme juridice era mult mai mic decât în țările bogate.

Dar OMS prevăzuse totul, deoarece „Comunitățile rurale din țările în curs de dezvoltare pot să nu fie familiarizate cu conceptele și tehnicile medicinei experimentale". De aceea, se precizează că, „în cazul în care membrii unei comunități nu pot să sesizeze implicațiile participării lor la o experiență, după cum ar trebui ca să le acorde direct cercetătorilor consimțământul lor edificat, este de dorit ca decizia de participare sau de abținere să fie obținută de la un șef respectat al comunității". Astfel e mai ușor și mai rapid să convingi un „șef respectat", demonstrându-i că acționează pentru binele comunității, decât fiecare membru care ar putea participa la experiențe.

Guvernele practică de ani de zile teste asupra unor populații neavertizate, îndeosebi în Statele Unite. În 1931, sub auspiciile Institutului Rockefeller pentru Investigații Medicale, medicul colonel Cornelius Rhoads a injectat subiecți portoricani cu celule canceroase și 13 dintre ei au murit. Acest militar s-a lăudat de a fi reușit să ucidă opt el însuși, dar nu a mai repetat niciodată aceste cuvinte. Când a fost adus în fața tribunalului, procurorul a declarat că era fie bolnav mintal, fie un om lipsit de scrupule. Individul nu numai că nu a pățit nimic, dar acest „bolnav mintal" a condus apoi laboratorul militar al US Army Chemical Warfare din Maryland, ceea ce i-a adus „Legiunea de Merit", decorație

militară decernată pentru cercetările sale de către Guvernul Statelor Unite. Mai târziu, a fost numit în Comisia de Energie Atomică, unde a făcut alte serii de experiențe, expunând la radiații soldați americani și pacienți civili recrutați din spitale.

Anul următor, Guvernul american a utilizat pe post de cobai 200 de oameni negri bolnavi de sifilis care nu știau acest lucru, pentru studierea simptomelor și a progreselor bolii. Toți au decedat și familiile lor nu au fost niciodată anunțate că ar fi putut fi tratați și salvați.

În 1940, la Chicago, au fost infectați fără știrea lor 400 de deținuți cu microbul malariei, ca să se testeze un medicament nou contra bolii. La procesul de la Nürnberg, pentru a se apăra, medicii naziști au citat această experiență făcută de americani. Evident, medicii americani nu au fost aduși în fața judecății.

În 1942, 55 000 de soldați din Armata americană au fost vaccinați contra febrei galbene, 28 000 dintre ei au contractat hepatită virală după ce au primit vaccinul și 62 au murit. În ziua de 13 martie 1954, *Concursul medical* confirma aceste declarații. Patruzeci și cinci de ani mai târziu, s-a descoperit că era vorba de hepatita B. A fost nevoie de tot acest timp până la izbucnirea unui astfel de scandal, datorat unor autorități care, în toate țările, susțin sus și tare inocuitatea* vaccinurilor. E sigur că la patruzeci și cinci de ani după o dramă, dezvăluirea ei nu are același impact ca imediat după ce a avut loc.

În 1943, americanii au început să facă experiențe pentru obținerea unor arme bacteriologice la Fort Detrick, unde se află celebrul laborator P4 de cercetări militare din Maryland.

În 1969, președintele Nixon s-a angajat să pună capăt programelor militare de la Fort Detrick: „Statele Unite își vor limita cercetările biologice la măsuri defensive". Este sigur că „măsurile defensive" nu au același sens pentru toată

* Calitate de a nu prezenta pericol (n. tr.).

lumea, deoarece americanii au continuat să practice o mulțime de experiențe pe deținuți, soldați, săraci incapabili să se informeze, bebeluși orfani, de preferință negri sau hispanici, care cu siguranță nu erau „agresori".

În sfârșit, după ce a folosit în secret, în 1975, arme chimice în Asia de Sud-Est, Departamentul de virusuri al Centrului de la Fort Detrick a fost pus sub supervizarea National Cancer Institute (NCI). Atunci a inițiat US Navy un program deosebit pentru dezvoltarea de viruși cancerigeni.

În 1977, o audiere a Senatului american a dezvăluit că 239 de situri locuite au fost contaminate cu agenți biologici între 1949 și 1969. Aceste situri cuprindeau San Francisco, Washington, Key West, Panama City, Minneapolis și Saint Louis.

În 1987, Ministerul Apărării din Statele Unite a recunoscut că, în pofida tratatelor internaționale care interzic cercetarea și dezvoltarea de agenți biologici, existau 127 de puncte de cercetare în întreaga țară.

Iar CIA, în 1997, a conceput proiectul Clear Vision în scopul de a recrea și testa o replică a unor mici bombe bacteriologice elaborate de URSS în anii '80.

E sigur că armele biologice nu costă mult în comparație cu cele nucleare. În ziua de 6 octombrie 2001, Jeremy Rifkin scria în *Le Monde*: „E posibil să pui pe picioare un laborator biologic de vârf și să-l faci operațional cu un echipament de 10 000 de dolari, cumpărat din comerț, totul adăpostit într-o încăpere de patru metri pe cinci".

În 1990, Organizația Mondială a Sănătății de la Națiunile Unite a lansat o campanie de vaccinare contra tetanosului a milioane de femei între cincisprezece și patruzeci și cinci de ani în Nicaragua, Mexic și Filipine. Vaccinul nu a fost administrat bărbaților, deși riscurile de a contracta maladia erau identice pentru ambele sexe. Din cauza acestei ciudate anomalii, Comite Pro Vida din Mexico, organizație catolică, a studiat compoziția vaccinurilor.

La acea vreme, m-am întâlnit cu părintele Giorgio dell'Aglio, specialist în planificarea familială și metode naturale de la Centrul de studii și cercetare asupra regularizării naturale a fertilității, atașat Universității autonome din Guadalajara, Mexic. El mi-a confirmat că vaccinul trimis de OMS și administrat doar femeilor conținea un hormon uman (chorionic gonadotropin) care, combinat cu antigenele tetanosului, făceau femeile incapabile să ducă la bun sfârșit sarcina. Niciuna dintre aceste femei nu a fost prevenită despre aspectul abortiv al vaccinului!

În 1994, senatorul John D. Rockefeller a dezvăluit că de mai bine de cincizeci de ani Ministerul Apărării a folosit sute de mii de militari pentru experiențe care îi expuneau la substanțe periculoase, precum iperita, radiații ionizante, halucinogene și tot felul de produse chimice.

În 1995, Guvernul Statelor Unite a recunoscut că oferise criminalilor de război japonezi, condamnați de a fi condus experiențe pe oameni, un salariu și imunitate juridică în schimbul unor activități de cercetare asupra unor arme biologice. Doctorul Garth Nicolson a dezvăluit atunci că agenții biologici folosiți în timpul Războiului din Golf fuseseră fabricați la Houston și testați pe deținuți civili din Texas, iar Ministerul Apărării a recunoscut că soldații care au participat la operațiunea „Furtună în deșert" fuseseră expuși la agenți chimici.

În *The New Republic* din New York, Robert Wright mărturisea: „Fabricarea vaccinului contra antraxului este un bun pretext pentru a deține bacterii care provoacă această maladie". Și adăuga: „De altfel, este una dintre multiplele acoperiri posibile pentru producerea de arme".

În privința antraxului și a anchetei asupra scrisorilor contaminate primite la acea vreme în țară – ceea ce a contribuit foarte mult la răspândirea fricii de teroriști și a panicii în rândul populației americane –, *Curierul internațional* din 5-11 septembrie 2002 semnala că Institutul de cercetări

asupra bolilor infecțioase al Armatei americane era bănuit de a fi sursa potențială de antrax și poate chiar bârlogul teroristului, deși participa la anchetă!

Astfel, timp de mai bine de cincizeci de ani, Armata americană a folosit cobai umani ca să testeze tot felul de substanțe, iar Războiul din Golf a reprezentat un teren de experiență remarcabil. A fost nevoie de protestul a mii de soldați, victime ale acestui „nazism științific", cum l-au numit unele ziare americane, pentru ca Senatul să se ocupe de caz.

Sindromul Golfului

70 000 de soldați americani – și peste 4 000 de britanici – au dezvoltat patologii diverse, denumite cu termenul „sindromul Golfului". În plus, 2 000 dintre copiii lor sunt grav afectați (fără brațe, fără rinichi, fără ochi, fără glanda tiroidă) sau cu handicapuri severe (nanism, atrofia unei jumătăți a corpului, hidrocefalie, mongolism). Soțiile acestor soldați au manifestat și ele multiple patologii. Militarii și medicii lor au scris Ministerului Apărării ca să-și ceară dosarele. Au primit fotocopia copertei și o notă specificând că nimic altceva nu putea fi dezvăluit.

De la aceste răspunsuri laconice, cele mai multe dintre dosare au dispărut. Păstrate pe hârtie și pe dischete, ele s-au

volatilizat în același timp în Florida și la Institutul Apărării Chimice din Maryland. Au dispărut și prelevările sangvine!

Chestionat la acea vreme despre acest fapt cel puțin surprinzător, generalul Ronald Blanck, atunci inspector general al serviciilor sanitare, „nu avea habar" despre ceea ce se putuse întâmpla, dar nu a fost surprins, deoarece „sunt lucruri care se întâmplă uneori", a îndrăznit el să spună într-un interviu televizat. Deși Congresul a retras Ministerului Apărării responsabilitatea cercetărilor, dosarele dispărute nu vor putea niciodată să dovedească ceva contra Pentagonului.

Aceeași atitudine a responsabililor și în Anglia, unde ministrul Forțelor Armate nu „poate să accepte că există o legătură între maladii și faptul că militarii au luptat în Golf". Fie că acceptă sau nu, acestea sunt faptele și 4 000 de tineri soldați britanici, în plină formă în momentul recrutării, nu se îmbolnăvesc toți în același timp din pură întâmplare! Aceeași atitudine și în Australia, unde numeroși soldați care au participat la primul război contra Irakului în 1991 suferă și ei de grave probleme de sănătate.

În Franța, între 10 și 15% dintre combatanții din Războiul din Golf manifestă patologii osteoarticulare, circulatorii, oftalmologice sau ale aparatului digestiv. Pe de altă parte, 2,75% dintre cei 4 750 de copii ai lor născuți de atunci prezintă malformații congenitale sau o anomalie cromozomică.

Dar să revenim în Statele Unite, unde F. William Engdahl a publicat în ziua de 14 august 2008, pentru Global Research, un articol îngrijorător: „The Pentagon's alarming project: Avian Flu Biowar Vaccine" („Proiectul alarmant al Pentagonului: un vaccin contra războiului biologic al gripei aviare").

El ne oferă dovezi alarmante, adunate din surse științifice serioase, că Guvernul Statelor Unite lucrează în înțelegere cu industria farmaceutică internațională ca să dezvolte o substanță a virusului H5N1 modificat genetic, susceptibil să dea naștere unei pandemii create de om și care ar

putea fi mai mortală decât pandemia „gripei spaniole" din 1918, care a provocat pierderea a 30 de milioane de vieți omenești.

Doctorul Rima E. Laibow conduce sectorul medical al Fundației Soluțiilor Naturale, un grup de vigilență care supraveghează industria farmaceutică, fiind recompensată de Carlton Lee Award de la American Academy of Environmental Medicine. Ea spune că, după informațiile lor bazate pe declarațiile Institutului National de Sănătate și ale fabricantului vaccinului, pandemia de gripă aviară a fost deja creată prin metode genetice în Statele Unite, fuzionând genomul mortal al pandemiei din 1918, greșit numit „gripă spaniolă", cu ADN-ul virusului inofensiv H5N1 într-o cultură de creștere pe bază de celule de rinichi uman. „Unii virusologi cred că aceasta va permite virusului mutant creat de om să recunoască celulele umane, permițându-i astfel să le invadeze."

Or, doctorul Laibow a subliniat faptul că este imposibil să creezi un vaccin contra unui virus care încă nu există. „Dacă un vaccin contra gripei aviare este dezvoltat în forma sa pandemică, asta înseamnă că virusul pandemic trebuie să fi existat deja înainte."

Genomul virusului pandemiei din 1918, zis „gripă spaniolă", a fost recent resuscitat internațional de Guvernul Statelor Unite pornind de la cadavrul congelat al unei persoane moarte de gripă în 1918 în Alaska. Din cauza acestei „învieri", gripa aviară și „vaccinul" ei reprezintă acum o amenințare gravă pentru sănătatea publică.

Virusul H1N1, vinovat de această pandemie, era foarte apropiat de virusul gripei porcine și mult mai mortal decât orice alt virus gripal. El a dispărut de la populația umană prin anul 1957, dar a rămas prezent la porc, ca să reapară la om în 1977, fără să creeze totuși o pandemie.

Trebuie să știm că gripa spaniolă, care era spaniolă doar cu numele, a izbucnit pentru prima dată în 1918, în tabăra

Gripa aviară

militară de la Fort Riley, în Kansas. În această tabără, înaintea plecării spre Europa, soldații au fost masiv vaccinați contra unor virusuri și bacterii. În toate taberele militare din Statele Unite, soldații-cobai au fost inoculați contra variolei, difteriei, tetanosului, turbării și febrei tifoide. Medicii de atunci au observat că mulți soldați au murit imediat după vaccinări ori au manifestat simptome ale unor maladii de care se presupunea că trebuia să fie protejați.

A fost vaccinată și populația civilă, iar după această vaccinare în masă s-a declarat în Statele Unite așa-numita „gripă spaniolă", care s-a răspândit apoi în lume, deoarece mii de soldați vaccinați au traversat atunci Atlanticul.

În 2003, oameni de știință din Armata Statelor Unite au recreat virusul „gripei spaniole" în laborator. Proiectul Sunshine (Sunshine Project) este o organizație neguvernamentală care și-a fixat drept obiectiv să impună respectarea interdicțiilor în materie de război biologic, îndeosebi cele referitoare la abuzurile biotehnologiei în scopuri militare. Acest grup a declarat atunci că „mai multe gene ale virusului extrem de letal al gripei din 1918 au fost izolate și introduse

în suşe de gripă contemporană. Ele s-au dovedit mortale la şoareci, în timp ce virusul dezvoltat pornind de la genele unui tip de virus al gripei actuale nu a avut niciun efect. Aceste experienţe pot fi cu uşurinţă deturnate spre scopuri militare, fiind puţin avantajoase din punct de vedere medical sau al sănătăţii publice". Sunshine a adăugat: „În pofida naturii periculoase a virusului din 1918, eforturile vizând reconstruirea lui au început de pe la mijlocul anilor '90, când doctorul Jeffrey Taubenberger, de la Institutul de Patologie al Armatei Statelor Unite de la Washington, a reuşit să recupereze şi să determine secvenţa fragmentelor de ARN viral pornind de la ţesuturi păstrate de la victime din 1918".

Jan van Aken, biolog la Sunshine Project, consideră că proprietatea genetică a suşelor gripei are aplicaţii biomedicale importante, dar că nu se justifică recrearea acestei suşe eradicate deosebit de periculoase, care ar putea pricinui ravagii dacă ar fi eliberată în mediul înconjurător, deliberat sau accidental.

Revenind la panica declanşată de ameninţarea gripei aviare actuale, despre care se pretinde că vine de la păsările sălbatice, doctorul Laibow întreabă: „Ţinând cont de absenţa scandaloasă a dovezilor vreunei ameninţări a unui virus H5N1 care nu ar fi de fabricaţie umană, cum ne putem explica faptul că administraţia Bush a cheltuit miliarde de dolari pentru a pregăti fiecare dintre cele cincizeci de state pentru ceea ce a numit *inevitabila pandemie de gripă aviară*, despre care se pretinde că ar putea să ucidă jumătate sau chiar mai mult din toţi americanii şi o proporţie echivalentă de persoane în întrega lume?"

Doctorul Laibow se teme că propagarea voluntară a unor agenţi patogeni de gripă aviară în rândul populaţiei ar putea să ducă la măsuri precum legea marţială sau vaccinarea forţată, având drept rezultat moartea a milioane de oameni, şi crede că acest risc ar putea fi iminent.

Câțiva oameni de știință au încercat deja să combine virusul gripei aviare H5N1 cu o sușă a gripei umane. Să nu uităm că, deseori, o anumită „cercetare" este văgăuna ucenicilor vrăjitori! Nimeni nu poate să nege faptul că, în unele condiții, cele două tipuri de virusuri ar putea să schimbe gene și să permită virusului H5N1 să dobândească astfel capacitatea de a declanșa o pandemie. „Există riscul ca acest virus să poată să se reaprovizioneze cu succes cu un virus uman", a declarat Richard Webby, directorul Centrului de Cercetări asupra Gripei de la Spitalul St. Jude din Memphis, Tennessee, care colaborează cu Organizația Mondială a Sănătății.

De la venirea la putere, administrația Bush-Cheney s-a străduit să submineze Convenția asupra armelor chimice, precum și pe cea asupra armelor biologice. Una dintre primele legi promulgate de George W. Bush în calitate de președinte la începutul anului 2000 se opunea unui proiect de protocol internațional asupra armelor biologice și toxice, fără explicații, ceea ce a dus la sfârșitul negocierilor.

Într-un studiu realizat în 2004, citând progresele realizate în domeniul tehnologiei armelor genetice, Asociația Medicală Britanică a prevenit că lumea este pe punctul de a deține „arme biologice înspăimântătoare, în stare să ucidă doar persoanele de o anumită grupă sangvină".

Departamentul Securității Interne din Statele Unite (Homeland Security) a făcut o comandă de producție și de stocare a unui vaccin contra unei gripe pandemice, alocând fonduri considerabile industriei farmaceutice.

Laboratorul Sanofi Pasteur face parte dintre „fericiții aleși". Situată în orașul Swiftwater din Pennsylvania, această filială a firmei farmaceutice franceze Sanofi-Aventis, a treia ca mărime din lume, a obținut pe 11 mai 2004 un contract cu Institutul Național de Boli Alergice și Infecțioase al Guvernului Statelor Unite, care face parte din NIH

(National Institutes of Health), ca să fabrice vaccinul anti-H5N1.

„Până în prezent, virusul H5N1 nu a suferit o mutație într-o formă care să poate să se transmită cu ușurință de la o persoană la alta. Oare nu în această direcție s-au angajat cercetătorii de la Sanofi Pasteur și diferite alte laboratoare care au contract cu Guvernul Statelor Unite? Dacă așa stau lucrurile, atunci avem de-a face în mod categoric cu un top secret", consideră William Engdahl.

The New Scientist semnalează faptul că cercetarea asupra vaccinului a celor de la Sanofi a fost inclusă de NIH în cadrul eforturilor Guvernului Statelor Unite în vederea pregătirii pentru o pandemie de gripă. William Engdahl se întreabă dacă americanii se pregătesc pentru o pandemie de gripă sau pregătesc o pandemie de gripă! „De ce Guvernul Statelor Unite cheltuiește sute de milioane de dolari de la contribuabili ca să stocheze acest vaccin anti-H5N1 care probabil că nu va avea niciun efect în cazul unei astfel de pandemii?"

În ziua de 2 iulie 2008, cotidianul *London Daily Telegraph* scria: „Trei medici polonezi și șase infirmiere sunt acuzate de crimă deoarece sute de oameni fără locuință au decedat în urma experimentării unui vaccin contra virusului H5N1 al gripei aviare". Publicația adăuga că personalul medical al orașului nordic Grudziądz fusese supus unei anchete în legătură cu experiențele realizate cu un an în urmă pe 350 de persoane fără locuință sau pe persoane sărace, ceea ce i-a făcut pe procurorii care au participat la anchetă să spună că experiențele fuseseră realizate cu un vaccin al acestui virus foarte contagios care nu mai fusese niciodată testat. Mieczysław Wacławski, directorul unui centru de primire a persoanelor fără locuință din Grudziądz, a declarat unui ziar polonez că, în urmă cu un an, 21 de persoane din centrul lui au murit, o cifră mult peste media care este de aproximativ opt persoane.

Profesorul Stephen Block, biofizician la Universitatea Stanford, are o experiență de câțiva ani în cercetarea biologică confidențială realizată pentru Pentagon și Guvernul Statelor Unite. El a declarat în această privință: „Suntem tentați să spunem că orice persoană cu mintea sănătoasă nu ar folosi niciodată astfel de procedee. Dar nu toată lumea are mintea sănătoasă".

În ziua de 28 aprilie 2008, un comunicat de presă oficial publicat de sediile sociale ale Sanofi Pasteur, la Swiftwater, în Pennsylvania, și la Lyon, în Franța, anunța că US Department of Health and Human Services primise un nou lot de vaccin H5N1 sub formă de concentrat în vrac, corespunzând unei cantități echivalente de 38,5 milioane de doze de vaccin elaborat pornind de la o nouă sușă de gripă aviară. Această livrare se ridica la 192,5 milioane de dolari. Iar în ziua de 16 iunie, ca să-și arate marea generozitate, Sanofi Pasteur anunța o donație pentru OMS de 60 de milioane de doze de vaccin H5N1, împărțite pe trei ani pentru constituirea unui stoc de rezervă internațional.

Bill Gates – care are o lungă experiență în materie de viruși! – s-a alăturat Institutului Pasteur și Wellcome Trust, care a finanțat deja stabilirea secvenței genomului uman la Sanger Institute, în vederea sporirii eforturilor pentru ca țările în curs de dezvoltare să poată avea acces la vaccinurile contra unei pandemii gripale.

După cum spunea deja, în secolul al XVIII-lea, Jean-Étienne-Marie Portalis, om de stat și jurisconsult, „Când rațiunea nu știe să se înfrâneze, eroarea depășește orice măsură!"

Domeniul armelor chimice și bacteriologice este cel care prezintă cea mai mare convergență de tehnologii militare și civile, iar industria chimică se confundă cu industria farmaceutică.

În ziua de 17 iunie 1925, 40 de state aderaseră la Protocolul de la Geneva asupra prohibiției folosirii în război a

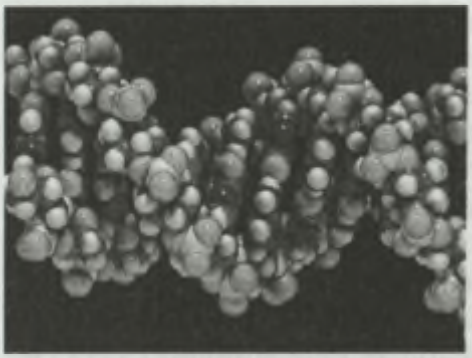

Genomul uman

unor gaze asfixiante, toxice sau similare, cu excepția notabilă a Statelor Unite și Japoniei, care știau bine ce făceau refuzând să semneze, deoarece Japonia se grăbise să folosească aceste arme contra Chinei. Totuși, în timpul campaniei din Etiopia, din 1935-1936, Italia și-a încălcat angajamentul folosind gaze de luptă.

În ziua de 10 aprilie 1972, Convenția asupra armelor biologice a fost semnată de Statele Unite, URSS și Regatul Unit, iar în 1994, Convenția asupra armelor chimice a intrat în vigoare în cele 87 de state membre fondatoare. Dar angajamentul de „a nu dezvolta, produce, stoca sau achiziționa agenți biologici sau toxine dacă nu sunt destinați în scopuri profilactice sau pașnice" nu poate în niciun caz să fie o garanție absolută de securitate. Dovadă că, în pofida semnării acestui protocol, unele state semnatare nu și-au respectat angajamentul. Exemplu, Guvernul Statelor Unite, care a stropit țările „inamice" cu tot felul de produse periculoase, printre care bacterii, sub pretexte false și fără să fi pățit ceva.

Nu putem decât să tremurăm când știm că această țară și Rusia au fost singurele autorizate să păstreze virusul variolei. Totuși, în noiembrie 2002, *Washington Post* a publicat o anchetă realizată de FBI, care spunea că Franța deținea stocuri nedeclarate de viruși ai variolei. Cele mai înalte autorități franceze nu s-au grăbit să dezmintă. Ce să credem?

În lucrarea sa *Noi, ceilalți*, disidentul rus Evgheni Zamiatin* a descris fără echivoc civilizația noastră: „Statul (dintr-un sentiment de omenie) interzisese asasinarea unui singur individ, dar nu interzisese asasinarea progresivă a milioane de indivizi. Era criminal să ucizi o persoană, adică să diminuezi cu cincizeci de ani suma vieților omenești, dar nu era criminal să diminuezi suma vieților omenești cu cincizeci de milioane de ani".

Evgheni Zamiatin

Astfel, de la o vreme, realitatea întrece ficțiunea. La ceasul mondializării, pericolele totalitarismului se conturează îngrijorător, cetățenii sunt victimele unei depersonalizări fizice și mentale și putem avea temerea că, treptat, omul va deveni un produs manufacturat, cu tot ceea ce implică această definiție, chiar dacă genele lui nu sunt încă brevetate. Supuse legii profitului, guvernele noastre ne impun o societate în care cei care „decid" au drept obiectiv esențial aservirea tuturor indivizilor pentru a se obține stabilitatea socială, pentru binele nostru! Ele sunt ajutate de câțiva oameni de știință înzestrați cu puteri, dar lipsiți de conștiință, care nu ezită să transforme omul într-o marfă pe care o poți vinde, cumpăra sau pur și simplu arunca, în funcție de nevoi.

* Evgheni Zamiatin (1884-1937), scriitor rus, inginer naval și profesor. Romanul lui cel mai cunoscut, *Noi, ceilalți*, este o caricatură (în anul 1920!) a viitorului sumbru al Uniunii Sovietice sub planificarea comunistă. Acest roman este o *distopie*, care a inspirat cu siguranță cartea lui George Orwell *1984* și pe cea a lui Aldous Huxley, *Cea mai bună dintre lumi* (n. tr.).

Lucrul cel mai îngrijorător este spiritul de iresponsabilitate care domnește asupra planetei.

Totuși, cei mai mulți rămân încă agățați de această lume înspăimântătoare în care supraviețuim – unii cu mare greutate – și le e teamă de gândul de a o schimba, deși continuarea ei ar trebui să-i sperie!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DUPĂ 2012

Iubirea nu-i un sentiment. E substanța însăși a Creației.
Christiane Singer, *Ultimele fragmente dintr-o lungă călătorie*

După toate aceste date, este sigur că omul nu mai are mult timp la dispoziție, dacă vrea să supraviețuiască, pentru a-și schimba comportamentul și modul de a gândi.

Celor care sunt înspăimântați de scadența din 2012 și de predicțiile enumerate în prima parte a acestei lucrări nu ar trebui să le fie prea teamă de ele, deoarece cele mai multe s-au împlinit deja: boli, foamete, masacre ale unor oameni nevinovați și lupte fratricide, care proliferează în țările sărace și decimează populațiile. Dar și furia Pământului: tsunami, inundații, secetă și mișcări seismice. Să adăugăm la toate acestea dispariția deja în curs de desfășurare a speciilor, fie ele animale sau vegetale. Fără a mai pune la socoteală că peste 15 milioane de persoane mor de foame anual – majoritatea copii. În plus, 35% din omenire duc lipsă de apă potabilă, în timp ce cei mai mulți dintre oamenii noștri de știință și dintre ingineri își consacră cercetările doar tehnologiei militare.

Deocamdată, foametea, luptele fratricide, marile secete, tsunami sau seismele se produc pe continente îndepărtate și fiecare eveniment este observat separat. Aproape nimeni nu vrea să admită că sunt legate și provin dintr-o cauză comună: inconștiența noastră.

Totuși, civilizația occidentală a început să prezinte câteva semne prevestitoare ale dezastrelor. Pe lângă nebunie, care a pus stăpânire pe conducătorii noștri și pe unii oameni de știință, și lipsa bunului-simț al concetățenilor noștri, sănătatea noastră este compromisă și de poluarea aerului, a pământului și a apei; produsele toxice industriale, pesticidele,

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

aditivii alimentari de sinteză, vaccinurile și majoritatea medicamentelor chimice, radiațiile și deșeurile nucleare, toate sunt de vină pentru ceea ce numim „bolile civilizației" și, în funcție de previziuni, cancerul, care se răspândește tot mai mult, ar trebui să ucidă o persoană din două într-un viitor foarte apropiat.

Să ne gândim la enorma diferență care există între sutele de miliarde de dolari pompați rapid pentru combaterea crizei financiare mondiale și cele câteva zeci de miliarde pe care FAO și ONG-urile nu reușesc să le deblocheze ca să eradicheze foametea în lume, și să nu mai spunem atunci că nu avem mijloace să schimbăm situația.

În ceea ce privește „sfârșitul valorilor noastre", fie ele morale sau bursiere, acesta a început deja, iar „prăbușirea religiilor" nu va corespunde în mod sigur cu sfârșitul spiritualității, deoarece în cursul secolelor trecute am putut constata pericolele fanatismului religios, cel mai periculos dintre toate, după cum o dovedește terorismul care bântuie în zilele noastre.

Este greu să ne imaginăm o situație mai rea decât cea pe care o avem, cu excepția distrugerii totale a omenirii. În această eventualitate, „calitatea vieții" noastre și PIB-ul fiecărei națiuni, cărora le acordăm încă multă importanță, nu vor mai avea niciuna.

Astfel, nu mai avem de ales și suntem condamnați să asistăm la sfârșitul unei lumi, la schimbarea modului de a gândi, a felului de a trăi și, în consecință, a societății noastre. „Dar această schimbare se va face cu sau fără noi? Va fi evoluționară sau revoluționară?", cum se întreba pe bună dreptate, în urmă cu aproape treizeci de ani, fizicianul Fritjof Capra, care recomanda atunci să gândim global și să acționăm local, ceea ce era pentru el cheia majoră a acestei viziuni sistemice.

Trăind din ce în ce mai mult în lumea materială, cei mai mulți oameni își pierd treptat sufletul, fără măcar să-și dea

seama. Ca să demonstreze acest lucru, Olivier Clerc, scriitor și filosof, s-a folosit de „metafora broaștei": „Imaginați-vă o oală plină cu apă rece în care înoată liniștită o broască. Focul este aprins sub oală, apa se încălzește lent. Curând, devine călduță. Broasca găsește că e plăcut și continuă să înoate. Temperatura continuă să crească. Apa e acum caldă. Broaștei nu-i prea place, o deranjează puțin, dar asta nu-i stârnește panica. Apa devine apoi foarte caldă. Broasca începe să constate că asta e neplăcut, dar i-au slăbit puterile, așa că suportă și nu face nimic. Temperatura continuă să crească până când apa va fierbe și broasca va muri. Dacă aceeași broască ar fi fost aruncată direct în apa aflată la 50 de grade Celsius, ar fi dat imediat din picioare și ar fi sărit din marmită. Această experiență arată că, atunci când o schimbare se face într-un mod suficient de lent, ea scapă conștiinței și nu suscită de cele mai multe ori nicio reacție, nicio opoziție, nicio revoltă".

Olivier Clerc compară omenirea actuală cu această broască. Este adevărat că nu ducem lipsă de prădători, dar victimele consimt, fie din ignoranță, fie din neglijență. Și întreabă el: „Oare suntem pe jumătate fierți?" Apoi recomandă: „Dar dacă nu sunteți precum broasca, deja pe jumătate fierți, dați repede din mâini și din picioare până nu e prea târziu". Doar o mică minoritate de indivizi, cu conștiința trează, e în stare să „sară din oală". Alții, deși susțin această schimbare a unei lumi care nu mai e suportabilă, practică politica struțului, deoarece consideră că e deja prea târziu, că, oricum, sunt prea puțini ca să aibă un impact oarecare și că ar fi nevoie de o majoritate de oameni implicați în acest proces ca balanța să se încline. Probabil că nu știu că toate revoluțiile au fost impulsionate de mici grupuri de cetățeni hotărâți, ceea ce e logic, deoarece, conform fizicii cuantice, toți suntem legați între noi.

Ca să-mi justific spusele, e de ajuns să ne amintim de povestea, adevărată, a celei de a o suta maimuțe, care începe

să fie bine cunoscută. O voi prezenta pe scurt, pentru cei care nu o știu. În 1952, pe insula Koshima, oamenii de știință hrăneau maimuțele cu cartofi dulci pe care îi aruncau pe nisip. Maimuțelor le plăcea gustul cartofilor dulci, dar nu sufereau nisipul de pe ei. O femelă tânără a avut atunci ideea de a spăla cartofii într-un râuleț din apropiere și a învățat-o acest mod de a proceda și pe mama ei, instruindu-i apoi și pe cei apropiați. Treptat, toate maimuțele tinere au învățat să spele cartofii dulci plini de nisip. Doar maimuțele adulte care și-au imitat copiii au cunoscut această ameliorare. Celelalte maimuțe adulte și-au păstrat obiceiul de a se hrăni cu cartofi dulci murdari.

În toamna anului 1958, mai multe maimuțe din Koshima își spălau cartofii dulci. Fără să fie numărate, s-a presupus că erau 99. Atunci, într-o dimineață, cea despre care se credea că este a o suta maimuță a învățat și ea să spele cartofii și, în aceeași seară, aproape toate maimuțele au început să spele cartofii dulci înainte de a-i mânca. Lucrul cel mai surprinzător este că obiceiul de a spăla cartofii dulci s-a transmis într-un mod imposibil de explicat și simultan unor colonii de maimuțe locuind în alte insule, precum și la grupul de maimuțe din Takasakiyama, pe continent, care au început și ele să-și spele cartofii dulci. În felul acesta, macacul japonez a fost numit de acești oameni de știință „spălător de cartofi".

Macac

Această poveste autentică ne arată că, atunci când un număr infim de indivizi reușește să atingă un nivel superior de conștiință, e de ajuns un singur individ suplimentar ca să realizeze „masa critică" în stare să răstoarne totul. De aceea, orice nou individ care se alătură celor care au un nivel

de conștiință mai ridicat ne apropie de masa critică ce ar putea să schimbe fața lumii, deschizând accesul către o nouă paradigmă, unde măsura tuturor valorilor va fi iubirea, nu banul.

După cum ne spune un proverb chinezesc: „Un fulg de zăpadă nu cântărește nimic, dar când mii de fulgi de zăpadă se abat pe o ramură de cireș, ramura se îndoaie și se rupe".

Ajungem astfel la teoria câmpurilor metamorfice și a rezonanței lor, elaborată de biologul britanic Rupert Sheldrake, care confirmă în parte fenomenul celei de a o suta maimuțe. Consecințele acestei teorii asupra efectului pe care îl putem avea în jurul nostru prin propriile noastre schimbări creditează teza conform căreia comportamentul individual ar putea fi fundamental pentru a contribui la transformarea mentalităților și obiceiurilor societății în care trăim, chiar la o scară mai mare, cea a lumii întregi.

Potrivit lui Sheldrake, legile naturii nu sunt „imuabile", ele evoluează permanent, chiar și în domeniul fizicii și cel al chimiei celei mai elementare. Această cauzalitate formativă se exprimă prin câmpurile metamorfice, regiuni de influență nemateriale, care se întind în spațiu și se prelungesc în timp. Universul apare, așadar, ca o urzeală în care totul este mai mult decât suma părților, deși niciuna dintre proprietățile părților sale nu este fundamentală. Interrelațiile dintre părți determină structura întregii urzeli.

Ca să-și ilustreze teoria, Rupert Sheldrake evocă rapiditatea de reacție a bancurilor de pești în cazul prezenței unui prădător ca să schimbe direcția sau pentru a risipi grupul, deși distanța e mult prea mare ca să poată avea loc o comunicare între ei. Existența unui câmp metamorfic unic utilizat de fiecare dintre pești face acest fenomen explicabil. Peștii reacționează la unison. La fel se întâmplă și cu păsările. Fiecare individ contribuție la câmpurile metamorfice ale speciei sale.

Tot așa, s-a constatat că, dacă punem cobai într-un labirint cu traseu necunoscut lor și întregii specii de cobai și reușim să-i învățăm să iasă din labirint, după câteva săptămâni sau câteva luni, de cealaltă parte a planetei, alți cobai, care până atunci eșuaseră, vor realiza aceeași performanță.

Rupert Sheldrake a stabilit și legătura cu inconștientul colectiv atât de dragă lui Jung. Ca în cazul bancului de pești, ființa omenească are acces nu numai la câmpurile metamorfice personale, ci și la cele ale grupurilor, societății și speciei sale, câmpurile îmbinându-se unul în altul. Astfel, fiecare moștenim o memorie colectivă care cuprinde caracteristicile strămoșilor noștri, ale grupului social și ale speciei noastre. Aceasta ne va influența evoluția și comportamentele. „Toți oamenii se servesc din memoria colectivă, la care contribuie și ei."

O experiență deosebit de interesantă a fost făcută, ani de zile, de Institutul de Medicină Clinică și Experimentală din Novosibirsk. Au fost așezate unul lângă altul – adică în contact optic cu fundul care era din cuarț – două recipiente sigilate care conțineau culturi de țesuturi. A fost introdus un agent nociv în prima dintre aceste culturi, provocând astfel boala și moartea acestor celule. Dar după douăsprezece ore de la apariția simptomelor bolii în cultura contaminată, s-au observat aceleași simptome în cultura vecină, totuși sigilată și neinfectată. Această boală a dus la moartea celei de a doua culturi, deși nu a fost niciodată în contact cu niciun virus, nicio otravă și nu existase nicio posibilitate de contaminare accidentală. Mai mult, dacă un recipient conținând o cultură neinfectată este în contact optic cu o cultură infectată timp de optsprezece-douăzeci de ore, apoi este pus în contact optic cu o a doua cultură neinfectată, simptomele bolii apar din nou în această a doua cultură sănătoasă.

Aceste experiențe, publicate de nenumărate ori în reviste științifice, dovedesc că există o relație universală în

sânul materiei. Informația ar fi astfel transmisă de unde electromagnetice în banda ultravioletelor.

De aceea, dacă putem atât de ușor să contaminăm niște celule, de ce să nu credem că e posibil să le informăm pozitiv? Aceste câmpuri informative reprezintă, așadar, o primă rațiune de a spera.

A doua rațiune este că, în Statele Unite, o echipă condusă de sociologul Paul H. Ray, de la Universitatea din Michigan, și psihologul Sherry Ruth Anderson, de la Universitatea din Toronto, a făcut timp de cincisprezece ani o anchetă în rândul a peste 100 000 de persoane, care demonstrează că 20-25% dintre cetățenii americani trăiesc deja într-un sistem de valori și de comportamente diferit de restul populației. Cercetătorii le-au dat numele de „cultural creatives", adică „creativi cultural".

Aceste aproximativ 80 de milioane de adulți ar avea în comun o slabă dependență de consumul industrializat, refuzul de exploatare a resurselor naturale și lupta pentru ecologie. Ar fi și foarte interesați de solidaritate, valorile feminine și, mai ales, trezirea interioară și dezvoltarea personală și spirituală. Potrivit autorilor studiului, ei ar putea fi inițiatorii unei civilizații postmoderne la fel de importante pe cât a fost modernismul în urmă cu cinci sute de ani. Nu se știe ce procent de cetățeni neamericani împărtășește această filosofie, dar nu există niciun motiv să fie mai mic.

În sfârșit, pentru a-i ajuta pe acești precursori, putem conta și pe o parte deloc neglijabilă a „noii generații".

Unii dintre acești copii ai noului mileniu par că vor să restabilească legăturile care ar trebui să unească gândirea conștientă care permite situarea în propriul corp și percepția inconștientă care permite situarea în cosmos.

La vârsta de nouă ani, Severn Cullis-Suzuki a înființat Environmental Children's Organization, când a descoperit despădurirea intensă a pădurii amazoniene. În 1992, ea a reușit să strângă destule fonduri ca să ia parte la Summit-ul

Severn Cullis-Suzuki

Pământului de la Rio de Janeiro, unde au venit 17 000 de persoane și 2 400 de delegații neguvernamentale.

Această fetiță de doisprezece ani a luat cuvântul în numele câtorva camarazi, copii canadieni care o însoțiseră, și a putut să se exprime de la tribună, adresându-se direct celor 110 reprezentanți ai guvernelor din lumea întreagă.

Cu o luciditate stupefiantă pentru un copil de vârsta ei, a denunțat atitudinea noastră față de Pământ și locuitorii lui, dispariția speciilor și a pădurilor tropicale, mizeria care bântuie în lume, precum și dramele provocate de adulții care cheltuiesc fără socoteală și contribuie la aceste dezastre. A vorbit doar șase minute, dar a fost mult mai percutantă decât majoritatea adulților: „Sunt doar un copil, dar știu că, folosind toți banii risipiți pe război, am pune capăt sărăciei și am găsi răspunsuri la poluare. Ce loc minunat ar fi atunci Pământul! La școală, ne învățați să ne comportăm corect în lume, să nu ne certăm cu ceilalți, să rezolvăm problemele împreună, să ne respectăm, să lăsam locurile curate, să nu facem să sufere alte ființe vii, să nu fim lacomi și nici zgârciți. Atunci de ce faceți exact ceea ce ne interziceți să facem? Adulții spun că ne iubesc. Vă implor, armonizați-vă faptele cu vorbele!" A fost aclamată de ropote de aplauze. În rândul asistenței, unii plângeau și ea a crezut că i-a înduioșat, că discursul ei va declanșa acțiuni.

În 1993, Severn Cullis-Suzuki a primit, la Beijing, recompensa „Globul 500" a Programului ONU pentru Mediu. La acea dată, ea a publicat o broșură în care descria

etapele simple pentru protejarea mediului în familie și a ținut numeroase conferințe pentru a se adresa copiilor.

În 2002, a obținut doctoratul în ecologie și biologie la Universitatea Yale. De atunci, duce o luptă îndârjită pentru ecologie și încurajează tinerii să spună ce gândesc și să lupte pentru un viitor mai bun. Dar mărturisește că încrederea ei a fost pusă la grea încercare.

Severn Cullis-Suzuki a fost membră a Consiliului consultativ special al lui Kofi Annan cu ocazia Summit-ului Pământului de la Johannesburg din august 2002, unde a propus o „Recunoaștere de Responsabilitate" în cadrul Skyfish Project, un *think tank* (laborator de idei) – instituție de drept privat, care grupează experți, în scopul de a face propuneri de politici publice – pe care îl înființase și care primise asentimentul a peste 2 700 de tineri.

Acum, continuă lupta pentru a-i informa pe tineri despre ecologie.

Orice gând e acțiune prin el însuși și numai materia se interpune între gând și realizarea lui. Dacă vom reuși să suprimăm obstacolul materiei, gândirea pozitivă va deveni efectivă. Așa ar trebui să se întâmple în cursul următorilor ani, când vibrațiile Pământului și ale noastre se vor înălța. Materia noastră devenind mai subtilă, vom redeveni mai spirituali. După cum spune doctorul Deepak Chopra: „Nu suntem ființe omenești care au, ocazional, o experiență spirituală, ci suntem ființe spirituale care trăiesc o experiență umană".

Știm acum că prejudecățile, provenite dintr-un antropomorfism și un egosim nelimitate, ne-au făcut să rătăcim drumul, ajutați de o fizică mecanicistă care spunea că suntem stăpânii unui univers născut dintr-o foarte mare „întâmplare". Din fericire, astronomia l-a detronat pe om din locul pe care credea că îl ocupă în centrul acestui univers, dar unii par că încă nu știu asta.

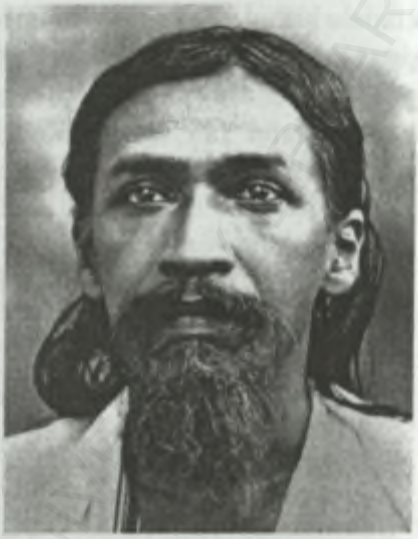

Sri Aurobindo

După cum spune Sri Aurobindo: „Existența umană nu a ajuns încă la sfârșit. Stadiul actual de dezvoltare a omenirii nu a ajuns în faza lui finală. Omul, așa cum îl cunoaștem, e doar schița celui care va fi într-o zi".

Omul este doar un firișor de praf în univers, un reprezentant al miliardelor de ființe vii, dar dacă e doar o trestie, cum îl definește Pascal, el este o „trestie gânditoare". Și gândirea poate să-i permită, într-o zi, să-și amelioreze condiția prezentă ca să ajungă la gradul cel mai înalt de conștiință, punctul Omega, scopul suprem al evoluției omului și cosmosului, definit de Teilhard de Chardin. Pentru el, ca și pentru biologul englez Julien Huxley, care e de acord cu această viziune, ne aflăm încă în faza copilăriei evoluției noastre. De aproape cincisprezece miliarde de ani, materia evoluează spre stări de organizare din ce în ce mai elaborate, iar Teilhard credea că omul deține energia necesară ca să partricipe la armonizarea universului pe cale să se nască printr-un proces de „cosmogeneză". Important este să folosim în mod înțelept această energie.

După cum spune Carlos Barrios: „Omenirea va continua să existe, dar în alt fel. Structurile materiale se vor schimba. Din acel moment, vom avea oportunitatea de a fi mai umani".

Pierre Rabhi ne istorisește o poveste amerindiană.

Într-o zi, spune legenda, în pădure a izbucnit un incendiu mare. Animalele, înspăimântate și ascunse, se uitau, neputincioase, la dezastru. Numai mica pasăre colibri se agita,

aducea câteva picături de apă în cioc și le arunca peste foc. După un moment, tatuul, agasat de agitația ei derizorie, i-a spus: „Pasăre colibri, ți-ai pierdut mințile? Crezi că aceste picături de apă ale tale vor stinge focul?" Atunci, pasărea colibri a răspuns: „Știu, dar fac partea mea de treabă".

Pierre Rabhi, care susține „insurecția conștiințelor", a înființat o asociație ce se numește „Colibri", cu referire la această legendă, pentru a ajuta pe fiecare să treacă la acțiune și să împărtășească și celorlalți propria experiență, convins că mii de colibri *făcându-și partea lor de treabă* pot să stingă incendiul.

Trebuie să dorim ca, făcând fiecare „partea noastră de treabă", 2012 să nu mai fie o dată fatidică, ci data unei renașteri, a începutului Lumii celui de al Cincilea Soare, începutul unei noi ere, rezultând din realinierea axei polare cu centrul galaxiei noastre.

CUPRINS

Introducere 7

I. REVELAȚIA 11
- Profețiile 13
- Calendarele Maya 31
- Gregg Braden și punctul zero 45
- Planeta X 63
- *Crop circles* 75
- Ființe venite din alte lumi 91
- Craniile de cristal 111

II. ACCELERAREA TIMPULUI 133
- Proiectul HAARP 135
- Perturbările climatice 155
- Semințele minciunii 167
- Doctorii morții 183
- După 2012 199

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

LUMI PARALELE

NOUA COLECȚIE A EDITURII PARALELA 45

Evenimente inexplicabile și/sau mai puțin cunoscute, civilizații dispărute, științe secrete, enigme, mituri și legende...

Bine ați venit în universul LUMILOR PARALELE!

Lumea e misterioasă, și cu cât ne punem mai multe întrebări despre ea, cu atât mai mult ni se pare că se abate de la regulile cunoscute nouă.

Suntem dezorientați în fața enigmelor cu care ne sfidează spațiul, timpul, coincidențele, istoria trecută și recentă, manifestările paranormale și excepțiile la ceea ce considerăm a fi legile naturii.

Multe dintre fenomenele descrise în trecut continuă să se producă și astăzi.

Există puteri misterioase pe care știința nu le poate explica.

Ne-au rămas multe de învățat despre noi înșine și despre lumile din jur: evenimente adevărate, dar nerecunoscute, cunoscute dar și contestate, mușamalizate dar și scăpate din mână. Documente, descoperiri, dovezi, fapte noi care schimbă adevărurile cunoscute...

Și astfel, din marea noastră dorință de cunoaștere, s-a născut această colecție – un evantai impresionant de lucrări de referință, adevărate punți spre lumea fascinantă și încă puțin cunoscută a LUMILOR PARALELE.

DIAVOLUL de Giovanni Papini

Deopotrivă hulit și adorat, „vinovat" de unul dintre cele mai sângeroase episoade ale Evului Mediu, Inchiziția, măr al discordiei atât în familie cât și în societatea omenească, Diavolul a suscitat dezbateri aprinse încă din cele mai vechi timpuri.

Rodul unei documentări minuțioase, *Diavolul* lui Giovanni Papini nu este o istorie a opiniilor și credințelor privitoare la Diavol, o incursiune mai mult sau mai puțin erudită, mai mult sau mai puțin distractivă printre legendele vechi și noi despre Diavol, o prezentare

speculativă și fadă, desprinsă din registrele scolasticii tradiționale, sau o carte despre moralitate, proiectată să apere sufletele oamenilor de capcanele și asalturile Diavolului.

Această carte s-a născut din dorința de a afla adevăratele motive ale revoltei lui Lucifer (care nu sunt acelea îndeobște cunoscute), de a vedea adevăratele relații dintre Dumnezeu și Diavol (care sunt mult mai cordiale decât se crede) și de a crea posibilitatea unei încercări, făcute de o parte a omenirii, de a-l repune pe Diavol în situația sa de la început, eliberându-ne astfel pe toți de tentația răului.

Dedicată minților deschise, *Diavolul* a încercat să deschidă un dialog refuzat de multă vreme de forurile religioase care guvernează omenirea. Răspunsul Bisericii catolice: cartea a fost retrasă din librării și incinerată, iar mai apoi a fost interzisă, iar Giovanni Papini a fost excomunicat.

MARILE MISTERE ALE ISTORIEI de Laurent Pfaadt

Istoria este plină de mistere, de necunoscute, de enigme. De la începutul omenirii, în episoadele confirmate sau în miturile imposibil de verificat, persistă zone de umbră și evenimente obscure care nu și-au găsit alte explicații decât cele furnizate de versiunea oficială a istoriei și de cei care o descriu.

Secretele sunt făcute pentru a nu fi niciodată dezvăluite. Totuși, istoria este constituită tocmai din ceea ce rămâne secret. Cărțile de istorie sunt populate de foarte multe personaje, deși importanța lor este în fond destul de mică în comparație cu a celor care navighează printre rândurile invizibile ale acelorași cărți. Ei au ales pur și simplu să-și împlinească destinul sub semnul secretului, să trăiască ascunși.

Trădări, ambiții, iubiri tainice, comploturi, manipulări, minciuni, pasiuni stranii...

Marile mistere ale istoriei vă dezvăluie, grație ultimelor descoperiri, existența unor personaje a căror putere tainică a fost echivalentă cu cea a unui rege, a unui președinte.

Marile mistere ale istoriei dovedesc că există foarte des un alt adevăr decât cel cunoscut îndeobște, un adevăr mai puțin

evident decât pare, în orice caz, un adevăr de cele mai multe ori absent din amfiteatrele universitare.

MARILE ENIGME FAC DIN ISTORIE UN ROMAN PASIONANT.

RUSIA CONTRAATACĂ (Planul ascuns)
de Laure Mandeville

8 august 2008. Vladimir Putin și-a trimis tancurile contra Georgiei sub ochii Occidentului stupefiat. Nu a fost niciun accident, nicio întâmplare a istoriei, ci manifestarea violentă a unui proces început la mijlocul anilor '90, atunci când se urzea, fără să se poată vedea cu ochiul liber, tragicul eșec al democrației în Rusia. Această carte prezintă renașterea unui sistem pe care îl credeam defunct. Ea descrie planul ascuns al recuceririi ideologice, politice și economice a populației și a teritoriului rus angajat de la Kremlin de Vladimir Putin și oamenii lui și explică pe larg cauzele care au făcut Rusia să contraatace!

Mare reporter al ziarului Le Figaro, ***Laure Mandeville** a fost în inima vulcanului rusesc din 1989. Ea a trăit la fața locului toate crizele postcomuniste, de la războiul din Cecenia la ultimele evenimente din Georgia.*

SERVICIILE SECRETE CHINEZE de Roger Faligot

Serviciile secrete chineze sunt oare cele mai puternice din lume?

Roger Faligot ne dezvăluie rezultatele unei lungi anchete asupra serviciilor de informații și a dedesubturilor politicii internaționale a Beijingului. Specialist în tot ce înseamnă spațiul asiatic, autorul a investigat în China, Hong Kong, Japonia și Australia, adunând documente inedite, folosind arhive originale și a intervievat numeroși specialiști: experți în servicii de informații, responsabili politici, diplomați, analiști în domeniul apărării, transfugi și dizidenți.

Bogată în dezvăluri, cartea lui Roger Faligot ne permite să înțelegem cum intenționează China să ajungă la statutul de superputere: sprijinindu-se pe servicii secrete active în toate domeniile, ea îmbină arta ancestrală a spionajului și politica represivă de securi-

tate a statului cu noile tehnologii – război informatic, furt de inteligență economică și războaie-fulger pe internet.

De asemenea, autorul ne dezvăluie cum formează China hackerii care atacă site-urile guvernamentale străine.

În sfârșit, după descrierea dispozitivului mondial care a fișat opozanții J.O., aflăm cu au fost spionați atleții și jurnaliștii sportivi cu ajutorul unui centru de informații specific, înzestrat cu un buget de 1,3 miliarde de dolari!

ADEVĂRURI ASCUNSE

de Sarah Fishberg, James Langley și Isaac Ben Jacob

Legile universale, geografia sacră, revelațiile Antichității, tehnologiile oculte, misterul discurilor gravate din China, dropa, codurile biblice, spirala Timpului...

Descifrând mesajul pierdut al civilizațiilor antice, Sarah Fishberg, James Langley și Isaac Ben Jacob ne dezvăluie fața ascunsă a creării acestui univers și a originii noastre, oferindu-ne o adevărată incursiune în istoria necunoscută a oamenilor. Planul, stilul și ideile directoare au fost organizate în așa fel încât cititorul să aibă acces la cheile multiple ale istoriei secrete Autorii au folosit cercetări ramase necunoscute sau foarte noi și surprinzătoare ca să concretizeze o realitate istorică rămasă până în prezent nevizibilă.

Astfel, rod al unei sinteze a diferitelor ramuri ale științelor oculte, *Adevăruri ascunse* este o lucrare susceptibilă mai multor niveluri de lectură, folosind ilustrații și alegorii ca să divulge ceea ce nu se poate spune textual.

Nici o altă carte nu a dezvăluit vreodată astfel de secrete!

***Isaac Ben Jacob** este pseudonimul unui remarcabil specialist în teologie și patristică. Născut la Vatican, el este de asemenea specialist în ocultism, istorie occidentală, iudaism și catarism. **Sarah Fishberg** excelează în aceleași domenii. **James Langley** este expert în lingvistică și specialist în istoria templierilor.*

CIVILIZAȚII DISPĂRUTE (Învățăturile istorice, ezoterice și mitologice ale Antichității) de Richard Besière

În cursul mileniilor, oameni ingenioși au înzestrat civilizațiile primitive cu plugul, sticla, arta de a prelucra arama și bronzul, roata olarului, ambarcațiunea cu pânze: au învățat să folosească cifrele. Hitiții au prelucrat fierul, mesopotamienii au creat ample

sisteme de irigații, caldeenii au construit morminte și palate splendide și negustorii fenicieni au inventat o nouă numerotare pentru socotit, în timp ce medicii egiptenii au descoperit un fel de penicilină adunând mucegaiul de pe suprafața apei. Astrologia babiloniană, divinația etruscă, necromanția caldeeană și alchimia egipteană au schimbat profund comportamentele sociale, astfel încât cele mai multe dintre aceste „științe" sunt practicate și în zilele noastre, așa cum astronomii de azi încă mai consultă tabelele astrale stabilite de predecesorii lor din Samarcand și din Sumer.

Pentru realizarea acestei lucrări de excepție, Richard Bessière a folosit documente rare, cunoștințe necunoscute marelui public. Chiar dacă unele dintre concluziile lui sunt deranjante, autorul știe să fie convingător. Acesta este și motivul interesului neobișnuit pe care l-a stârnit volumul *Civilizații dispărute*, o carte ce ocolește cărările bătătorite, reușind să fie surprinzător de diferită față de tot ce s-a scris despre acest subiect.

NIMIC NU MAI E AȘA CUM CREDEAM!

DESCOPERIRILE CARE NE SUNT ASCUNSE
de Luc Mary

De ce-au fost ascunse toate aceste descoperiri? Interese economice, inerția lumii științifice, ignoranța oamenilor politice? *Descoperirile care ne sunt ascunse* trece în revista Pământul și cosmosul, ridicând valul aruncat peste marile revoluții contemporane: bulversarea avortată a transporturilor, manipularea totală a timpului, reabilitarea universului staționar, perspectivele creării unei energii fără limite, existenta unei vieți extraterestre etc.

Luc Mary ne invită să luăm parte la marea epopee a aventurierilor științei!

COMENZI – CARTEA PRIN POŞTĂ

EDITURA PARALELA 45
Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 130
Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492
Tel.: 0753 040 444;
0721 247 918.
E-mail: **comenzi@edituraparalela45.ro**
sau accesaţi **www.edituraparalela45.ro**

Tiparul executat la *Graficprint Industries*
Tel: 0752 754 147
e-mail: silviustancu@graficprint.eu

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

BCU IAŞI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

4189/

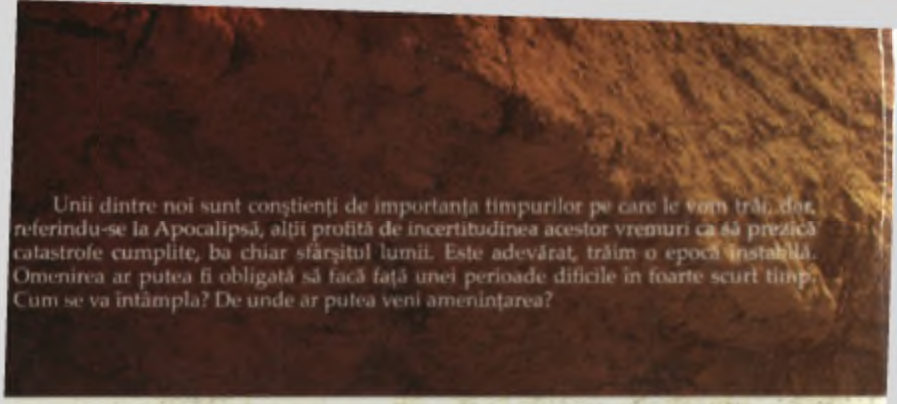

Unii dintre noi sunt conștienți de importanța timpurilor pe care le vom trăi, dar, referindu-se la Apocalipsă, alții profită de incertitudinea acestor vremuri ca să prezică catastrofe cumplite, ba chiar sfârșitul lumii. Este adevărat, trăim o epocă instabilă. Omenirea ar putea fi obligată să facă față unei perioade dificile în foarte scurt timp. Cum se va întâmpla? De unde ar putea veni amenințarea?

Pentru întâlnirea anunțată în 2012, autoarea trece în revistă adevăratele pericole care amenință societatea și chiar civilizația noastră, cele mai multe dintre ele fiind necunoscute marelui public; enumeră avertismentele lăsate de tradiție și cele trimise de cosmos și ne îndeamnă să ne schimbăm modul de a gândi. Sylvie Simon explorează cu mare abilitate diferitele scenarii și curente de gândire care suscită cele mai aprinse dezbateri peste tot în lume:

— profețiile;
— calendarele maya;
— punctul zero;
— planeta X;
— craniile de cristal;
— proiectul Haarp;
— accelerarea spiralei timpului;
— imersia Pământului în banda fotonică;
— cataclismele umane etc.

2012 – Apocalipsa anunțată este o lucrare foarte bine documentată, care face sinteza diferitelor tradiții ale omenirii, dezvăluind punctele lor comune, și pune problema coincidențelor observabile. O anchetă solidă, care denunță mistificările, detaliind realitățile științifice și umane ce se instituie într-o adevărată convergență spre faimoasa dată de 21 decembrie 2012.

Sylvie Simon este scriitoare și jurnalistă. Ea a publicat numeroase lucrări despre fenomenele paranormale, ecologie și sănătate. Prin numeroase conferințe, ținute în Franța și în străinătate, ea dorește să trezească conștiința adormită de dezinformarea mediatică și ne invită să reflectăm, să fim responsabili de deciziile noastre în perfectă cunoștință de cauză și să ne revizuim în întregime valorile și modul de a gândi.

PARALELA 45

ISBN 978-973-47-0675-4

BCU IAȘI - BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ